KİTABI OKU. REHBERİ TAKİP ET. OYUNU OYNA.

SONSUZLUK HALKASI

ZAMANDA BİR İSYAN

JAMES DASHNER

TARİHİN AKIŞI BOZULDU

Ayrılmaz bir ikili olan Dak Smyth ve Sera Froste, Sonsuzluk Halkası adında, portatif bir zaman makinesi bulduklarında yüzyıllardır süren ve insanoğlunun kaderini belirleyecek bir savaşın ortasına düşerler. Tarihçiler adlı gizli bir gruba katılan Dak ve Sera, tarih akışının çok büyük ölçüde saptığını öğrenir. Genç Tarihçi Riq'le zamanda geriye gidip Büyük Kırılmaları tamir etmelidirler ve ilk durakları Kolomb adında bir denizcinin, bir ayaklanmada denize atılmak üzere olduğu 1492 İspanyası'dır.

KİTABI OKU

Tarihin neden yanlış gittiğini... ve nasıl düzeltilebileceğini öğren.

REHBERİ TAKİP ET

Kitabın içindeki rehberi takip ederek geçmişe dair bilmeceleri ve bir sonraki Büyük Kırılma'nın gizemini keşfet.

OYUNU OYNA

Zamanda yolculuk edip tarihi kurtarmak için infinityring.com sitesine gir.

Geçmişi düzelt. Geleceği kurtar.

INFINITY RING

MACERAYA İKİNCİ KİTAPLA DEVAM ET.

ÇOK GİZLİ!

Zamanda Bir İsyan'ı okuduktan sonra aç.

SUZLUK
KASI
KING OF
AMONDS
infinityring.com

çok gizli!
Zamanda Bir İsyanı okuduktan sonra aç.

Devrim dönemindeki Paris'in Tarihçi Rehberi ektedir.

Tarih için çok tehlikeli zamanlar...
Macera dolu Sonsuzluk Halkası oyununa
katıl ve bunu kendi gözlerinle gör.

Bu, senin hayatta kalma rehberin.

1. Hemen infinityring.com adresine tıkla.
2. Tarihçi Rehberi'nin arkasındaki kodu kullanarak maceraya katıl.
3. Haritayı, önerileri ve ipuçlarını kullanarak 1792 Parisi'ni keşfedip bir sonraki Büyük Kırılma'yı düzelt.

Pegasus Yayınları: 1383
Gençlik: 248

Sonsuzluk Halkası 1: Zamanda Bir İsyan
James Dashner
Özgün Adı: Infinity Ring 1: A Mutiny in Time

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: İlker Sönmez
Düzelti: Serpil Tütüncü
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2016
ISBN: 978-605-343-649-2

Kapak Illustrasyonu: Sammy Yuen
Kapak Tasarımı: Sammy Yuen & Keirsten Geise

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Bana bilimin sihrini ve tarihin muhteşemliğini
gösteren babam için.
J. D.

Giriş

DAK SMYTH, en sevdiği ağacın en sevdiği dalında, yanında en sevdiği arkadaşı Sera Froste ile birlikte oturuyordu. *Cumartesi öğleden sonrasını geçirmek için hiç de fena bir yol değil,* diye düşündü.

Ağacın güvenliğinin ötesinde, endişelenmesi gereken çok şeyi vardı. Dünya paramparça dağılıyordu ve yetkililer hiç umursamıyor gibi görünüyordu. Ancak Dak, böyle şeylerin kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye kararlıydı.

Sera da hemfikir gibi görünüyordu. "Burası güzel," dedi. "Değil mi?"

"Evet, kesinlikle öyle. Bir maymun olarak doğmadığım için beni biraz hüzünlendiriyor. O zaman bu şeylerden birinin içinde yaşayabilirdim."

Sera güldü. "Ama bir maymunun kişiliğine sahipsin. Ve kokusuna da. En azından yolun üçte ikisini tamamlamışsın."

"Teşekkürler," dedi Dak, sanki Sera az önce muazzam bir iltifatta bulunmuştu.

Yumuşak bir rüzgâr dalları ileri geri sallıyor, Dak'ı kısmi bir transa sokuyordu. Sera'yla birlikte yapacak bir şeyleri olmadığında sık sık bu ağaca tırmanırlardı. Bu onlara konuşma ve her şeyden uzaklaşma fırsatı verirdi; sürekli vergiler ve suç oranlarıyla ilgili şikâyet edip SQ hakkında fısıldayan yetiş-

kinler gibi. Bu kadar zihinsel parazit varken, Dak ve Sera'nın düşünebilmesi bile mucizeydi. Neyse ki ikisi de dâhiydi... farklı şekillerde olsa bile.

"Bu haftaki okul gezisi seni heyecanlandırıyor mu?" diye sordu Sera.

Dak şüpheci bir tavırla ona baktı. Sınıfça bir müzeye gideceklerdi ve orası tarihle doluydu ki Dak buna bayılırdı ve hiç bilim yoktu bu da Sera'nın tutkusuydu. Ama Sera sorusunda samimi gibi görünüyordu.

"Geçen doğum günümü hatırlıyor musun?" diye sordu Dak. "Thomas Jefferson'ın fularının replikasını aldığım zamanı?"

"Nasıl unutabilirim ki? Bir kova şekerleme bulmuş bir kız gibi çığlık çığlığa koşarak gelmiştin."

Dak o anısını hatırlayarak başıyla onayladı. "Eh, bu gezi beni daha da fazla heyecanlandırıyor."

"Anladım. Yani çok heyecanlısın."

Bir süre sessizce otururlarken, Dak esintinin, doğanın seslerinin ve hayatın geri kalanından uzaklaşmanın tadını çıkarıyordu. Ancak bir süre sonra Sera'nın o kadar da rahat görünmediğini fark etti. Omuzlarında ağaca tırmanmakla ilgisi olmayan bir gerginlik vardı. Onun bakışlarını izlediğinde, ailesinin geçenlerde yeni bir bayrak koyduğu ön verandalarını gördü. Evin yan tarafına tutturulmuş olan küçük bayrak direği genellikle mevsimsel sergilemeler içindi; kışları bayram bayrakları, uzun yaz aylarında da kırk sekiz[1] yıldızlı Birleşik Devletler bayrağı.

---

1 Günümüz ABD bayrağında elli yıldız vardır. (ç.n.)

Şimdi, Dak'ın ailesi ilk kez ortasında siyah bir sembol bulunan bembeyaz bir bayrak asmışlardı. O sembol, bir kavis ve yıldırımla bölünen bir çemberdi: Yani SQ'nun amblemi.

"Bana ailenin bunlara inandığını söyleme sakın," dedi Sera, ciddi bir sesle.

"Hiç sanmıyorum. Sadece böylesinin daha kolay olduğunu söylüyorlar. Bayrağı asarlarsa daha az rahatsız edilirlermiş."

"SQ... midemi bulandırıyor," dedi Sera. Dak onun sesinde hiç bu kadar derin bir öfke duymamıştı. "Birileri onlara karşı çıkmalı. Yoksa bir gün çok geç olacak."

Dak evin arkasındaki koruluğa bakarken onu dinliyordu. Bütün o yeşillik, bütün o hayvanlar. Dünyanın çeşitli bölgelerinde böyle yerler tamamen yok olmuştu. Yeterince tarih okuduğu için, SQ'nun gittiği her yere bela götürdüğünü biliyordu. Aniden kendi küçük kararlılık patlamasını hissetti.

"Belki de karşı çıkan biz oluruz," dedi. "Kim bilir?"

"Öyle mi?" dedi Sera, dalgın bir tavırla.

"Eski bir deyiş vardır," dedi Dak. "Zaman... değişiyor."

"Aahh, bunu sevdim."

"Belki de sloganımız bu olur. Belki bir gün zamanı biz değiştiririz. Her sorunun bir çözümü vardır, değil mi? Ve büyük beyinlerimiz bir işe yarıyor olmalı. Ne dersin?"

Sera ona bakarak elini uzattı ve Dak sertçe sıktı.

Yakınlarda bir yerde bir kuş heyecanla öttü.

1

Tek Umut

BRİNT TAKASHİ monitöre baktı ve dünyanın sona ermek üzere olduğunu bilmediği bir zamanı hatırlamaya çalıştı.

Yardımcısı Mari Rivera yanında oturuyordu ve başını yavaşça öne arkaya sallayışına bakılırsa, gezegendeki morali en bozuk ikinci kişi gibi görünüyordu. İlk sırada Brint vardı.

"Eee?" diye sordu Mari. "Ne düşünüyorsun?"

"Ne mi düşünüyorum? Bizi bekleyen küresel bir felâket olduğunu düşünüyorum," diye cevap verdi Brint. "Pasifik Kıyısı boyunca volkanik patlamalar. Güney Amerika'nın bazı yerlerinde daha önce benzeri görülmemiş kar fırtınaları. Şanslıysak, Atlantik'te kaynayan tropik fırtına Kuzeydoğu'daki yangınları söndürür."

"Bir de iyi tarafından bak," dedi Mari, ciddi bir sesle. "En azından insanlar artık başımızın dertte olduğuna inanıyor."

"İnsanlar hâlâ SQ'nun onlara inanmalarını söylediği şeylere inanıyor çünkü korku daima gerçeklerden daha güçlüdür." Parmaklarıyla siyah saçlarını sıvazlayarak iç çekti. "Aristo bizimle gurur duyardı. Baksana, Tarihçiler ne hale getirildi! SQ kazanacak; dünyayı yok etmek anlamına gelse bile."

Onu endişelendiren sadece doğal felâketler değildi. Ya da karartmalar. Yiyecek sıkıntısı. Bir de Kalıntılar vardı. Brint her gün eve gidip şöminenin üzerinde asılı duran resme baktığında -karısıyla birlikte, ışığı arkalarındaki suya vuran güneşle bir nehir kıyısında otururken çekilmişti- zihninde ve midesinde sinir bozucu bir kasılma hissediyordu. Zihnini kemiren bir boşluk, onu son derece huzursuz ediyordu. O fotoğraftaki biri -en azından belli biri- artık *yoktu*. Hiçbir anlam çıkaramıyordu ama o kişinin yokluğunu iliklerinde hissediyordu.

Bu tür duygularla boğuşan bir tek kendisi de değildi. Her geçen gün Kalıntılar'la boğuşan insanların sayısı artıyordu. Krizler en beklenmedik anlarda geliyordu ve insanı delirtebilecek yoğunlukta oluyordu; gerçek anlamda delirtebilecek yoğunlukta.

Zaman çarpılmıştı; Tarihçiler buna inanıyordu. Eğer işler düzeltilemeyecek hale gelmişse, geriye sadece tek bir umut kalıyordu... zamanda geri dönüp geçmişi onarmak.

Mari, Brint sızlanma eğiliminde olduğunda her zaman yaptığı şeyi yaptı: Ona aldırmadan elindeki işe odaklandı. "Smyth'lerle ilgili en son gelişmeler neler?" diye sordu. Tarihçilerin izlediği bütün bilim insanları arasında, SQ tarafından durdurulamayanlar bir tek onlardı... henüz.

Brint dosyalarını çıkardı ve en son gelişmeleri işaret etti. Smyth'lerin bütün deneyleri, bulguları, verileri -laboratuvarlarında her gün yaptıkları en küçük şeye kadar- Tarihçiler tarafından izleniyordu. Elbette ki Smyth'ler bunu bilmiyordu. Brint dünyayı kurtardıktan *sonra* bunun için kesinlikle özür dileyecekti.

İkisi de bir dakika sessiz kalarak ekrandaki verilere hipnotize olmuş gibi baktılar. Smyth'ler çok yaklaşmıştı. Hesap-

lamalarındaki eksik parçayı bulmaları gerekiyordu. Sadece Tarihçilere Aristo'nun dünyayı kurtarmak için ortaya attığı iki bin yıllık planını uygulama fırsatı verebilselerdi.

"Yaklaşıyor," diye fısıldadı Mari. "Hem de sandığımdan daha da çabuk."

Brint başıyla onaylarken yüreği korkuyla sıkıştı. "Bunu görmeye ömrümüzün yeteceğini asla tahmin etmezdim."

Mari, yüzü buruş buruş olmuş yaşlı bir kâhinin felâket kehanetini açıklaması gibi devam etti.

"Yaklaşıyor, evet. Felâket yaklaşıyor ve hepimiz o bizi öldürmeden ölmüş olmayı dileyeceğiz."

2

Tabuttaki Yaşlı Adam

DAK SMYTH bir inekti.

Hiç şüphesiz bundan daha kötü şekillerde de anılmıştı: Ahmak, moron, pısırık, çokbilmiş, memur ruhlu, embesil... Aklınıza ne gelirse. Ancak ondan söz ederken insanların en sık kullandığı kelime, *inek*ti. Bundan rahatsız oluyor muydu? Hayır. Eğlence peşinde koşan bütün o salaklar, otuz yıl sonra Dak özel jetinde kusana kadar gazoz içerken deli gibi çalışacak, aydan aya maaşlarını donut ve süte yatırarak yaşayacaktı. Sonra uşağı kusmukları temizlerken Dak tekrar gülecek, parasını sayacak ve kocaman peynir tekerlekleri yiyecekti.

(Dak Smyth, aynı zamanda peynire de bayılan bir inekti. Hem de inanılmaz ölçüde. Bunun pek de hoş bir bileşim olmadığını öncelikle kendisi kabul ediyordu.)

Ülkenin başkenti olan Philadelphia'daki Smithsonian Müzesi'ne yapılan büyük okul gezisinden önceki gün, Dak en sıkıcı olaylardan birine katılmak için ineklere has heyecanını bir kenara atmak zorunda kalmıştı; bir amcanın cenazesi için. Cenaze töreninden önce cesedi görmek de sayılırsa -ki Dak bunu kesinlikle yapmıştı- hayatında sadece iki kez gördüğü

bir büyükamca. Gözleri kapalı, elleri göğsünde birleştirilmiş, muhtemelen yaşarken günde yirmi kez yaptığı şekerlemelerden birine yatmış gibi görünen yaşlı adama bakmıştı. Ancak Dak'ın annesine göre -ve adamın bir tabutun içinde yattığı gerçeğinin de desteğiyle- büyükamca Frankie kesinlikle cansızdı.

Cenaze töreni biraz sıkıcıydı ve neredeyse yüz otuz saat sürmüştü fakat nihayet sonrasında gelen aile yemeğine katılmışlardı. Bir saat öncesine kadar gözlerini patlatırcasına ağlanıp dövünen insanlar, şimdi aşırı kafein almış sırtlanlar gibi kahkahalar atıyor, boğazlarına bir hafta yetecek kadar SQ tarafından dağıtılmış yiyecek tıkıyorlardı. Dak yaşlı insanların cenazelerinin her zaman böyle muazzam festivallere dönüşüp dönüşmediğini merak etti.

Hiçbirini tanımadığı kalabalık bir kuzen grubuyla birlikte aynı masada oturuyordu. Onun hiç ilgilenmediği konularda konuşuyorlardı. Örneğin sıradaki SQ stajyerini taçlandıracakları şu aptal program gibi. Dak'ın hangi takımların oynadığını bile bilmeyeceği kadar sıkıcı olan bir spor şampiyonasının beşinci karşılaşması gibi. Yüzünde Rushmore Dağı'ndaki Başkan McClellan heykeli kadar sivilcesi olan bir çocuk, en son moda akımlarıyla -cepleri arkayı baş aşağı gibi gösteren kot pantolonlar gibi- ilgili konuşmaya başladı. *Siz şaka mısınız?* diye düşündü Dak. Bu insanlar kendisiyle aynı geni paylaşıyor olamazdı, değil mi?

Daha fazlasına dayanamayacağına karar verdiğinde, ani bir duyguya kapıldı; uzun zaman önce aldırmazlık edemeyeceğini öğrendiği tanıdık bir şey.

Tarihle ilgili muazzam bilgisini *paylaşmalıydı* ve bunu *hemen* yapmalıydı.

Dak ayağa kalkarak boğazını temizledi. Kimse onunla ilgilenmeyince, bardağını alıp kaşığıyla güçlü bir şekilde vurarak ortamdaki herkesi nihayet çenelerini kapayıp kendisine bakmaya zorladı.

"Herkese söylemek istediğim bir şey var," diye açıkladı. Bazılarının keyifsizce homurdandığını duydu fakat onların oturdukları yerde ağrılarını hissederek kıpırdanan ihtiyarlar olduğunu düşündü. Annesine bir bakış atınca yüzünü ellerine gömmüş olduğunu ve babasının da kendisine iri iri açılmış gözlerle bakarak başını öne arkaya salladığını gördü. Yüzünde paniğe benzer bir şey vardı.

Dak biri kendisini durduramadan çabucak konuya girdi. "Burada son derece ciddi bir şey için toplandığımızı biliyorum. Zavallı büyükamca Frankie, tıpkı dodo kuşu gibi yakında huzur içinde çürüyecek. Pardon, yani, huzur içinde uyuyacak. Ancak, eee, hepinizin işlerin göründüğü kadar kötü olmadığını anlamanıza yardımcı olacak bir şeyi sizlerle paylaşmak istiyorum."

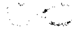
İnsanların tepkisini ölçmek için duraksadı. Hepsi hipnotize olmuş gibi bakıyordu.

"Bakın," diye devam etti, "sevgili akrabamız, 1916 yılında ölen büyük Rus mistik Rasputin gibi ölebilirdi. Zavallı adam zehirlenmiş, dört kez silahla vurulmuş, başına sopa darbeleri almış, sonra da bir nehirde boğulmuştu. Tanrı aşkına, bir nehirde boğulmuştu! Zehirlendikten, dövüldükten ve silahla vurulduktan sonra! Zavallı adam." Dak doğru atmosferi yaratabilmek için hafifçe kıkırdadı. "Yani, açıkça görebileceğiniz gibi, büyükamca Frankie sonuçta bir hayli kolay gitti."

Dak kendinden memnun bir tavırla uzun bir iç çekti. Etrafına bakındığında, ifadesiz bir yüzle kendisine bakarak gözlerini kırpıştıran bir sürü şaşkın insan gördü.

"Dinlediğiniz için teşekkürler," dedi, sonunda. Sonra su bardağını kaldırarak bağırdı: "Şerefe!"

Annesi sandalyesinden düştü.

Ertesi gün, aylardır beklediği okul gezisine gitti. Tarihi Dak kadar seven biri için Smithsonian'a gitmek, gece boyunca bir şekerleme fabrikasında kilitli kalmaktan daha heyecan vericiydi. Kendini bilgiye boğmaya hazırlanıyordu.

Otobüste giderken dünyadaki en iyi arkadaşının yanına oturdu. Adı Sera Froste'tu ve şimdiye kadar böylesine iyi arkadaş olmaları konusunda kimse başlarını ağrıtmamıştı. Eh, arada bir duydukları "ne zaman evleneceksiniz" şakaları dışında. Bir de "Dak ve Sera ağaçta oturuyor," şarkısı vardı.

Pekâlâ, arada bir başlarını ağrıtanlar oluyordu.

"Öğle yemeğinden önce hangi sergileri göreceğiz?" diye sordu Dak ona, müzenin kat planını inceledikten sonra. "Ve sonrasında hangileri?"

Sera SQuare tabletinde okuduğu elektronik kitabından başını kaldırıp genellikle kavanozdaki böceklere baktığı gibi baktı. Uzun saçları, bir resim çerçevesi gibi yüz ifadesini daha da keskinleştiriyordu. "Biraz gevşemek ister misin? Haydi, gel. Biraz akışına bırakalım. Ne bileyim, gerçekten *eğlenelim.*"

Dak'ın ağzı açık kaldı. "Sen *delirdin mi?*" Bunda ciddiydi; kendilerine sunulan fırsatı Sera'nın anlamadığı belliydi. "Bunu saniyesi saniyesine planlamamız gerek; işi şansa bırakıp gerçekten güzel bir şeyi kaçırmak istemiyorum."

"Ah, turta harcı aşkına," dedi Sera sadece, dikkatini tekrar *Sicim Teorisi ve Kuantum Fiziğindeki Diğer Kuantum Sıçramaları*'na çevirdi.

Sera'nın kendisi de inekti; hatta neredeyse Dak'la yarışacak kadar. *Ah, kimi kandırıyorum?* diye düşündü Dak. Sera ondan çok ama çok daha inekti.

Bu, geçenlerde onu yerel üniversitede bir cumartesi tez okumasına katılmaya ikna etmiş olan kızdı; hem de hayır derse öğle tatilinde kantinin ortasında çığlık çığlığa onu sevdiğini haykırmakla tehdit ederek! Dak kararlı bir tavırla itiraz etmişti çünkü eyalet fuarında, İkinci Dünya Savaşı'nda Mussolini'nin ayak hastalıkları uzmanı olarak çalışacak kadar yaşlı olduğuna yemin eden adamı görmek istiyordu. (Adamın elinde bunu kanıtlayacak kesilmiş tırnaklar vardı.) Fakat Sera, "Ortamsal Wellsi Radyasyonu Üzerinde Takyon[2] Jenerasyonunun Etkileri" başlıklı üç saatlik bir sunumu izlemenin çok daha heyecan verici olacağına *yemin etmişti.*

Değildi.

Sera nihayet sunumdan erken ayrılmayı kabul etmişti ama bunun nedeni sadece konuşmacının *baryon* ve *meson* kelimelerini birbirinin yerine kullanmasıydı ki Sera'ya göre, bunun doğru olmadığını herkes bilirdi.

Dak'ın aklına aniden bir fikir geldi. Parmaklarını kumral saçlarının arasından geçirdi ve renk kodlu kat planına dikkatle baktı. "Eğer zamanımız azsa, bence Hope Elması sergisini atlayabiliriz. Güya lanetliymiş ki bu hoş. Ancak 'minerallere özgün özelliklerini kazandıran biyojeokimyasal süreçler üze-

---

2 Işık hızından daha hızlı hareket eden teorik bir tanecik. (ç n.)

rine bir inceleme' derken neyi kastettiğini bilmiyorum. Bana sorarsan, tam anlamıyla kafa ütüleme."

"Sana soran oldu mu?" dedi Sera, SQuare'ini indirirken. "Haritayı bana göster"

Dak ve Sera otobüsten indiklerinde, Dak'ın kalbi heyecanla atıyordu.

Onları neredeyse öldüren depremin patlak vermesine iki saat kırk yedi dakika vardı.

3

Sıkıcı Harikalar Salonu

ZAVALLI DAK, diye düşündü Sera, sınıf arkadaşlarıyla birlikte Smithsonian'ın girişinden geçerlerken. En iyi arkadaşı, en olmadık zamanlarda işe yaramaz tarihî bilgilerle ilgili konuşma yaparak herkesi rahatsız ediyordu. Peynire olan saplantısıysa... şey, tuhaftı.

Geçen yıl dördüncü sınıftayken, peynirlerle ilgili bir şiir bile yazmış, her birinin kendisi için nasıl bir aile ferdi gibi olduğunu anlatmıştı. Bayan E'Brien sonunda teslim olmuş ve onun ölülerle ilgili doğaçlama vaazlarından vazgeçmeye söz vermesi karşılığında şiiri sınıfta okumasına izin vermişti. Dak şiirini gururla okumuştu fakat zımbayı icat eden adamla ilgili beş dakikalık bir sunumu yapmadan ancak bir buçuk gün dayanabilmişti.

Yani, evet, Dak tuhaftı, kendine hastı ve biraz da eşsiz biçimde rahatsız ediciydi. Ancak o sabah Sera'ya, *Zavallı Dak* diye düşündüren şey, bu özelliklerin hiçbiri değildi. Onu asıl endişelendiren, dünyanın gerçek haliyle ilgili son derece cahil olmasıydı. SQ. Doğal felâketler. Sürekli artan suç oranı.

Kalıntılar.

Bu son düşünce onu duraksattı ve kalbinde derin bir sızı hissetti...

Sonra, leş gibi kokan, Roberk adında bir çocuk ona arkadan çarptı.

Yeni açılmış mezardan taşan çürümüş hava gibi vücut kokusundan çocuğu daha görmeden tanımıştı. Kokunun kendisi, ciğer ile haşlanmış lahana karışımı bir şeydi; Sera'nın aklına hidrojen sülfürü getiriyordu. "Tanrım, Sera," dedi. "Sarılmak istiyorsan bunu söyleyebilirdin."

Sera ona hidrojen sülfürden, genellikle bataklıklarda ve lağımlarda oluştuğundan, dolayısıyla da Roberk'ı yürüyen bir lağıma çevirdiğinden söz etmek istiyordu; ancak nefesini tutarken konuşmak zordu. Bu yüzden, sadece gözlerini devirdi ve yürümeye devam etti. Binanın orta avlusunda, dev bir açık kemerin diğer tarafında sergilerin başladığı yerde Dak'a yetişti. Dak boynunu o kadar uzatmıştı ki Sera onun bir kasını inciteceğinden korktu. Dak'ın müzede onları bekleyen şeyleri görmek için sabırsızlandığı belliydi.

"Kendine zarar verme," dedi Sera, ona doğru eğilerek. Kalıntıları düşündüğü her seferinde içini kaplayan keyifsizlikten kurtulmaya kararlıydı. "Boyun kasları değişimi için seni acil servise götürmeleri gerekirse, bütün turu kaçırırsın."

"Vay canına!" diye fısıldadı Dak, büyük bir heyecanla. "Sanırım şu yan salondaki bir Viking yelkenlisi! Yeni bir sergi olmalı. Sence bir karvi[3] mi, yoksa busse[4] midir?"

Sera bakmak için parmak uçlarında yükseldi; kemerin altından, dev bir ahşap geminin pruvasındaki oymalı ejderha

---

3 Genel kullanım amaçlı Viking yelkenlisi. (ed.n.)

4 Asker taşıma amaçlı Viking Yelkenlisi. (ed.n.)

başını gördü. "Harika!" Daha fazlasını söyleyecekti fakat Bay Davedson az önce öğrencilerin dikkatini çekmek için boğazını temizlemişti. Öğretmenleri tuhaf biriydi; adamın görünüşünü en iyi tanımlayacak kelime, *çarpık* olabilirdi. Saçları, kaşları, bıyığı, kulakları, kravatı, pantolonu. Onunla ilgili her şey sola yatmış gibi görünüyordu.

"Pekâlâ, çocuklar. Dinleyin bakalım!" Onlara daima çocuklar diye seslenirdi ve Sera, "Evet, büyükbaba?" diye cevap vermemek için aylardır kendini zor tutuyordu. Ancak henüz bunu yapacak cesareti bulamamıştı.

"Bugün göreceğimiz bir sürü şey var ve fazla zamanımız da yok. Rehber konuşurken onu sorgulamamayı unutmayın; kendisi sevgili SQ'muzun bir temsilcisidir." Kapının yanında duran uzun boylu, güzel giyimli, kel bir adama gergin bir bakış attı. Sera içeri girdiklerinde onu görmüştü fakat takımının yakasındaki gümüş SQ amblemini fark etmemişti. "Herkesin en iyi şekilde davranmasını istiyorum; formunuzun zirvesinde olun ve değerli Benedict Arnold[5] Ortaokulu'nu gururla temsil edin! Bir zafer narası alalım?"

Ah, lütfen, diye düşündü Sera, paniğe kapılarak. Müze personelinin önünde bu olamazdı!

Kimse cevap vermeyince, Bay Davedson elini kulağının arkasına dayadı. "Sizi duyamıyoruuuumm! Bir zafer narası alabilir miyim?"

Öğrenciler isteksiz bir şekilde onun aptalca tezahüratını yaptılar ve Bay Davedson üzgün bir tavırla başını iki yana salladı. "Eh, böyle karanlık zamanlarda buraya geldiğimiz için

---

5 Amerikan Bağımsızlık Savaşı döneminde taraf değiştirdiği için Amerikan tarihinin en büyük haini sayılan komutan. (ed.n.)

biraz daha heyecanlı olacağımızı sanırdım. SQ bu müzenin operasyonlarının sürmesi için cömertçe fon açtı ve bunun için hepimiz minnettar olmalıyız!" Rehbere yine gergin bir tavırla baktı.

Bu, Sera'nın çığlık atmak istemesinin diğer bir nedeniydi. Sadece okulun en büyük aptalı öğretmeni olmakla kalmamıştı, aynı zamanda SQ hakkında böyle şeyler de söylüyordu. Bir kamu binasını kapamadıkları için SQ'ya teşekkür etmek zorunda kalmaları Sera'ya gülünç ve saçma geliyordu. Sanki yaptıkları herhangi bir iyi şey, dünyanın bütün hükümetlerine zorla hükmetmelerini unutturabilir ya da yaptıklarını telafi edebilirmiş gibi. Gerçi, Birleşik Devletler Başkanı bile SQ'nun ayaklarına kapanırken öğretmeninin bu konuda cesur olmasını beklemiyordu.

"Zavallı Bay Davedson," diye fısıldadı Dak. "Kimseyle ilgili kötü bir şey söyleyemez. Bu adam nasıl sevilmez ki?"

Sera kendini tutamayarak gülümsedi. Dak insanlara karşı kayıtsızdı ama başkalarıyla ilgili daima olumlu şeyler söylerdi. Bu bazen Sera'yı sinirlendirse bile, kendisinin da sahip olmayı dilediği bir özellikti.

Gergin, suratsız ve kabak kafalı müze rehberi nihayet kontrolü ele aldı ve SQ'nun "zor zamanlarda vizyon sahibi liderliği" hakkında biraz daha övgü yağdırdı. Rehber sonunda huzursuz grubu dev kemerin altından geçirip Keşif Çağı sergi salonuna sokana kadar Sera gözlerini devirmemeyi başardı. Dak'ın dışarıdan gördüğü ve neredeyse görünmeyen kablolarla sabitlenmiş olan Viking yelkenlisi, şimdi Sera'ya bir uzay gemisi gibi görünerek başlarının üzerinde yükseliyordu. Doğal olarak, tam Sera geminin gölgesine girdiğinde, grup

yürümeyi keserek durdu. Kablolardan bir tanesi kopsa, Sera ezilirdi ve başı ayak parmaklarının yanına inerdi.

Salonda başka gemi kopyaları, antika bir pusula, Viking ve Mısır gemileri arasındaki farkları gösteren detaylı bir çizim ve (elbette ki) toz vardı. Bolca toz. Rehber o ya da bu hakkında konuşurken, kimin ne yaptığıyla ilgili kimin ne dediğini anlatırken, Sera çok geçmeden bunun hayatının en uzun günü olabileceğini anladı. Yerel üniversitenin serin salonlarını ve oditoryumunu özlüyordu. Burada bilim ve teknoloji sergileri de vardı fakat o kadar da ilgi çekici değildi.

Diğer yandan, Dak, sıkıcı bilgileriyle öğrencileri boğan SQ kuklasına hayranlıkla bakıyordu. Bir ceset mezarından çıkıp dans etmeye başlasa, Dak bundan daha fazla heyecanlanmazdı. Biraz sinirlendirmek için, Sera onu dirseğiyle dürttü.

"Adım-adım planın buraya kadar," dedi, kısık sesle. "Görünüşe bakılırsa bu bebek bakıcısıyla uğraşmak zorundayız."

Dak ona bakmadan fısıldadı: "Evet, bunlar çok nefes kesici şeyler. Burada olup kendi gözlerimle gördüğüme inanamıyorum."

Sera, öğle tatiline kadar Dak'la konuşmaya çalışmanın anlamsız olacağını anladı.

Oradan diğer salonlara geçerken, dinozorlardan SQ'nun uzay yarışı üzerindeki etkisine kadar her şeyi öğrendiler. Sera bir ara rehberin söylediği bir şeyle ilgili soru sormak istedi fakat öğretmeni yine gergin bir tavırla hemen onu susturdu.

Off, diye düşündü Sera. Dinlemeyi tamamen bıraktı.

Dak arada bir bakışlarını rehberden ayırıp iri iri açılmış gözlerini Sera'ya çeviriyordu. Sonra, "Bu harika değil mi?" "Şuna inanabiliyor musun?" veya "Tanrım, şu Moğollar mizahtan gerçekten anlıyormuş" gibi şeyler söylüyordu. Sera sadece

başıyla onaylıyor ve Dak'ın kendisini söylenenlerin hiçbirini dinlemediğini itiraf etmeye zorlamamasını umuyordu.

Sonunda turu tamamladılar ve kendilerini yine Keşif salonunda buldular. Orada ünlü Amancio kardeşler tarafından Amerika'nın keşfine ithaf edilmiş bir serginin önünde saatler gibi gelen bir süre boyunca dikildiler. Hikâyeyi herkes biliyordu ama rehber en iyi kısmını atladı; kahraman ve asi kardeşlerin ortadan kaldırdığı zalim adam Kristof Kolomb'un hazin sonu. Aslında Sera daha önce Kolomb'u sadece Dak hikâyeyi anlatmayı sevdiği için bir kez duymuştu. Adamın adı derslerde veya Amancio Günü kutlamalarında asla anılmazdı.

Rehber tam SQ'nun dünya tarihini daha iyi biçimlendirmesinin ne kadar önemli olduğunu anlatmaya başlayacaktı ki Dak gürültülü bir şekilde boğazını temizleyerek elini kaldırdı. *Ah, hayır,* diye düşündü Sera. *İşte başlıyoruz.*

"Affedersiniz!" diye neredeyse bağırdı Dak, yetişkinlerin ikisi de ona aldırmayınca. "Affedersiniz! Söylemek istediğim önemli bir şey var!"

İki adam da sert yüzlerle ona baktılar.

"Neymiş?" diye sordu Bay Davedson. Sera bu yüz ifadesini ve ses tonunu iyi tanıyordu. Adam bunun oluşunu sayısız kez görmüştü ve Dak'ın müzede konuşmasına izin vermenin felâket anlamına gelebileceğini biliyordu.

"Şey, bence pusula ve tarihiyle ilgili önemli bir şeyi belirtmeyi unuttuğunuz *açık*." Dak hafifçe kıkırdadı ve bütün öğrenciler heyecanla başlarıyla onaylayacakmış gibi etrafına bakındı. Kimse tepki vermeyince Dak kaşlarını çattı. "Biliyorsunuz. Çinli Wang Xu'nun dördüncü yüzyıldaki yazılarının zaman içinde manyetizmanın ve döner demir iğnenin icadında

rol oynayışından söz ediyorum. Hah hah! İnsanların *bundan* haberinin olmadığı bir dünyayı hayal etmek bile çok zor!"

Salona mezar sessizliği çökmüştü. Okyanus yatağının üç mil dibine gömülmüş bir mezar.

Biri burnunu çekti.

Dak yine güldü. "Ah, Tanrım. Ne çılgınca!" Sera'ya mahcup bir bakış attıktan sonra kıpkırmızı yüzüyle bakışlarını yere indirdi.

Sera neden böylesine iyi arkadaş olduklarını işte böyle zamanlarda anlıyordu. İkisi de inanılmayacak kadar sersemdi. Birbirlerini yargılamıyorlardı. Uzanıp Dak'ın kolunu hafifçe yumrukladı.

"Off!" dedi Dak. Ama gülümsedi ve yanaklarındaki kırmızılık silinmeye başladı.

"Pekâlâ," diye gürledi Bay Davedson, ellerini bir kez çırparak. "O kadar da kötü değildi. Şimdi hepimiz..."

Ani ve şiddetli bir hareket sözlerini yarıda kesti. Bütün bina sarsılmaya başlamıştı ve içindeki her şey onunla birlikte sarsılıyor, sergi camları titriyor, büyük salon bükülüyor gibi görünüyordu. Aynı anda her yandan çığlıklar yükseliyordu. Sera ayaklarını yere sağlam bir şekilde basıp ayakta kalmaya çalışırken, öğrencilerin çoğu birbirlerinin üzerine yuvarlanmıştı. Dak da onların arasındaydı ve bir kol-bacak denizine kapılmıştı.

Kimsenin duymaya ihtiyacı varmış gibi, Bay Davedson avazı çıktığı kadar bağırdı:

"Deeeeeeprreeeeeeeem!"

4

Çatlaklar ve Kopmalar

DAK, DOĞAL felâketler sırasında zamanın anlamını kaybettiğini çok iyi biliyordu; hayatı boyunca bir düzinesini yaşamıştı. Ancak etrafındaki dünyanın korkunç sarsıntısı uzadıkça, her saniyenin tam bir dakika sürdüğüne yemin edebilirdi. Bütün kasları, kemikleri ve sinirleri dehşete boğulmuştu.

O anda ağzında bir ayak vardı ve ayak parmaklarını dudaklarının arasından kurtarmaya çalışanın Makiko olduğundan emindi. Diğerleri de birbirlerinden kurtulmaya çabalıyordu. Tam Makiko'nun bacağını itmeyi başardığında, onun yerini başka birinin koltukaltı aldı ve burnuna çarptı. Altlarındaki zemin bir testere gibi ileri geri gidip geliyor, ahşap ve metal gıcırtıları havayı dolduruyordu.

Bir el aniden sırtına vurdu ve gömleğinin kumaşını sımsıkı yakaladı. Ve onu çekip ayağa kaldırdı. Dak olduğu yerde hızla dönünce, karşısında kendisine korku dolu gözlerle bakan Sera'yı buldu. Nasıl olduysa, deprem başladığında Sera bir süper kahramana dönüşmüş olmalıydı.

Yerde boğuşan çocuklardan uzaklaşarak herhangi bir serginin altında olmayan açık bir alana ulaştıktan sonra, bir

o yana bir bu yana iki-üç adım sendelerken birbirlerinin dengelerini korumalarına yardımcı oldular. Başka bir salonun zemininden yuvarlanan antik bir Maya biblosu gördü; biblo yuvarlanmaya devam etti ve Roberk üzerine basarak kırdı. Dak'ın biraz kalbi kırılmıştı fakat kendisini yerden birkaç santim sıçratan yeni bir sarsıntı onu gerçekliğe geri getirdi; *insanların* da öyle ezilmemesini ummak zorundaydı.

"Yakında biter!" diye bağırdı, Sera'ya.

"Bitmeden ölmezsek!" diye karşılık verdi Sera.

"Eh, ölelim ya da ölmeyelim, bitecek!"

"Teşekkürler. Bak bunu bilmiyordum!"

Ani bir *çatırtı* duyuldu ve Dak'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ses tam altlarından gelmişti. Zemin gözlerinin önünde yarılarak ikiye ayrılırken dehşetle baktı. Karolar dev kütleler halinde kopup aşağıdaki karanlık bodruma gömülüyordu. Dak, Sera'nın kolunu yakaladı ve birlikte güvenli bir yere atlayarak sınıf arkadaşlarının da kendilerini kurtarışını izlediler.

Arkadaşlarından ikisi başaramadı. Boşluğa doğru savrularak asılı kaldılar. Bay Davedson ve rehber salonun diğer tarafına uçmuşlardı ve tehlikedeki çocuklara yardım etmeye niyetli gibi görünmüyorlardı.

"Çekin onları!" diye bağırdı Sera, hemen harekete geçerken.

Dak elinden geldiğince onu izliyordu; bina sarsılıp titremeyi sürdürüyor, yürümeyi imkânsızlaştırıyordu. Dizlerinin üzerine çökerek, karolu zeminin bir çıkıntısını yakalamış olan Makiko'ya doğru emeklediler. Kız Dak'a yalvaran gözlerle bakıyordu.

"Ben onunla ilgileniyorum!" diye bağırdı Dak, Sera'ya. "Sen Fraderick'e yardım et!"

Sera emekleyerek uzaklaşırken, Dak çok erken konuşmamış olmayı umuyordu. Bina yanlış anda yana yatarsa, doğruca Makiko'nun yanından kayıp muhtemelen Makiko'yu da beraberinde sürükleyerek aşağıdaki boşluğa uçabilirdi. Elinden geldiğince dengesini korumaya çalışarak yüzükoyun yattı. Sonra uzandı ve Makiko'nun iki kolunu birden yakaladı.

Dirseklerini büküp Makiko'yu dışarı çıkarmaya çalışarak çekti. Dak onun daha önce o kadar da iri göründüğünü hatırlamıyordu fakat şimdi Şişko Bobby -cumartesi günleri hiçbir şey yapmadan çamaşırhanede oturan adam- kadar ağır gibi geliyordu. Dak çabayla haykırdı ve bütün gücüyle asıldı. Makiko bunun işe yaramadığını anlamıştı ve şimdi Dak'ın koltukaltlarıyla kemerini basamak, olarak kullanıp boynunu da tutarak tırmanıyordu. Makiko kendini yukarı çekip vücudunun üzerinden aşarken Dak acıyla homurdandı.

"Teşekkürler, Dak," dedi Makiko, ona dönerek. "Benim kahramanımsın." Sonra da güldü.

Dak düz düz ona baktı. Kız aptalın tekiydi.

Sera'nın da Fraderick'i yukarı çekmiş olduğunu ve herkesin yarıktan olabildiğince uzak durmaya çalıştığını gördü. Bütün bu süre boyunca bina sarsılıyor, gıcırdıyor, homurdanıyordu. Yine de zemindeki yarık artık büyümüyordu. Kimse çığlık atmıyordu.

Başaracağız, diye düşündü Dak.

Sonra boşalan bir lastik gibi bir şey koptu. Bir daha. Bir daha.

"Yukarı bakın!" diye bağırdı biri.

Dak tavana doğru baktı ve Viking yelkenlisini dik tutan ince kabloların tek tek duvarlardan koptuğunu, hızla savrularak geminin ahşap gövdesine çarptığını gördü. İskele tarafı

aniden bir metre kadar aşağı kaydı ve kopan sıvalar kalabalığın üzerine yağdı. Herkes yarı sendeleyerek, yarı sürünerek güvenli bir yere ulaşmaya çalışırken, bağırışlar ve çığlıklar yine ortamı doldurdu.

Karşı duvara doğru ilerlerken tekrar Sera'ya katıldı. Güvenliğe ulaşmalarına üç-dört metre varken, biri bütün binayı eline alıp bırakmış gibi zemin aniden bir-iki metre yukarı kalkıp tekrar aşağı indi. Havada yine çatırtılar duyulurken Sera yere serildi; bu kez ardından korkunç bir homurtu yükseldi. Gemi yerinden kurtulmuştu ve durduğu yerden sarkıyordu; son kablosu da kopunca aşağı doğru uçtu.

Dak geminin nereye düşeceğini anlamıştı ve düşünecek zaman yoktu. Sera'yı ellerinden tutarak yerden o kadar sert çekti ki Sera üç metre kayarak duvara çarptı. Dak da onun peşinden atladı. Bakmasına gerek yoktu çünkü yeterince iyi duyabiliyordu; gemi az önce en iyi arkadaşıyla birlikte durdukları yere çarpmıştı.

Bu sonuncu doğanın bütün olanlarla ilgili ünlemiymiş gibi, deprem birkaç saniye sonra sona erdi ve her şey neredeyse bir anda hareketsiz kaldı. Dak olduğu yerde oturmak için büküldü ve sırtını tam Sera'nın yanında duvara dayadı. O da kendisi gibi nefes nefeseydi. Artık üzerinde ahşap oymalı bir ejderha başı duran bir yakacak odun yığınına dönüşmüş olan antik yelkenliye bakıyorlardı. Dak az önce gözlerinin önünde paramparça olan şey tarihin kendisiymiş gibi hissediyordu.

"Kıl payı," diye fısıldadı Sera.

"Evet," dedi Dak, başıyla onaylayarak. "Arkanı kollayacak birinin olması iyi. Teşekkür ödemeni nakit, kredi kartı veya kaliteli peynir olarak kabul edebilirim. Kendin seç. Keşke şu zavallı gemi için de yapabileceğim bir şeyler olsaydı."

Sera onu nazikçe itti. "Benimle gemi arasında bir tercih yapman gerektiyse, beni seçtiğin için sevindim."

İlk ayağa kalkan Bay Davedson oldu ve gömleğiyle pantolonundaki moloz ve tozları silkeleyerek parçalanan geminin etrafından zemindeki yarığa doğru yürüdü. Kenara ulaştığında aşağı baktı ve sonra duvarın dibine büzülmüş olan öğrencilere döndü.

"Buna inanamıyorum," dedi öğretmenleri, şaşkın bir fısıltıyla. "Buna inanamıyorum."

"Ne?" diye sordu Dak.

Bay Davedson başını yavaşça iki yana salladı. "Bu ay yedi deprem oldu. Ve artık *burada* oluyorlar."

Kimse cevap vermedi ve öğretmenlerinin sözleri havada asılı kaldı.

"SQ her şeyi kontrol altında tutuyor," dedi moloz ve toz içinde kalan rehber, sertçe müdahale ederek.

Dak ve Sera birbirlerine baktılar Asla yüksek sesle söylemezlerdi fakat ona kesinlikle inanmıyorlardı.

5

Sahte Anı

ÜÇ GÜN sonra, Sera hayatının en kötü Kalıntılarından birini yaşadı.

Amcası Diego dışarıda işleriyle ilgilendiğinden, zihninde ezici bir rahatsızlık hissettiğinde Sera evde yalnızdı. Aniden rahatsızlanarak olduğu yerde durdu ve mesajı dışarı çıkarmasına yetecek kadar derine inmeye çalışır gibi şakaklarını ovaladı. Açıklayamıyordu -asla açıklayamamıştı- fakat dışarı, arka bahçeye ve evin arkasındaki tarlalara çıkıp eski toprak yoldan yarım mil ilerideki eski ambara yürümesi gerektiğini hissediyordu.

Bulutsuz gökyüzünde güneş parıldıyordu ama tuhaf bir sis, ışığı gerçekdışı gibi görünen turuncu bir parıltıya dönüştürmüştü. Sisin kaynağı, Pennsylvania'daki orman yangınlarıydı; dumanları hafif esintiyle zehirli bir fırtına gibi denize doğru süzülüyordu. Sera içindeki huzursuzluğa, onu bilmem kaçıncı kez ambara doğru çeken dürtüye rağmen sıcaklığın tadını çıkararak yol boyunca koştu.

Dürtünün etkisiyle daha hızlı koşuyordu.

Ayaklarını bastığı yerden toz kalkıyor, bacaklarından süzülmeye başlayan ter damlalarına yapışıyordu. Kuru sıcak neredeyse nefesini kesiyordu. Yol boyunca koşarken, müzedeki depremi, büyütülecek bir şey olmadığı konusunda ısrar eden rehberi ve dünyada ters giden daha birçok şeyi düşünüyordu. Aynı zamanda Dak'ı, hayat boyu en iyi arkadaşını (fazla ağdalı bir ifade olsa da böyle demeyi seviyordu) ve arkadaşlıklarının bir nedeni olduğu konusundaki sezgisini de düşünüyordu. Hayatlarının ufuk çizgisinde, onları büyük bir şeyin beklediğinden emindi.

Ambarın etrafını saran küçük çayıra ulaştı ve her zamanki noktada durdu. O noktada, tek bir granit kaya yükseliyordu; muhtemelen Kambriyen öncesi çağdan kalma olmalıydı ve muhtemelen dünya üzerindeki son insan öldükten uzun zaman sonra bile hâlâ burada olacaktı. Sera ona yaslanarak ambarın çarpık tahtalarını ve her yıl biraz daha dökülerek solan kırmızı boyasını inceledi. Ve bekledi.

Kalıntı'yı bekliyordu.

İçinden bir ses -mantığın sesi- bunu yapmak zorunda olmadığını söylüyordu. O ses buraya gelme dürtüsüne karşı koyabileceğini, başka bir şey yapmaya gidebileceğini, onu sarmak üzere olan acıdan kaçabileceğini söylüyordu. Ancak bazı açılardan acıyı hoş karşılıyordu da. Anlıyor muydu? Hayır. Zevk alıyor muydu? Hayır. Ama hoş karşılıyordu ve değer veriyordu çünkü olması gereken bir hayatla ilgisi olduğunu biliyordu. Bunu ellerinin kollarına bağlı olduğunu bildiği kadar iyi biliyordu. Ve onu deneyimleyebileceği tek fırsatı kaçıramazdı. Canı yansa bile.

Bu yüzden beklemeye devam etti.

Birkaç dakika sonra başladı.

Kulaklarının arkasında, başının içinde bir akıntı hissediyordu; belli belirsiz hissedilen ama yine de hissedilen bir baskı. Kalbinde bir sızı, içinde kapı gibi açılan bir hüzün, hayatını emmek ve onu derinliklerine çekmek isteyen karanlık bir boşluk. Çift kanatlı ambar kapılarına baktı ve yerinden kıpırdamamalarına rağmen, bütün benliğiyle bunun olmasını diledi. Aniden açılarak duvarlara çarpışlarını neredeyse görebiliyor, hareketin yarattığı esintiyi neredeyse hissedebiliyordu.

Elbette ki hiçbir şey olmadı. Fakat bir şey olmalıydı. O kapılar açılmalı ve iki kişi dışarı çıkarak, gülümseyen yüzlerle ona seslenmeliydi.

Sera bunu anlamıyordu. Hiç anlamıyordu.

Ama biliyordu. O iki kişi anne ve babasıydı.

Onlarla hiç karşılaşmamıştı ve hiç karşılaşmayacaktı.

6

Demir Bir Kapı

KALINTI'NIN ETKİLERİ geçer geçmez Sera'nın yapmak istediği ilk şey, gidip bunu Dak'a anlatmaktı. Her zaman öyle yapardı. Dak hiç büyük bir Kalıntı yaşamamıştı -dejavu veya basit bir unutulmuş anı olarak açıklanamayacak bir şey değildi- ve dolayısıyla tam olarak anlayamıyordu. Ancak çabalıyordu ve Sera için bu kadarı yeterliydi. Ayrıca, ailesi hafta sonu için şehir dışına çıktığından, Dak'ın arkadaşa ihtiyacı olduğunu da biliyordu. Genellikle ailesi gittiğinde büyükannesi, Dak'ın yanına gelirdi ama kadın çoğu ağaçtan daha yaşlıydı ve bir ağaç kadar az konuşurdu.

Sera yanına ulaştığında Dak bir bahçe sandalyesinde, bir elma ağacının dallarının altında oturuyor, dev gibi bir kitabı okuyordu. Normal insanlar okumak için SQuare kullanırdı ama Dak onlardan biri değildi. Ne kadar eski veya hırpalanmış olursa olsun, istediği şeyin basılmış halini bulana kadar şehirdeki bütün kütüphaneleri dolaşırdı.

"Ne okuyorsun?" diye sordu Sera.

Burnunu sayfaların arasına gömmüş olan Dak cevap vermek yerine bakışlarını önündeki açık sayfaların üzerinde

soldan sağa ve aşağı, soldan sağa ve aşağı kaydırmaya devam etti. Dak hep böyleydi. Sera kibar davranmak adına birkaç saniye bekledikten sonra arkadaşının baldırını tekmeledi.

"Ah!" diye bağırdı Dak. Kitap ellerinden kayıp sandalyeden yuvarlanarak kahverengi deri ve yırtılmış kâğıt yığını halinde yerde kalakaldı. Kitap o kadar eskiydi ki tamamen parçalanmıştı.

"Off!" dedi Sera. "Özür dilerim. İşte bu yüzden okumak için SQuare kullanmalısın."

"Evet, çünkü pahalı bir bilgisayarı düşürmek çok daha iyi olur. Bayan Pierce beni öldürecek!"

Ağacın diğer tarafında boş bir sandalye duruyordu. Sera onu çekip oturdu ve parçalanan kitabın kalıntılarını toplaması için Dak'a yardım etti. "Bu neydi ki?" diye sordu, bakmak için sarı sayfaları çevirerek.

"Ona *Roma İmparatorluğu'nun Yükselişi, Düşüşü ve Yükselişi* deniyor... deniyordu. Ne kadar muhteşem olduğunu belirtmeme gerek yok..."

Sera bir elini kaldırarak Dak'ı susturdu. "Evet, haklısın, bana söylemene gerek yok. Sürükleyici sayfalarını soluksuzca okurken hissettiğin sihri ben sadece hayal edebilirim."

"Ukalalılığı bırak," dedi Dak, gözlerini kısarak. "Gerçekten *sürükleyiciydi*. Bir atomdan daha küçük ıvır zıvır hakkında tahminde bulunmanın, insanları kesip kanlarında banyo yapan kötü imparatorların hayatlarını okumaktan daha heyecan verici olduğunu ancak sen düşünebilirsin."

Sera ona baktı ve abartılı bir ilgisizlikle bir kez gözünü kapayıp açtı.

"Aç mısın?" diye sordu Dak, sinsice sırıtarak.

Sera sırıtarak karşılık vermek istedi ama yapamadı. "Bugün bir tane daha oldu," dedi.

"Ay büyüklüğünde sivilce mi?" diye sordu Dak.

Sera arkadaşının kolunu yumrukladı. "Bir Kalıntı, seni aptal!"

Dak'ın yüzü asıldı. "Ah. Affedersin. Onların senin için zor olduğunu biliyorum."

"Bazen giderek kötüleştiğini düşünüyorum. Açıklaması çok zor. Ama hiçbir şey canımı onlar kadar yakmıyor."

"Tuhaf."

Sera'ya daha önce tuhaf diyen olmuştu ve her zaman nazikçe değildi. Fakat Dak'ın tamamen farklı bir anlamda söylediğini biliyordu. Ve haklıydı da. "Evet, *tuhaf.*"

Dak kâğıt ve deri yığınından vazgeçerek hepsini sandalyenin altına itti ve ayağa kalktı. "Seni hemen neşelendirecek bir şeyim var."

"Öyle mi?"

"Öyle." Dak cebinden bir şey çıkardı. "Annem ve babam laboratuvarın anahtarlarını dışarıda bırakmışlar."

Sera hayatı boyunca hiç bu kadar güzel sözler duymamıştı. Cevap vermesine bile gerek yoktu; çoktan ayağa fırlayıp eve doğru koşmaya başlamıştı bile.

Laboratuvar, Smyth'lerin arazisinin arka köşesinde ayrı bir binaydı; hiç penceresi olmayan, siyah demirden yapılmış tek kapısı görünüşe bakılırsa yaklaşık yüz doksan yedi kilitle kapanan üç katlı tuğla bir binaydı. Dak ailesinin anahtarları bıraktığını söylediğinde, küçük detayları atlamıştı; yani anahtar-

ların *normalde* duvar büyüklüğünde dev bir kilidin koruduğu ateş geçirmez bir kasadaki kilitli bir kutuda tutulduğunu. Sera bütün bunların biraz fazla abartılı olduğunu düşündü fakat Dak'ın ailesi her zaman biraz tuhaftı.

Oraya ilk ulaşan Sera oldu ve Dak elinde anahtarları sallayarak yaklaşırken ürkütücü kapının önünde sabırla bekledi. "Karanlık çağlardan kalma bir şey gibi görünüyor, değil mi?" diye sordu Dak.

"Anahtarları kaldırmayı nasıl unutmuşlar ki?" diye sordu Sera. "Böyle bir şeyin olmasına izin vermektense, Avrupa'ya gidecek uçağı yakalamaya çalışırken giyinmeyi atlamalarını tercih edeceklerini beklerdim." Dak'ın ailesi, Sera'ya asla tam olarak açıklanmayan bir işten dolayı ayda en azından bir kez okyanus aşırı uçuş yapıyordu. *Gerçek* tutkularını desteklemek için parayı böyle buluyorlardı; laboratuvarın içinde yapıldığı konusunda söylentiler olan tuhaf deneyleri ve gülünç araştırma projelerini sürdürmek için. Sera onların ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

"Onlara biraz yardım ettim diyelim," diye cevap verdi Dak. "Burada neler karıştırdıklarını öğrenmek için ölüyorum. Babam gerçekten büyük bir şey bulduklarını söylüyor. Gerçekten, gerçekten büyük bir şey. Belki de hep sözünü ettiği şu geri çıkarmalı buzdolabının çalışan bir modelini yapmayı nihayet başarmışlardır."

Sera ölü gibi bir sesle konuştu: "Ve sen de onların izni olmadan gizli yerlerini araştırmak için anahtarlarını çaldın."

"Sen kırmazsan, ben de bir şey kırmam."

"Söz mü?"

"Söz."

Serçe parmaklarını birbirine kenetlediler. Dak'ın büyükannesi yarı kör, dörtte üç sağırdı ve dolayısıyla bir şeyler karıştırdıklarını asla bilemezdi.

Dak anahtarları karıştırdı ve büyüklerle küçükleri kapının sağ yanındaki deliklerle karşılaştırmaya başladı. O işini yaparken Sera izliyor, sabrının taşmak üzere olduğunu gizlemeye çalışıyordu. Tam anlamıyla fonksiyonel bir bilim laboratuvarına girme fırsatını ilk kez buluyordu; içeride ne kadar saçma sapan şeylerle uğraşılırsa uğraşılsın.

Dak şimdi dizlerinin üzerine çökmüş, yerden sadece iki santim yüksekte olan bir kilidin anahtarını bulmaya çabalıyordu.

"Senin hayatının amacı beni delirtmek mi?" diye sordu Sera. "Bir dakika daha geçerse, cılız boynunu ninja gibi biçeceğim."

"Bir ninja için fazlasıyla gürültücüsün," dedi Dak, bir şey tıkırdarken. "Oldu!" Ağır kapı içeri doğru açılırken, metalin betona sürtündüğünü duydular. Sera arkadaşının kalkmasını beklemeden yanından geçerek içeri girdi.

"Çabuk, hemen kapa," diye fısıldadı, biri dinliyormuş gibi. İzlendikleri duygusunu içinden atamıyordu. Dak kapıyı kaparken bu düşünceyle sırtı ürperdi.

Sağ tarafta elektrik düğmeleri vardı ve Sera hepsini açtıktan sonra ışıklar tek tek yanarak laboratuvarın güzelliğini yavaşça gözler önüne sererken beklentiyle izledi. Devasa bir yerdi ve Sera'nın böyle bir yerde olacağını hayal ettiği her şey vardı; duvarların dibine sıralanmış bilgisayarlar, bütün masaların üzerinde monitörler, bir sürü elektronik alet, kimyasallar, cam kaplar, tüpler, kablolar... Beyaz tahtaların üzerine telaşlı bir şekilde matematik ve kimya formülleri karalanmıştı. De-

vasa ortam tam bir bilim cennetiydi. Sera'nın Smyth'lerden beklediğinin çok ötesindeydi.

Sol tarafta bir şey Sera'nın dikkatini çekti. Küçük bir buzdolabı büyüklüğünde ve biçiminde olan cam bir kutuya doğru yürüdü. Camın arkasındaki keçe standın üzerinde, iki santim kalınlığında, sekiz biçiminde ve otuz santim uzunluğunda gümüşi metal bir şerit duruyordu. Bir taraftaki küçük dokunmatik ekran dışında, kutu tamamen parlak ve pürüzsüz görünüyor, neredeyse sıvı gibi parlıyordu. Bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyordu ve çok ileri bir teknolojinin ürünü gibiydi.

"Bu olmalı," diye fısıldadı Dak. Sera onun arkasına ne zaman geldiğini fark etmemişti. "Gerçekten, gerçekten büyük projeleri. İyi de, bu ne ki?"

Cam kutuya iliştirilmiş küçük bir etikette, Sera'nın kalbini durduran iki kelime yazılıydı:

Sonsuzluk Halkası.

Sera bakışlarını sağa doğru kaldırdı. Kutunun hemen yanında, birkaç SQuare'in durduğu büyük bir masanın yanında bir beyaz tahta yükseliyordu. Tahtanın en tepesine iki kelime *-Eksik Parça-* daha yazılmıştı ve altına bir dizi formül sıralanmıştı. Sera harfleri, sayıları ve sembolleri incelerken hayranlığı giderek artıyordu ve zihninde yine bir şeyler oluşmaya başlamıştı. Ancak bu kez bir Kalıntı'yla ilgisi olmadığını biliyordu.

"Dak?" dedi.

"Evet?" Dak çoktan uzaklaşmıştı bile.

"Biraz zamana ihtiyacım var. Annen ve baban burada müthiş bir bilmece bırakmış." Sera, dönüp Dak'a baktı. "Ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

7

SQuare

AİLESİNİN laboratuvarında bir saat kadar dolaşmak Dak'a yetmişti. Sera, Sonsuzluk Halkası'nın -her ne anlama geliyorsa- yanındaki masadan ayrılmamış, Dak'ın ailesinin notlarına ve formüllerine bakıp durmuştu. Dak karışmak istemiyor, Sera'nın bazı ilginç şeyler bulduktan sonra anlayacağı dille kendisine anlatacağını tahmin ediyordu. Bu yüzden ortalıkta dolaşıyor, ne olduğunu anlayamadığı şeylerin çizimlerine ve maketlerine, tanımlayamadığı iğrenç şeylerle dolu kavanozlara ve ilk bakışta ilginç görünen ama içeriklerini algılayamadığı kitaplara bakıyordu.

Sera bütün bu süre boyunca hiç konuşmamıştı. Arada bir ya homurdanıyor ya da "Ah!" diyordu ama başka bir şey yoktu. Dak onun bir şeyin peşinde olduğunu ve öğrendiğinde kendisiyle paylaşacağını biliyordu.

"Hey," dedi, Sera'ya. "Ben gidip yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. Sen de ister misin?"

Sera cevap vermedi; hatta Dak'a bakmadı bile. Bunun yerine bir SQuare'den diğerine geçiyor, parıltılı ekranlara dokunuyor ve okumak için üzerlerine eğiliyordu.

"Hey," diye tekrarladı Dak. "Ben Bayan Jackson'ın evine gidip bütün ailesini öldüreceğim. Sonra da Ay'a uçup tavuk yiyeceğim. Hemen dönerim."

"Tamam," diye mırıldandı Sera.

Vay canına, bu kız gerçekten bir şeyler yakaladı, diye düşündü Dak, kapıdan çıkarken.

Saatler sonra ağzına patates cipslerini doldururken, Dak hâlâ Sera'yı görmemiş ve ondan bir haber almamıştı. Kanepede oturmuş, televizyonda kanallar arasında dolaşıyordu. Fransız kraliyet ailesinin yaklaşan düğünü ve Meksika Körfezi'ndeki ikiz kasırgayla ilgili haberler vardı; ikisi de beşinci seviyeydi ve nerede yere ineceklerini kestirmek mümkün değildi. Böyle şeyleri izlemek neredeyse bıkkınlık veriyordu fakat yapacak başka bir şey yoktu.

Sera'nın kendi başına bırakıldığı takdirde açlıktan ölene kadar çalışacağını bildiğinden, iki tane jambonlu sandviç hazırlayıp ona götürdü. Sera teşekkür bile etmeden tabağı aldı ve gözünü önündeki SQuare'den ayırmadan yiyecekleri midesine indirmeye başladı.

"Ay muhteşemdi," dedi Dak. "Tavuklar da öyle."

"Hı-hım," dedi Sera, kısık sesle.

Günün ziyan olmasından nefret eden Dak, asık yüzle eve geri dönerken Sera'yı böyle bir yerde serbest bırakmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmekle hata ettiğini fark etmişti.

Telefonun tiz sesi onu uyandırdı.

Uyku sersemi gözlerle, kirli çorap tıkılmış gibi bir ağızla, başını zorlukla kaldırarak saate baktı. Neredeyse akşamın onu olmuştu.

Küfürler savurarak telefona koşup açtı. Tahmin ettiği gibi, Sera'nın amcası hattın diğer ucunda bağırıp çağırıyor, Sera'nın nerede olduğunu soruyordu; sokağa çıkma yasağı başlamak üzereydi ve yetkililer rastgele kontrol için her an kapıyı çalabilirdi. Dak bin bir özür sıraladı ve Sera'yı hemen göndereceğini söyledi. Sera'nın saat ondan sonraya kalmayacak kadar akıllı olduğunu sanırdı. Ayrıca, amcası sinirlendiğinde genizden gelen gerçekten sinir bozucu bir sesle konuşuyordu.

"Sera!" diye bağırdı Dak, demir kapıdan içeri dalarken; tabii kapının Büyük Giza Piramidi'nin her bir taş bloğundan daha ağır olduğu düşünülürse, *dalabildiği kadarıyla*. "Saatin kaç olduğundan haberin var mı senin? Amcan öfke krizi geçiriyor! Sokağa çıkma yasağı başladıktan sonra SQ gelip nerede olduğunu sorarsa seni kollamayacağını söyledi."

Ancak Sera, Dak'ın tahmin ettiği gibi paniğe kapılmadı. Bunun yerine yavaşça yerinde doğrularak ona döndü. Yüzü hem bitkin hem de fazlasıyla enerjik görünüyordu.

Dak neredeyse geri adım atmak istedi. "Şey... sen iyi misin?"

"Sonsuzluk Halkası bir zaman yolculuğu aleti," dedi Sera, Dak'ın daha önce hiç görmediği bir sükunetle. "Eksik parçayı da buldum. Nasıl çalıştıracağımı biliyorum."

8

Eksik Parça

ZAMAN YOLCULUĞU. Dak hangisinin daha müthiş olduğunu bilmiyordu: Böyle bir şeyin mümkün olması fikri mi, yoksa bunu bulanın ailesi olduğu gerçeği mi? Buna gerçekten inanıp inanmadığını bilmese de, fikrin onu heyecanlandırdığı bir gerçekti.

Pazar gününün neredeyse her dakikasını Sera'nın yanında geçirdi ve arkadaşının ağzından çıkanların ancak yüzde yirmisini anlayabildi. Sera laboratuvarda çalışıyor ve Sonsuzluk Halkası'nı yeniden programlıyor, bu arada Dak da oturduğu yerden onu izliyordu. Daha da sinir bozucu olanı, Sera'nın cümlelerinin yarısına "Aslında düşünürsen, çok basit" veya "Gördüğün gibi" ya da "Senin de bildiğin gibi" şeklinde ifadelerle başlamasıydı.

Diğer kullandığı *kelimeler*! "Uzay-zaman," "görecelik," "kozmik bağlar," "takyonlar," "kuantum şu, kuantum bu..." Öğlen olduğunda Dak'ın başı ağrıyordu ve ne kadar ilaç alırsa alsın işe yaramamıştı.

Dahası, Sera'nın amcasının her an kapıya gelebileceğinden endişeleniyordu. Önceki gece yetkililer Sera'nın evine rastgele kontrole gelmişlerdi ve Sera'ya ceza kesmişlerdi. Dehşete ka-

pılan amcası onu azarlayıp evden çıkmama cezası vermişti ama Sera umursamamıştı bile. Kesinlikle. Bütün gün odasında kalıp kitap okumaya söz vermişti ama bunun yerine, Dak'a ailesinin yokluğundan yararlanarak kahvaltı olarak bir tabak peynir yeme fırsatı bile tanımadan, pencereden kaçıp onun evine koşmuştu.

Üstelik en kötüsü bu da değildi. Dak, yalnızca bir hafta sonunda anne ve babasının kurallarını o güne kadar çiğnediğinden daha çok çiğnemişti. Ve üstelik Sera'nın kendisini en büyük suça ikna etmesine de izin vermişti.

Sera onların en değerli eşyasını -hiç şüphesiz Dak'dan bile biraz daha değerli olmalıydı- koruyucu cam kutusundan çıkarmıştı ve saatlerdir onunla oynuyordu. Kazandıklarının en son sentine kadar harcadıkları ve muhtemelen tüm zamanların en önemli icadı olan bir şeyi kurcalıyordu. Sera tornavidayı alete her değdirdiği Dak yüzünü buruşturuyordu. Havyayı kullandığında Dak neredeyse bayılacaktı. Ya Sera'nın yapabileceği şeylerle ilgili konuşmalarına inanmıştı ya da dünya üzerinde yaşamış en aptal insandı. Ne olursa olsun, eğer bu işe yaramazsa, gelecek üç bin yıl boyunca evden çıkmama cezası alacağından emindi.

Saat beşi biraz geçerken ve bütün bu düşünceler bilmem kaçıncı kez Dak'ın zihninde dönüp dururken, Sera aleti masanın üzerine bıraktı ve tek kelime söyledi:

"Oldu."

Dak birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek *oldu*? Bu bütün gün söylediğin en basit kelimeydi ama sandığım anlama geliyor olması mümkün değil."

"İşim bitti, Dak." Sera halkayı işaret etti. "Şu küçük şey uzay-zamanı bükerek kişiyi geçmişe götürecek. Neden bundan daha karmaşık olması gerektiğini anlamıyorum."

Dak, Sera'nın çıkarımına kesinlikle inanamıyordu. Aleti eline almak için yaklaştı. Göründüğünden daha ağır ve soğuktu. Dak, aletin üzerine uzunlamasına yerleştirilmiş kurşunkalem inceliğindeki pencereyi ilk kez fark etti. Pencerenin arkasında kehribar rengi bir sıvı vardı. Bir tür yakıt filan olmalıydı.

"O kadar zor değildi," dedi Sera. Sesinde hiç kibir yoktu. İltifat filan istemiyordu. Sadece gerçeği söylüyordu.

Dak onun arkasına baktı. "Şunu netleştirelim. Amancio Üniversitesi ve SQIT doktoralı annem ve babam, yirmi yıldır bu aletin üzerinde çalışıyordu ve sen hepsini birkaç gün içinde çözdün, öyle mi?"

Sera omuz silkti. "Yardımları oldu. Biraz."

Dak kollarını havaya kaldırdı.

"Hey, ona dikkat et!" diye çıkıştı Sera. Aleti Dak'ın elinden kaptı. "Turta harcı aşkına. Sadece dalga geçiyorum ve bunu sen de biliyorsun. İşin çoğunu onlar yapmış; hatta yüzde doksan dokuz nokta dokuzunu. Belki de biraz uzaklaşıp yeni bir açıdan yaklaşmak ve işi tamamlamak için biraz zamana ihtiyaçları vardı. Bilmecenin eksik parçasını bulmak için. Dediğim gibi, o..."

"Evet, biliyorum," diye araya girdi Dak. "Kolaydı. Çantada keklikti. Bugüne kadarki başkanları seçildikleri yaşa göre sıralamak gibi. Çocuk oyuncağı. Ama bunun gerçekten işe yaradığını nereden biliyorsun?"

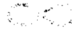
"Çünkü bütün formüller dengeli. Dinamikleri son derece mantıklı. Detaya girerdim fakat daha önceki açıklamalarıma verdiğin tepki düşünülürse, seni sıkıntıya sokmamayı tercih

ederim. Yine de işe yaradığını biliyorum. İki kere ikinin dört ettiğini bildiğin gibi."

"Benim seviyeme indiğin için teşekkürler. Bu arada, şimdi ne yapacağız bakalım, dâhi?"

Sera'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bunu ailene söyleyeceğiz."

Dak'ın içinden kusmak ve Çin'e kaçmak geldi.

Dak'ın ailesi o akşam saat yedi civarı eve döndü. Büyükannesi onun yeterince büyüdüğüne ve akşam yemeğiyle ailesinin gelişi arasındaki süreçte başının çaresine bakabileceğine karar vererek eşyalarını toplamış, Dak'a sarılıp vedalaşmış ve evine gitmişti. Dak onu ölesiye seviyordu fakat geldiğinden beri konuk odasındaki koltuğundan neredeyse kıpırdamamış olduğundan, onun aslında neden geldiğini bile bilmiyordu. Aniden Dak'ın bir örgü kazağa ihtiyacı olursa diye mi?

Annesinin ve babasının kapıdan girişini bekledikleri son yarım saat acı dolu geçmişti. Sera'yla birlikte salondaki kanepede oturmuşlardı ve tek ses duvardaki saatin tik-takları olmuştu.

Dak'ın elleri terden ıslanmıştı. Bu işin çirkinleşmeden çözülmesi mümkün değildi. Haberi nasıl vereceğini düşünüp duruyordu ve aklına düzgün bir şey gelmiyordu. Darbeyi yumuşatmasına yardımcı olabilecek tek bir tarihî anekdot bile düşünemiyordu. Sadece anahtarları almak bile babasının kıpkırmızı kesilmesi ve annesinin hasta maymun gibi çığlıklar atması için yeterliydi.

Yediyi üç geçe kapı açıldı.

Annesi bir elinde küçük bir bavul ve diğerinde kocaman bir çantayla içeri girdi. Babası bagajların geri kalanıyla onu

izledi. Dirseğiyle kapıyı kapadı ve Dak ile Sera'nın sessizce oturduğunu ikisi aynı anda fark ettiler.

"Eh, selam, nasılsınız bakalım?" dedi babası, biraz fazla yüksek sesle. Dak herhangi birinin babasıyla ilgili sık sık Eh, selam, nasılsınız bakalım? demesi dışında bir şey bilmesi gerektiğini sanmıyordu. Bu her şeyi anlatıyordu zaten.

"Siz iki sincap neler karıştırıyorsunuz bakalım?" diye sordu annesi, çantaları bırakırken. "Bizi karşılamanız ne güzel; özel karşılama komitemiz! Bando ve kokteyller nerede?" Gıdıklanan bir domuzun çıkaracağı gibi bir sesle güldü.

Bir de bu ikisi dâhiydi yani. *Eh*, diye düşündü Dak, *gel de bunları sevme*!

"Eee, sarılsanıza," dedi annesi, sahte bir kırgınlıkla. "Bütün gün süt dökmüş kedi gibi orada mı oturacaksınız? Gelin bakalım!"

Dak ayağa kalktı... ve aniden aklına bir fikir geldi. Olanları anlatıp ertesi günü görecek kadar yaşayabilmesinin tek yolu vardı: Geriye doğru.

"Anne, baba," dedi, onlara söyleyeceği ciddi bir şey olduğunu anlamalarını sağlayarak.

İkisi de salonun ortasına kadar girmişlerdi ama şimdi durup oğullarına baktılar. Bir şey olduğunu hissetmişlerdi.

Dak iyi bir haber vereceğini hissettirmeye çalışarak gülümsedi. "Sonsuzluk Halkası artık çalışıyor Kullanılmaya hazır."

Dak'ın annesi ve babası, neredeyse dalga geçtiğini düşünüyormuş ama emin olamıyormuş gibi şaşkın yüzlerle bakıyorlardı.

"Bir daha söyle?" dedi annesi sonunda.

Dak hikâyeyi geriye doğru anlatmaya başladı; anahtarları çalmasıyla ilgili küçük detayı en sonuna kadar açıklamak

istemiyordu. "Bütün hafta sonumuzu aldı fakat Sera eksik parçanızı buldu ve artık işe yarıyor."

Sera hâlâ kanepede oturuyordu ama kıpır kıpırdı ve dizlerini zıplatıp duruyordu. Dak'ın anne ve babası birbirlerine belirsiz bir ifadeyle baktılar

Dak bütün bunların öfke patlamasıyla, evden çıkmama cezasıyla veya gereksiz cinayetlerle filan sona ermeden işe yarayabileceğini düşünerek devam etmeye karar verdi. "Bakın, bütün detayları sonra anlatırız fakat bu heyecan verici, değil mi? Oraya gitmemiz gerek! Sera size açıklayabilir ama Sonsuzluk Halkası test edilmeye hazır!"

"Bunu başka kim biliyor?" diye sordu Dak'ın annesi. Duygusuz bir sesle ve emrederek konuşmuştu; aslında Dak'ı biraz korkutmuştu.

"Ne... ne demek istiyorsun?" diye sordu Dak. Sera şimdi yanında duruyordu ve ortamdaki kötü değişikliği hissettiği belliydi.

Dak'ın annesi ellerini oğlunun omuzlarına koydu. "Bu çok önemli, oğlum. Neler karıştırdığınızı başka kimseye söylediniz mi? Herhangi birine? Belki büyükannene? Sera'nın amcasına?"

"Hayır," dedi Dak. Sera'ya baktı ve Sera başını iki yana salladı. "Anne, neler oluyor?"

Dak'ın babası perdeleri çekip kaparken yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Bu bir *oyun* değil, Dak. Siz ne halt ettiğinizi sanıyordunuz?"

Babası sözlerinin sonunda biraz bağırmıştı ve bu Dak'ın daha önce hiç tanık olmadığı bir şeydi.

"Özür dilerim, baba. Fakat... biz... çözdük."

"Aynı zamanda ölüm fermanlarınızı imzalamış da olabilirsiniz," diye karşılık verdi annesi.

"Bir saniye daha harcayamayız," dedi babası. "Gösterin bize."

9

Soluksuz Bekleyiş

SONRAKİ birkaç saat tam anlamıyla bir kâbustu. Dak önce Sera'nın her şeyin nasıl işe yaradığı ve eksik parçayı nasıl bulduğu hakkında açıklamalarını dinlemek zorunda kaldı. Anne ve babası sorular sorarken sert, kısa ve zorlayıcıydı. Sonra Sera'nın amcası gelip bağıra çağıra olay yarattı. Dak'ın babası Sera'nın önemli bir ev ödeviyle ilgili yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyerek onu bir şekilde sakinleştirmeyi ve göndermeyi başardı.

Sonrasında bir saat süren bilimsel ıvır zıvır, Dak'ı neredeyse çileden çıkarıyordu. Tam daha fazla dayanamayacağını düşünmeye başladığında, birinin ona seslendiğini duydu. Başı aniden kalktı ve yere bakmakta olduğunu fark etti.

Babası tam önünde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Belki de daha dikkatli dinlemeyi denesen iyi olur; bir şeyler öğrenebilirsin."

"Bilim benim alanım değil, baba." Bu konuşmayı milyon kez yapmışlardı. Aslında Dak okulda bu derste gayet başarılıydı ama sadece ilgisini çekmiyordu işte. Zaten onlar da Dak'ın okulda öğrendiklerinin çok ötesinde şeylerden konuşuyorlardı.

"Ancak 1847 yılında İtalya'da payrogliserinin bulunmasının politik etkilerini sana memnuniyetle anlatırım."

Sera ve annesi hâlâ bir SQuare'in üzerine eğilmiş halde heyecanla konuşuyorlardı. Annesi halkayı sol elinde tutmuştu. Dak bakışlarını babasına çevirdi; babasının sert ifadesi yüzünü taştan oyulmuş gibi gösteriyordu. Hem annesi hem de babası her zamankinden daha yaşlı görünüyordu; sanki birkaç gün içinde yirmi yıl yaşlanmış gibiydiler.

Ve sonra nutuk başladı. "En kutsal kurallarımızdan bazılarını kırarak beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını sanırım sana söylememe gerek yok. Çok kötü şeyler olabilirdi. Sadece araştırmamız değil, sizin için de. Kuantum mekaniği bilgisizce kurcalanacak bir şey *değildir*. Belli grupların burada nelerle uğraştığımızı öğrenmekten memnun olmayacağını söylememe bile gerek yok. Neden kızdığımızı anlıyor musun?"

"Evet, efendim." Dak'ın yüzünde üzgün bir ifade vardı fakat içten içe mutluluktan uçuyordu; bu şimdiye kadar babasının çektiği en kısa ve en ciddiyetten uzak disiplin nutkuydu. "Özür dilerim."

Babası gülümsedi. "Sanırım arkadaşın başarmış, Dak. Bana kalırsa bu şey gerçekten işe yarayacak."

"Ciddi misin?" Dak cezadan kurtulmaktan çok zaman yolculuğu aletiyle ilgili heyecanlanması gerektiğini biliyordu fakat o anda ikisi eşitti.

"Çok ciddiyim." Dak'ın babası omzunun üzerinden karısıyla Sera'ya bir bakış attıktan sonra tekrar oğluna döndü. "Yarın öğleden sonraya kadar her şey normalmiş gibi davranmaya, eğer bir koku alan varsa uzaklaştırmaya çalışacağız. Sonra annenle ben bir deneme sürüşü yapacağız. Kendi iyiliğin için, Dak, umarım SQ bir şekilde saçmaladığınızı düşünmüştür."

Dak daha önce de okulda bitmek bilmeyen günler yaşamıştı ama bu kez gerçekten çok fenaydı. Bu kez eve döndüğünde her zamanki okul gününü kökten değiştirecek muazzam bir şeye tanık olacağını biliyordu.

Dak, Sera ve Dak'ın ailesi nihayet laboratuvarda toplandığında saat dört buçuğa geliyordu. Bir masanın etrafında birbirlerine dönük halde otururken asık yüzleri heyecanlarını tam olarak gizleyemiyordu. Dak her zaman ailesinin biraz saf olduğunu düşünmüştü ama şimdi sadece işe odaklanmışlardı.

"Pekâlâ," dedi Dak'ın annesi, öne eğilip dirseklerini masaya dayayarak. "Buna hazır mısınız, çocuklar?" Görünüşe bakılırsa bu soruyu kocasına da soruyordu. Üçü de başlarıyla onaylayınca Dak'ın annesi devam etti. "Güzel. Planımız şöyle: İkimiz çok kısa bir yolculuk yapacağız ve sonra da doğruca buraya döneceğiz. Sizin... her şeyin planlandığı gibi gittiğinden emin olmak için laboratuvarda kalmanızı istiyoruz."

"*İkiniz* de mi gidiyorsunuz?" diye sordu Dak. "Tek bir halkayla mı?"

Dak'ın babası kısa bir hareketle başıyla onayladı. "Alet uzay-zaman dokusunu bükerek bir solucan deliği açıyor; temelde durduğun yerden aleti seni götürmesi için programladığın yere açılan bir tünel gibi düşünün. Ancak sadece halkayı tutan kişiyi götürmüyor. Pilota ek olarak, pilotun dokunduğu kişi de sürükleniyor."

"Ve cansız eşyalar da," diye ekledi annesi. "Fakat yanımıza alabileceğimiz şeylerin kütlesel bir sınırı var Örneğin halkayı

bir arabanın içinde kullanırsam, araba benimle birlikte gelemez. Ama taktığım emniyet kemeri olabilir. Anladınız mı?"

"Anladık," dedi Dak ve Sera, aynı anda.

"Size bir hediye getireceğiz, hayatım. Fakat geçmişe müdahale edemeyiz," dedi annesi. "Bir böceği ezmek bile geleceği ciddi ölçüde değiştirecek dalga etkileri yaratabilir. Yani şimdiyi." Sonra halkanın çalıştığını öğrendiğinden beri ilk kez hafifçe güldü.

Tuhaf bir şekilde, Dak olanların gerçekliğini ancak o zaman idrak edebilmeye başladı. Fikrin kendisi çok hoş görünüyordu ama şimdi gerçekliğini sert, soğuk ve ağır bir şekilde algılıyordu. İçini kaplayan paniği hissetti. Ya ailesi ortadan kaybolur ve bir daha geri dönemezlerse? Gitmelerine izin verip sonra da bütün hayatını onlara neler olduğunu merak ederek geçirmek istemiyordu.

Onların aynı endişeleri paylaşmadığı açıktı.

Dak'ın annesi ayağa kalktı. "Pekâlâ. Artık konuşmayı bırakıp işe koyulalım."

10

Sonsuzluk Halkası

HERKES cam kutunun etrafında Dak'ın annesine katıldı. Annesi Sonsuzluk Halkası'nı dikkatle çıkardı ve parlak gümüş halkayı ellerinin arasında tuhaf bir direksiyonmuş gibi tuttu. "Baban ve ben dün gece bu yatırımı çalınmaktan ve başkaları tarafından kullanılmaktan korumamız gerektiğine karar verdik. Bunu aleti kendi DNA'mıza kodlayarak yapabiliriz. Bizden başka kimse kullanamaz. Teknolojiyi paylaşırsak başka halkalar yapılabilir ama bu prototip sadece ailemize ait olur. Sera, muazzam katkılarından dolayı seni de katıyoruz."

"Beni mi?" dedi Sera. "Benim de mi kullanmamı istiyorsunuz?"

"Elbette," diye cevap verdi Dak'ın annesi. "Sert davrandığımızı biliyorum fakat bunun nedeni sadece ikinize de önem veriyor olmamızdı. Senin de bu konunun içinde olmanı istiyoruz ve bugün her şey yolunda giderse, daha sonraki bir yolculuğa sizi de alabiliriz. Hatta gerekirse aleti siz de kullanabilirsiniz."

Sera başıyla onayladı. Dak onu daha önce hiç bu kadar gururlu görmemişti.

Tek tek, her biri halkanın yan tarafındaki bir sokete takılı bir tıp cihazına başparmaklarını bastırıp kanattılar. Sonra

Dak'ın annesi ve babası, her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için aralarında konuşarak sırayla bazı programlamalar yaptılar.

"Halka doğru koordinatlara programlandı," dedi Dak'ın babası. "Gideceğimiz yerde birkaç dakika kalmayı planlıyoruz. Ancak zaman yolculuğunun güzelliği şu ki teorik olarak gittikten yarım saniye sonra hemen geri dönebiliriz."

"Teorik olarak?" diye tekrarladı Dak.

"Yani bizim için bu yolculuk birkaç dakika sürecek," dedi Dak'ın annesi. "Ama sizin için göz açıp kapayana kadar geri döneceğiz."

"Şimdi geri çekilin, çocuklar," dedi kocası. "Ve bize şans dileyin."

Annesi Sonsuzluk Halkası'nın üzerindeki küçük bir düğmeye basarken Dak endişeli gözlerle baktı. Az önce bir arı kovanı karıştırılmış gibi odayı bir uğultu doldurdu. Biri bin tane diyapazona aynı anda vurmuş gibi havada tuhaf bir titreşim oldu.

Halkanın içindeki koyu kehribar rengi sıvı parlak turuncuya dönüşerek ışıldadı ve laboratuvarı ışığa boğdu.

Dak aniden daha fazla dayanamadı. "Biz de geliyoruz!" Sera'nın elini yakalayarak babasının dirseğine uzandı.

Etraflarındaki her şey bir ışık ve ses tüpü gibi patlayarak laboratuvarı yutmadan hemen önce ailesinin şaşkın yüzlerini bir an için gördü ve vücutları çılgınca bir şekilde savruldu. Renkler ve karanlık patlamalar halinde birbirini izlerken, Dak detaylara bakmak için gözlerini uzun süre açık tutamadı. Kulakları tıkanmış, dili şişmişti; midesi bulanıyordu ve dünya üzerine çöküyormuş gibi hissediyordu. Çığlık atmaya çalıştı fakat korkunç ses o kadar yüksekti ki çığlık atıp atmadığını kendisi bile anlayamadı. Bütün vücudunda, içinde iğneler ba-

tıyormuş gibi oluyor, sanki bir yumurta kabuğu gibi çatlıyor, bir an sonra bir milyon parçaya ayrılacakmış gibi hissediyordu.

Ve her şey başladığı kadar hızlı bir şekilde bitti.

Dak kendini masmavi ve güneşli bir gökyüzünün altında düzleşmiş çimenlerin üzerine otururken buldu. Ailesi ve Sera hemen yanındaydı ve üçü de alev alev yanan gözlerle bakıyordu.

Sera'nın elini hemen bıraktı.

"Özür dilerim!" diye patladı Dak. "Size neler olduğunu merak ederek bekleme düşüncesine dayanamadım."

Dak'ın babası işaretparmağını ona doğru uzattı. "Sen ne yaptığını..."

Arkalarından gelen bir gürültüyle lafı ağzında kaldı. Dak olduğu yerde hızla sese doğru döndü; yaklaşık yüz metre ötede, kırmızı ceket ve beyaz pantolon giymiş bir sürü asker bir tepenin üzerinden koşarak onlara doğru geliyordu. Her birinin elinde ucuna bıçak takılmış uzun tüfekler vardı. Dak aniden havaya girdi ve karşısında gördüğü şey onu hem korkuya hem de suçluluk duygusuna boğdu.

Bunlar İngiliz askerleriydi ve tüfeklerinin ucundaki o bıçaklara süngü deniyordu. Silahları hızla mermi yağdırabilen modern silahlar gibi değildi. Dördüne doğru yönelttikleri silahlarla tek bir kurşunu ateşlemek çok daha fazla zaman alıyordu. Bu yüzden süngü kullanıyorlardı; böylece askerler gerektiğinde kılıçlı şövalyeler gibi savaşabiliyorlardı.

"Olamaz!" dedi Dak. "Siz beni almadan Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nı mı ziyaret edecektiniz yani?"

"Bu bir oyun değil!" diye bağırdı babası.

"Yüz adam bizi öldürmek için üzerimize geliyor," dedi annesi, oldukça sakin bir tavırla.

Dak süngülerin yakından o kadar da hoş görünmediğini kabul etmek zorundaydı.

Sera otuz metre kadar ilerideki, küçük ordunun yolundan biraz uzak kalan ağaçları işaret etti. "Şuraya koşalım. Bizim peşimizde olmadıkları kesin çünkü otuz saniye öncesine kadar burada bile değildik. Sadece yollarına çıktık."

Dak onun haklı olduğunu biliyordu. Sera daima mantıklı davranırdı. "İyi fikir."

Dördü birlikte Sera'nın işaret ettiği yere doğru koştular ve dış taraftaki ağaçların arasından dalarak çalıların arkasına çömeldiler. Askerler onları görmüş olmalıydı fakat Dak yolunu kaybetmiş bir aileyle ilgilenmeyeceklerini umuyordu; tuhaf giysiler içindeki bir aile olsa da.

Ordu artık açıkça görülüyor, askerlerin hepsi Dak ve diğerlerinin aniden belirdiği yere doğru bayır aşağı koşuyorlardı. Oraya ulaştıklarında, bir kumandan bağırarak askerlere durmalarını emretti. Sonra, herhangi bir talimata gerek duymadan, gittikleri yöne dönük bir şekilde üç mükemmel sıra oldular.

"Uydu koordinat haritasına ince ayar yapmam gerekecek," diye fısıldadı Dak'ın babası. "Yerle ilgili her şey, gelecekteki GPS sisteminin haritalarına dayanıyor ama yeterince tutarlı değil. Şimdi uydular da yok. Bunu güvenli bir mesafeden izleyebilmemiz için buradan bir mil kadar uzakta olmamız gerekirdi."

"Neredeyiz ki?" diye sordu Sera. "Ve... hangi zamandayız?"

Dak hepsini atladı. "Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nın ortasındayız. Şunlar İngiliz askerleri ve Amerikalı milislerle çatışmak için bekledikleri açık. İzlemeye devam ederseniz, İngilizlerin ne kadar düzenli ve katı olduğunu, Amerikalıların ise ne kadar çılgın ve vahşi olduğunu görürsünüz. Buna tanık olduğuma inanamıyorum!"

Annesi onu susturdu. "Sessiz ol!"

Dak olanları sindirirken, neredeyse dayanılmaz bir heyecan duyuyordu. Zamanda yolculuk yapmışlardı! Kendi ailesi tarafından tasarlanmış ve en iyi arkadaşı tarafından tamamlanmış bir aleti kullanarak yüzlerce yıl geri gitmişlerdi. Sera'nın yüzündeki yarı donuk ifadeye bakılırsa, o da aynı şekilde düşünüyor olmalıydı.

Askerlerin arasındaki bir hareketlilik dikkatini çekti. Kırmızı ceketli askerlerden üçü silahlarını kaldırarak onlara doğru koşuyordu.

"Siz, oradakiler!" diye bağırdı biri. "Amerikan casusları! Dışarı çıkın, yoksa ateş ederiz!" Diğerleriyle birlikte olanca hızlarıyla koşuyorlardı.

"Bu kötü," dedi Dak. "Amerikan casuslarına ne yaptıklarını biliyor musunuz? Çünkü ben biliyorum ve..."

Sera bir bakışla onu susturdu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Dak'ın annesi.

"Endişelenmeyin," dedi kocası, zorlama bir sükûnetle. Sonsuzluk Halkası'nın üzerindeki düğmelere basıyordu. "Başınızı kaldırmayın. Neredeyse gidiyoruz."

Askerlerden biri silahını ateşledi ve namludan dumanla alev saçıldı. Kurşun Dak'ın başının hemen yanındaki ağaca saplandı.

"Neredeyse!" diye tekrarladı babası.

Ama çok geçti. Askerler ağaçların arasına dalarak silahlarını indirdiler ve gelecekten gelen ziyaretçileri yakaladılar. En iri olanı Sera'yı bluzundan yakalayarak ayağa kaldırdı. Dak ona yardım etmek için atıldı fakat adam yumruğunu savurarak Dak'ın yanağına vurdu. Dak sersemleyerek yere yuvarlandı. Diğer iki asker annesiyle babasının üzerine atılarak onları kabaca ittiler. Dak babasının Sonsuzluk Halkası'nı gizlemeye ve aynı anda da programlamaya çalıştığını gördü.

Dak'ın annesi kendini kurtarıp Dak'ın üzerine yuvarlandı ve onu kollarına aldı. Sera aynı anda kendini kurtararak onlara doğru atladı. Grup olarak bir araya toplanıp hâlâ aletle uğraşmakta olan babasına dayandılar.

Bir uğultu duyuldu. Etraflarındaki ağaçlar sarsılmaya başladı. Dak askerlerden birinin düşürdüğü silahını aldığını gördü. Tüfeğin ucundaki süngü güneş ışığında parıldayarak tepelerindeki dallara daldı. Adam silahı mızrak gibi kaldırarak küçük gruba saldırdı. Sera'nın kolları keskin bıçağı savuşturabilirmiş gibi yukarı kalktı.

Etraflarındaki her şey bir renk ve ses kargaşasına dönüştü.

Dak, ailesi, Sera... hepsi ağaçlardan uzaklaşarak bir solucan deliğine çekildi. O hareket ve gürültü kargaşası sırasında, Dak vücudu donmuş ama diğerleri hareket ediyormuş gibi hissetti. Dak'ın annesi onu bırakıp kocasına sarılmak için dönmüştü ve ikisi dans ediyormuş gibi görünüyor, vücutlarının kenarları ruhları çekilip alınıyormuş gibi titreşiyordu.

Biri Dak'ın elini sıktı; yoğun bir sıvının içinde veya şiddetli bir rüzgârın ortasındaymış gibi başını zorlukla çevirdi ve Sera'nın kendisine baktığını gördü. Hâlâ solucan deliğinin içinden uçuyorlardı ve gürültü neredeyse sağır ediciydi.

Dak'ın diğer elinde bir şey vardı. Temasından Sonsuzluk Halkası olduğunu anladı. Babası halkayı ona ne zaman vermişti? Düşünecek zamanı yoktu; sadece halkayı parmaklarının arasında sımsıkı tutuyordu. Işıklar parlaklaşıyor, ses inanılmayacak kadar yükseliyordu. Dak çığlık attı fakat sesi o kargaşada yutulup gitti.

Ve sonra hepsi bitti. Dak ve Sera kendilerini laboratuvarın zemininde buldular.

Anne ve babasından iz yoktu. Orada değillerdi.

11

Siyah Çuvallar ve Siyah Arabalar

SERA İLK ANDA tersliği algılayamadı. Az önce hayatının en çılgın on dakikasını geçirmişti ve şimdi de Bay ve Bayan Smyth'in sessiz laboratuvarına dönmüştü. Bir uçağa binip peş peşe taklalar atmış gibi başı dönüyordu. Vücudunun bazı yerleri ateş gibi, diğer yerleri soğuktu. Dak yanında ayakta duruyor, ellerinde tuttuğu bir şeye bakıyordu. Sera onun bakışlarını izleyince elindeki şeyin Sonsuzluk Halkası olduğunu gördü.

Askerler ortalıkta yoktu ama Dak'ın ailesi de orada değildi.

Dak bakışlarını halkaya dikmiş halde olduğu yerde donup kalmıştı.

"Dak," diye fısıldadı Sera.

Dak avucu ona bakacak şekilde elini kaldırarak Sera'yı susturdu.

Birkaç saniye geçti fakat Sera daha fazla dayanamadı. "Dak, sen ne..."

"Sessiz ol!" diye bağırdı Dak. "Her an ortaya çıkabilirler."

Sera göğsünde acı verici bir sıkışma hissetti; hem korkuyordu hem de Dak için üzgündü. Korkunç bir şey olmuştu

ve nedenini bilemiyordu. Ancak Dak'ın anne ve babası henüz ortaya çıkmadıysa, hiç çıkmayacaklar demekti.

"Dak, dinle beni..."

Dak ona dönerken ateş gibi yanan yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Ama çabucak yerini çaresizliğe bıraktı. Dudakları titriyordu.

"Neler oldu?" diye sordu Dak, sesi titreyerek. "Neredeler?"

"Bilmiyorum." Sera o anda kendini sorumlu hissediyordu; hesaplamalarında bir yanlışlık mı yapmıştı? "Çok üzgünüm." Bu sözler böylesine boş geldiği için nefret ediyordu.

Dak ona döndü ve Sonsuzluk Halkası'nı arkadaşının ellerine tutuşturdu. "Düzelt bunu! Onlara yardım et! Bir şeyler yap!"

"Dak, bunu çözeceğiz fakat sakinleşmen gerek," dedi Sera.

"Senin için konuşmak kolay! Hiçbir fikrin yok..." Dak bir şeyleri tekmelemek istiyormuş gibi odada dolaşmaya başladı.

Ancak bir şey bulamadan arkalarından ani bir patlama geldi.

Sera bir çığlık atarak yere düştü ve halkanın üzerine düşmemek için bir refleksle vücudunu savurdu. Dev demir kapı bir metre kadar onlara doğru uçup yere düşerken ve gürültüsü bütün binayı sarsarken gözlerinin önünde ışıklar patladı.

İnsanlar içeri doluştu. Muazzam patlamanın hemen arkasından laboratuvara dalmışlardı; baştan aşağı simsiyah giyinmiş insanlar En az on kişiydiler

Ah, hayır, diye düşündü Sera. *Bu SQ.*

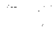
Dak deliye dönerek saldırganları vahşice yumruklarken, Sera ayağa kalkmaya çalışıyordu. Sera şoka girmiş, kafası karışmıştı ve bu insanların Dak'ın kafasına bir kurşun sıkacağından korkarak aniden dehşete kapıldı.

"Dak! Dur!" diye bağırdı fakat Dak aklını kaybetmiş gibiydi. Adamlardan birkaçı onu yere bastırarak kaba bir şekilde etkisiz hale getirdiler.

Sera ne yapacağını bilmiyordu. Tek düşüncesi, ikisini buradan çıkarmak için Sonsuzluk Halkası'nı kullanabileceğiydi ama daha bunu düşündüğü anda adamlar onu yakalayıp halkayı elinden aldılar. Sera çaresizce ve etkisizce çığlık çığlığa çırpınıp tekmeledi.

"İkiniz de sakin olun!" diye bağırdı biri. "Bunu sizin iyiliğiniz için yapıyoruz!"

Ancak saldırganlar iki arkadaşı kapıdan dışarı ve laboratuvardan uzağa sürüklerken, Sera ve Dak karşı koymaktan vazgeçmediler.

Sonunda bir arabanın arka koltuğuna oturtulduklarında ve başlarına siyah çuvallar geçirildiğinde nihayet çırpınmayı bıraktılar. Sera el yordamıyla kapının kolunu aradı ama kapı sımsıkı kilitliydi. İkisinin sakinleşip soluklanması için biraz zaman geçmesi gerekti ama araç kilometreler boyunca ilerlerken sonunda ikisi de sessizleştiler.

Sonu gelmek bilmeyen görünmez caddelerde yol alırken Dak hiçbir şey göremiyordu. Ama arada bir omuzları titriyordu ve Sera onun ağlamamaya çalıştığını biliyordu. Onunla konuşabilmek, ailesini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi bildiğini söyleyebilmek istiyordu. Kendi ailesini hiç görmemiş olsa bile, acı kalbinde bir boşluk gibiydi. Ama ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Sera onu neşelendiremiyorsa, en azından onun güvenliğini sağlamaya çalışabilirdi. Dak'ı bu durumdan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdi.

Viraj üstüne viraj dönerek devam ederlerken araba sessiz, ortam kasvetliydi.

Sera'nın kalın kumaştan görebildiği hafif ışık, araba aniden aşağı doğru eğilip tekrar düzeldiğinde kesildi; bir yeraltı otoparkına girmiş olmalıydılar. Bir metal gürültüsü duyuldu ve araç zıpladıktan sonra tekrar hızlandı.

Çok geçmeden durdular. Biri onları arabadan indirdi ve Sera'yı dirseğinden tutarak sürükledi. Sera nereye gittiklerini görememesine rağmen, Dak'ın ayak seslerine kulak kabartmıştı. Karşı koymanın anlamı yok gibi görünüyordu fakat onu Dak'tan ayırmaya kalkışırlarsa bunu deneyebilirdi.

Onları tutsak alanlar metal bir kapıya ulaşana kadar başındaki torbayı çıkarmadılar. Sera çabucak etrafına bakındı. Tahmin ettiği gibi karanlık bir otoparktaydılar ama burada sadece birkaç tane araba vardı. Pürüzlü duvarları ve tavanı, otoparkın kayalıkların içine oyulduğunu gösteriyordu. Dak, Sera'nın gözlerine bakmıyordu. Sarışın bir adam onları kollarından yakaladı ve gümüş renkli kapıyı başıyla işaret etti.

"Asansörle aşağı ineceğiz," dedi. "Sonra bütün sorularınız cevaplanacak."

Asansörle aşağı indiler.

Üç kat indiler. Uzun bir koridordan yürüyerek geçtiler. Sağa döndüler, sola döndüler ve tekrar sola döndüler. Yine uzun bir koridoru geçtiler. Sera kaçma şansı yakalarlarsa diye

gittikleri yolu ezberlemeye çalışıyordu ama bir labirentten geçiyor gibiydiler.

Nihayet içinde bir masayla dört tane sandalye bulunan küçük bir odaya ulaştılar. Sandalyelerden ikisinde bir adam ve bir kadın oturuyordu. İkisi de Dak'ın ailesinin yaşlarındaydı. Adam biraz budala gibi görünüyordu -iri bir burnu, dimdik siyah saçları vardı- fakat kadın şaşırtıcı ölçüde güzeldi, esmer tenliydi ve kusursuz bir yüzü vardı. Sera, Dak'ın bu buzları eritmek için o ünlü ve sıkıcı tarih konuşmalarından birini yapma havasında olmasını diledi. Diğer herkesi sıkıntıdan öldürebilirdi fakat o anda en azından Sera'nın moralini yükseltirdi. Oysa Dak ağzını bile açmıyordu. Yüzü asık, gözleri kızarmış ve nemliydi.

Masanın üzerinde gerçek olamayacak kadar güzel görünen yiyecekler vardı: Meyveler, peynir, pastalar ve börekler. Sera midesinin guruldadığını fark etti. Hain!

Sarışın muhafız, Dak ve Sera'ya boş sandalyelere oturmalarını işaret etti. Sonra, onları çok şaşırtan bir şekilde, Sonsuzluk Halkası'nı Dak'a verdi. "Bize ihtiyacınız olursa hemen dışarıda olacağız," dedi muhafız, kadına dönerek. Kadın başıyla onayladı.

Kapıyı arkasından kapadı ve odaya derin bir sessizlik çöktü. Dak halkayı göğsüne bastırdı.

İlk konuşan adam oldu. "Eh. Dak... Sera... Size anlatacak çok şeyimiz var. Nereden başlayacağımıza karar vermek bile zor."

"Sence önce *isimlerimizi* söyleyerek başlamamız gerekmez mi?" diye sordu kadın, ortağına azarlayan bir bakış atarak.

"Ah, evet, elbette." Adam boğazını temizledi. "Benim adım Brint. Bu da ortağım Mari. Biz, eee, kim olduğunuzu ikimiz de

biliyoruz. Ancak sanırım bunu zaten anlamışsınızdır. Lütfen bir şeyler yiyin. İstediğiniz başka bir şey varsa..."

Sera'nın sabrı taşmıştı. "Dak'ın evindeki buzdolabı ağzına kadar yiyecek doluydu. Biliyorsunuz, adamlarınız özel mülke izinsiz girdiğinde, patlayıcı kullandığında ve bizi *kaçırdığında* olduğumuz yer? Keyfimiz hiç yerinde değil ve asıl *istediğimiz* şey, neler olduğunu öğrenmek!"

Brint, Sera'nın patlaması karşısında yüzünü buruşturdu ve yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesiyle sandalyesinde elinden geldiğince arkasına yaslandı. Mari hiç kıpırdamamıştı.

"Eee?" diye zorladı Sera.

"Cesaretinden hoşlandım," dedi Mari, sakince. "Sizden isteyeceğimiz şey için ona ihtiyacın olacak. Ancak kendine biraz hâkim olursan, Brint size bilmek istediğiniz her şeyi anlatacak. Brint?"

Sera adamın oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanışını izledi. Burada kontrolün kimde olduğu açıkça ortadaydı. Ama Brint çabucak kendini toparladı ve öne eğilip ellerini masanın üzerinde birleştirirken ciddi bir havaya büründü.

"Bizler Tarihçiler denen bir grubun üyeleriyiz," diye başladı. "Bizi duymuş olamazsınız ama organizasyonumuzun tarihi asırlar öncesine uzanıyor. M.Ö. 336'da büyük filozof Aristo tarafından kurulmuştu. O zamandan beri bir gün ancak Aristo gibi vizyonu geniş biri tarafından tahmin edilebilecek bir felâketten dünyayı kurtarmak için varlığımızı sürdürdük. Ve bugün, siz onun bu vizyondan söz edişinden beri gerçekleşmiş en büyük nimeti sundunuz. Zaman yolculuğu."

Sera, oturduğu yerde doğrularak bakışlarını Brint'e odaklayan Dak'a bir bakış attı. Onun da kendisi gibi rahatladığın-

dan emindi; sonuçta onları kaçıran SQ değildi. Tabii *eğer* bu insanlar yalan söylemiyorsa.

"Zaman yolculuğu mu?" diye sordu Dak. "Bunun Aristo'yla ne ilgisi var?"

Brint dudaklarını birbirine bastırarak başıyla onayladı. "Aslında çok ilgisi var. Aristo bir gün zaman yolculuğunun mümkün olacağını ve ona ne için ihtiyaç duyulacağını biliyordu. Geri dönüp Büyük Kırılmaları düzeltmek için. Bizi etkileyen Kalıntıları ortadan kaldırmak için. Dünyanın tarihî gidişatını düzeltmek ve gerçekliğin büyük bir Felâket'le sona ermesini engellemek için."

Adam duraksadı ve önce Sera'ya, sonra da Dak'a uzun uzun baktı. "Tarihin akışı bozuldu ve onu düzeltmek için sizin yardımınıza ihtiyacımız var."

12

Tarihçiler

DAK'IN İÇİNDE daha önce hiç hissetmediği türden bir boşluk vardı. Ailesini kaybetmenin şaşkınlığı ve öfkesi geçmiş, yerini daha da kötü görünen bir uyuşukluğa bırakmıştı. Uyuşukluk ve şaşkınlık. Neler olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ki aslında bu tamamen şaşırtıcı değildi. Kötü haber, Sera'nın da bilmiyor gibi görünmesiydi. Kesin olarak söyleyebileceği tek şey, ailesinin ortadan kaybolduğu ve acısının ciğerlerini boğan bir duman gibi olduğuydu.

Ancak Brint'in sözleri Dak'ın zihnini dolduran sisi delmişti. Dak bir kıvılcım yakaladığını hissediyordu. Acısını unutturmaya yeterli değildi elbette ama en azından ilgisini çekmeye yetmişti.

"Bu ne *anlama* geliyor?" diye sordu Dak. "Tarihin akışını düzeltmek?"

"Dünya olması gerektiği gibi değil, Dak, Sera. Yoldan çıktı ve onu tekrar doğru yola sokmak için zamanda geri gitmemiz gerekiyor."

"Ama..." diye başladı Sera. "Ama tarih... şey, *tarihtir*, değil mi?"

"En başından başlayayım," diye önerdi Brint. "Çok fazla zamanımız yok -ironi için kusuruma bakmayın- ama ikinizin neyle karşı karşıya olduğumuz konusunda genel bir anlayış edinmeniz gerekiyor. Hikâyeyi dinlemeye hazır mısınız?"

Sera, Dak'a her an yıkılmasından korkuyormuş gibi baktı. Ve o anda biri anlayışlı yaklaşırsa, Dak gerçekten yıkılabilirdi. Bu yüzden yüzünde sahte bir sırıtışla ellerini ovaladı.

"Aristo'yla başlayan bir hikâyeyi dinlemeye her zaman hazırımdır," dedi.

Brint gülümsedi. "Aristo benim kahramanımdır. Kendi çağının ve öncesinin en büyük beyinlerinden biridir. Dolayısıyla kırk bir yaşındayken, Makedonya Kralı II. Philip, onu oğlu İskender'in öğretmeni olarak seçmiştir. Aristo, İskender'in bir gün çok büyük şeyler başaracağını biliyordu. Bu konuda çok ama çok güçlü hisleri vardı; hatta kendisini bekleyen şeylerin farkında olması için çocuğa ilk kez Büyük İskender adıyla seslenen de o olmuştur. Ama işler ters gitti.

"M.Ö. 336'da, kralın kendi kayınpederi Attalas, İskender'in yerine kendi torununu kral yapabilmek için İskender'i ve babasını öldürttü. O çocuk, İskender'in üvey kardeşi Karanos'tu ve gerçekten de tahta o çıktı. Sonra da Asya üzerinde korkunç bir karanlık döneme hükmetti. Aristo yıkılmıştı. Bunun etkisini üzerinden asla atamadı."

Şimdi Dak gerçekten ilgilenmişti. Bu hikâyeyi elbette biliyordu -daha birkaç yıl önce antik Yunan kültürüne karşı derin bir ilgisi vardı- ama şimdi olup bitenlerle bir ilgisi olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Adam anlatmaya devam ederken, göğsünü hâlâ zorlayan acıya aldırmamayı neredeyse başararak dikkatle dinledi.

"Aristo, dünyayı ve dinamiklerini kendi çağındaki herkesten çok daha iyi anlıyordu. Evrenin bir düzeni olduğuna, yaşam hikâyelerinin içine örüldüğü bir gerçeklik dokusu olduğuna inanıyordu. Ve kalbinin derinliklerinde, İskender'in o gün öldürülmemesi gerektiğini kesinlikle ama kesinlikle biliyordu. İskender'in ölümü, gerçekliğin dokusunda bir yırtılmayı temsil ediyordu. Ve engin vizyon sahibi bir adam olarak, Aristo *olanları düzeltmeyi* kafasına koydu."

"Nasıl?" diye sordular Dak ve Sera aynı anda.

Dak daha da ileri gitti. "Bir cinayeti düzeltmeyi nasıl planlıyordu ki?"

Bu kez Mari araya girerek cevap vermeden önce saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Zaman yolculuğu. Bunun mümkün olduğuna inanıyordu; kendi çağında değil ama bir gün. İnsanoğlunun zamanın akışında yolculuk yapabileceğini umuyordu. Geri dönüp olması gerektiği şekilde gerçekleşmeyen olayları düzeltmek için. Çünkü İskender'in yazgısı ters gittiyse, zaman ilerledikçe başka sorunlar çıkacağını da düşünüyordu. Bu olaylara Kırılmalar diyordu ve Büyük İskender'in ölümü ilk Kırılma'ydı."

"Ama insanlar her gün ölüyor!" dedi Sera. "Ve tarih boyunca olmuş olan bütün korkunç şeyleri bir düşünün. Bütün savaşlar, baskılar, acılar. Nasıl geri dönüp bütün trajedileri engelleyebiliriz ki?"

Sera daha sözünü bitirmeden, Mari başını iki yana sallamaya başladı. "Öyle değil. Bu sadece yaşanmış olan *kötü* şeylerle ilgili değil. İyi ya da kötü, tarihin büyük bölümü gerçekliğin doğal dokusunun bir parçasıdır. En başında hiç yaşanmamış olması gereken olaylardan söz ediyoruz."

"Buna inanmıyorum," dedi Sera.

"Sera..." diye başladı Dak.

"Hayır! Dak, hemen güveniyorsun. Şu Aristo denen adamın öğrencisinin öldürülmesi karşısında yıkıldığını anlayabilirim. Zamanda geri dönüp olanları değiştirmek istemesini de anlarım. Ancak o kim oluyor da neyin olması veya olmaması *gerektiğine* karar verebiliyor? O bunu nereden bilebilir?"

"Kalıntılar yüzünden," diye cevap verdi Brint. Sesindeki neşe tamamen silinmişti. Sera'nın gözlerine baktı. "Ah. Bence ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Sen de bir Kalıntı yaşadın, değil mi? Genel prensip olarak hepsi sevimsizdir. Ve Aristo, tarihteki ilk Kalıntı'yı yaşayan kişidir."

"Bu okuduğum biyografide yoktu," dedi Dak. "Ve oldukça uzun bir biyografiydi."

"Genel tarih kayıtlarına geçirilemezdi," diye açıkladı Mari. "Aristo, İskender'in cenazesinde travma yaratan bir vizyon algıladı; İskender'in nasıl büyük bir lider olacağını gördü. Ama bundan söz etmemesi gerektiğini biliyordu; sonuçta kral artık Karanos'tu ve onun kral *olmaması* gerektiğini ima etmek vatan hainliği olurdu. Bu yüzden Aristo bu bilgiyi sadece güvenilir dostlarından ve öğrencilerinden oluşan küçük bir grupla paylaştı. Bunlar ilk Tarihçilerdi ve asırlara uzanan, kıtalara yayılan bir gelenek başlatarak daha sonrasında gelen Kırılmaları belgelediler. Bunun sonucu olarak, bütün gizli tarihi kaydettik ve buna devam ediyoruz."

"Gizli tarih mi?" diye sordu Dak. "Yani öğrenilmesi gereken *daha fazla* tarih mi var?"

Sera gözlerini devirdi.

Brint boğazını temizledi. "Bütün bunlar da bizi Felâket'e götürüyor. Aristo'nun kriterlerine uyan bir düzineden fazla Kırılma resmî olarak kaydedildi. Bir başkan eşinin kaçırılma-

sından, İkinci Dünya Savaşı'nda Avrupa'da bir görevin önemli sonuçlar doğuran başarısızlığına kadar. Bu Kırılmalar sadece istenmeyen sonuçlar yaratmakla kalmadı, aynı zamanda *gerçekliğin kendisine* de ciddi hasarlar verdi. Kalıntılar, bunun bir sonucu. Giderek yoğunlaşan doğal felâketler bir diğeri. Her şey parçalanıyor; sizin de farkında olduğunuzdan eminiz."

Dak bunu düşündü; tarih bilgisi, son yüz yılda deprem, kasırga ve volkan patlamalarının belirgin şekilde arttığını açıkça gösteriyordu. Ancak bunları tarihin akışındaki belli olayların plandan sapmasıyla ilgisi olduğunu düşünmek... çılgıncaydı. Tam anlamıyla delilikti.

"Zihninde çalışan çarkları görebiliyorum," dedi Brint. "Bütün bunların sana düşük bir olasılık gibi göründüğünü biliyorum. Ama bir Tarihçi olarak onurum üzerine -ki ben bütün hayatımı buna adadım- yemin ederim, size anlattıklarımız doğru."

"Aslında burada açıkladığımızdan çok daha karmaşık," diye ekledi Mari. "Ama özü bu. Aristo, bir gün Tarihçilerin zamanda geri giderek yanlış giden şeyleri düzelteceğini umarak, yıllar boyunca Büyük Kırılmaları titiz bir şekilde izleyip kayda geçirecek bir organizasyon kurdu. Ve biz de bugün o noktadayız."

Brint parmağını masanın üzerine vurdu. "Elbette ki depremlerden veya Kalıntılardan daha acil bir tehlike daha var."

Dak bu kez ne olduğunu merak ederek bekledi.

"SQ," diye açıkladı Brint. "Onlar da Tarihçiler kadar uzun süredir varlıklarını sürdürüyorlar ama birçok isimleri var. Ve dünyanın geri kalanı acı çekerken, onlar aslında Kırılmalardan kazançlı çıktılar. Tahmin edeceğiniz gibi, birinin bunu değiştirebileceği fikrinden hiç hoşlanmıyorlar."

"Brint'in söylemeye çalıştığı şu ki," diye devam etti Mari, "SQ'nun her yerde gözleri ve kulakları var. Ve burada neyin peşinde olduğumuzu anlarlarsa, hepimizi hiç tereddüt etmeden öldürürler."

"Biz güvenliğinizi sağlayabiliriz," dedi Brint. "Ama tabii bize o halkayı verirseniz."

13

Tehlikeli Bir Dönüm Noktası

SERA, Brint'in tavrından hoşlanmamıştı; sohbetin gidişatı da hiç hoşuna gitmemişti. Arkadaşı bir şey söyleyemeden hemen Dak'ın eline baktı. Bunu doğru oynamak zorundaydılar.

"Sanırım risk burada gayet iyi tanımlanmış durumda," diye devam etti Brint. "Üzerinde çalışıp kendimize ait kılabilmek için o halkaya ihtiyacımız var. Ve tarihin akışını düzeltmeye başlamak için." Mari'yle birlikte, halkayı göğsüne bastırmış olan Dak'a bakıyorlardı.

"Şey," dedi Dak, Sera onu susturamadan. "Bilmiyorum. Bütün bu anlattıklarınız mantıklı görünüyor, sanırım... ancak... halkaya *benim* ihtiyacım var. Annemi ve babamı bulmalıyım."

Sera, Dak'ın her şeye ikna edilebileceğini biliyordu; doğasında güvenen biriydi. Dolayısıyla burada çıkarlarını korumak ona düşüyordu ve konuşmaktan çekinmedi. "Çalışan bir zaman yolculuğu aletimiz *olduğunu* siz nereden biliyordunuz ki? Bölgeyi tarayıp kronon partikülü serpintilerini mi izliyordunuz?"

Brint'in bakışları Mari'ye döndü. "Şey, evet, neyin peşinde olduğunuzu tam olarak böyle anladık."

Sera onları bu kadar kolay kandırabilmesine şaşırdı. "Kronon diye bir şey yoktur! Tarihçiler başından beri Smyth'leri izliyordu, değil mi? Siz de SQ'dan farklı değilsiniz!"

Brint afallayarak kekeledi. Mari boğazını temizledi ve sohbetin kontrolünü eline almaya çalıştı. "Tamam. Evet. Dak'ın ailesini... izliyorduk. Ama inanın, biz SQ gibi değiliz. Yaptıklarımızı sadece dünyanın iyiliği için yapıyoruz. Smyth'lerin araştırmaları için gereken parayı nereden bulduklarını sanıyorsunuz ki? Tarihçiler başından beri gizlice onları finanse ediyor, bizden geldiğini bilmedikleri bağışlar sağlıyordu."

"Dolayısıyla," diye araya girdi Brint, "bu da bizi halkanın teknolojisinin kısmen sahibi yapıyor."

Sera sıradaki hamlesini düşünmek için bir an duraksadı. Brint ve Mari samimi görünüyorlardı ama halkanın ellerinden alınmasına izin veremezdi; Dak'ın ailesi güvenliğe ulaşana kadar. Ve Brint ile Mari laboratuvarı izlemişse, halkanın Sera'nın bilgisi olmadan işe yaramayacağını da biliyor olmalıydılar... onu ancak Dak ve Sera'nın kullanabileceğini de. Bu, kullanabileceği bir avantajdı.

"Bu teknolojiyle ilgili bir şeyler biliyorsanız," dedi, "kendi aletinizi yapmanızın en azından aylar süreceğini de bilirsiniz."

Brint ve Mari endişeli gözlerle birbirlerine baktılar. O kadar zamanları olmadığı beliydi.

"Bize ihtiyacınız var," dedi Dak, Sera'nın düşüncelerini anlayınca gözleri heyecanla parlayarak. "Kendi aletimizi kullanmamız için bize ihtiyacınız var. Aleti bizim kullanmamız gerekiyor." Sera'ya döndü. "Bunu yapabiliriz. Hepsini birden yapabiliriz! Ailemi buluruz. Dünyayı kurtarırız. Hatta belki Kalıntılardan bile kurtuluruz."

Her nedense, bu sözler Sera'nın karnına inen bir yumruk etkisi yaptı. Ailesiyle ilgili sahte bir anıya sahip olmamak daha iyi olmaz mıydı? Yoksa daha mı kötü olurdu? Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Ancak Brint ve Mari'nin, Dak'ın haklı olduğunu düşündüğünü görebiliyordu. Tarihçilerin onlara ihtiyacı *vardı*. "Size yardım edeceğiz," dedi Sera, "ama bunu ancak Dak'ın ailesini bulacağımıza söz verirseniz yaparız. Kabul edin ya da etmeyin."

"Kirli işleri yetişkinlere bırakmanız gerekecek," dedi Brint. Mari'ye döndü ve devam etmeden önce onun isteksizce başıyla onaylamasını bekledi. "Biz burada kaynaklarımızı Dak'ın ailesine olanları öğrenmeye odaklarken, siz de bir grup Tarihçi için öncü görevi yapacaksınız. Kırılmaları düzeltme işini bizim adamlarımız yapacak fakat hayatları, ikinizin onları olmaları gereken yere götürmenize bağlı olacak. Ve emirlerine harfiyen uyacaksınız. Sonuçta Zaman Bekçilerine dikkat etmemiz gerekiyor."

"Zaman Bekçileri mi?" diye tekrarladı Dak.

"SQ'nun her yerde gözleri ve kulakları olduğunu söylediğimde, sadece şimdiden bahsetmedim," diye açıkladı Mari. "Bakın, Kırılmalar olmasaydı, SQ bugün dünya üzerinde sahip olduğu güce asla kavuşamazdı. Kırmızılı Hanım her şeyi görüyor olmayabilir. Dolayısıyla biz zaman yolculuğunun gerçek olmasını umarken, SQ da bundan korkuyordu. Bizim bir gün geri dönüp geçmişi değiştirmeye yeminli olduğumuz gibi, onlar da bunun olmasını engellemeye yemin ettiler. Her kuşakta girişmek üzere olduğumuz görevi durdurmak üzere eğitilmiş adamları var."

"Geçmişte özellikle zaman yolcularını izleyen adamları mı var yani?" diye sordu Sera. "Bu delilik!"

"İyi bir strateji," diye karşı çıktı Mari. "Onlara Zaman Bekçileri deniyor. Ve birinin gelecekten geldiğinden *şüphelenirlerse*, gözlerini bile kırpmadan öldürme emri aldılar."

Sera korkuyla ürperdi. Brint ve Mari, içine dalacakları tehlikeyi anlamaları için herkese zaman tanımak istermiş gibi oda sessizliğe gömüldü.

Sessizliği bozan Dak oldu. "Pekâlâ. Korkutucu şeyleri yetişkinlere bırakacağız. Şimdi, şu yiyecekleri yememize izin verecek misiniz?"

"Elbette," diye cevap verdi Mari, gülümseyerek tabağı Dak'a doğru iterken. "Bir yerlerde gizli kaliteli peynir bile var."

Dak ve Sera tek kelime daha etmeden yiyeceklere daldılar. Mari vardıkları anlaşmadan memnun gibi görünüyordu fakat Sera, Brint'ten yayılan endişeyi hissedebiliyordu. Hepsini bir an önce çalıştırmaya başlamaya hevesli görünüyordu.

"Operasyon merkezine gidelim," dedi Brint, herkes çabucak karnını doyurduktan sonra. "Tabii... eğer yemeğiniz bittiyse."

Dak elini uzatıp son İsviçre peyniri dilimini kaparak ağzına tıktı. "Artık bitti," diye homurdandı, lokmasını çiğnemeye çalışırken.

Loş ışıklı uzun bir koridordan yürürlerken, Mari onlara kendilerini bekleyen şeylerle ilgili birkaç detay daha açıkladı. Sera hevesle dinledi.

"Derneğimizde sizinle geri göndereceğimiz eğitimli üyelerimize ek olarak," dedi Mari, "Kırılmaların çoğunun yaşandığı bölgede yaşayan yerel bir Tarihçi de var. Aristo'nun çağından beri sürekli üyelerimiz oldu ve dünyanın her yerine dağıldı-

lar. Yerleri gizli tutuluyor fakat her birimiz gelecekten gelen insanları aramak üzere eğitildik."

"Neden Kırılmaları kendileri düzeltemiyorlar?" diye sordu Sera. "Ya da engelleyemiyorlar?"

Dak ona kesinlikle gülünç bir şey söylemiş gibi baktı ve Sera kendi sorusunu ondan önce cevapladı. "Ah, aklım nerede? Bir Kırılma'yı gerçekleşmeden tanıyamıyorlar."

"Aynen öyle," diye karşılık verdi Mari. "Tarihçiler her zaman dünyadaki önemli olayları analiz etmişlerdir ve yeni Kalıntıların ortaya çıkışının kısmî yardımıyla, bir olayın resmî bir Kırılma olup olmadığına çok sonrasında karar vermişlerdir. Ancak bir gün birinin karşılarına çıkıp bir olayın *gerçekleşmek üzere olduğunu* söyleyebileceğini de bilirler. Bu olasılığa hazırlıklı olmak için eğitilmişlerdir. Siz temelde pilotsunuz. Ulaksınız. Bunu unutmayın. Gerekenlerin yapılması için yetişkinler hazır olacaktır."

Dak öfkelendi. "Hey, biz aptal süt çocukları değiliz herhalde. Biz de yardım edebiliriz."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Mari, büyük çelik bir kapının önünde durduklarında. Omzuna asılı deri bir heybeden bir şey çıkardı -bir SQuare tablet- ve görmeleri için kaldırdı.

"İhtiyacınız olan bütün bilgi buna indirilecek," dedi. "Merak etmeyin, SQ yazılımını tamamen sildik ve bu şeyin etrafına örülmüş o kadar çok kalkan var ki kendi beyinlerinizden bile daha güvenlidir. Ekibinizin ihtiyaç duyacağı bütün bilgiler burada olacak ama yine şifrelenmiş şekilde."

"Hepsi Hafıza Sanatı denen bir sistemin parçası," diye ekledi Brint. "Ya da kısa adıyla HS. Aristo tarafından, bilginin düşman eline geçmesine izin vermeden kuşaktan kuşağa

aktarılmasını sağlamak amacıyla geliştirilmiştir. Sizi bazen çıldırtabileceğini söylersem bana inanın. Ama başarabilirsiniz."

"Gözlerim kapalı halde bile yapabileceğimden eminim," dedi Dak.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Sera.

Mari, SQuare'i heybeye geri koyduktan sonra ürkütücü kapıyı işaret etti. "Burası TOM; Tarihçi Operasyon Merkezi. İkiniz hazır mısınız?"

Sera, gülümseyen Dak'a baktı. *Gülümsüyordu!* Belki de ailesinin ortadan kayboluşunun etkisini üzerinden atmıştı. İkisi bilen gözlerle birbirlerine bakarak başlarıyla onayladılar.

"Hazırız," dedi Sera. Dak da ekledi:

"Zaman İnekleri hazır."

14

Kırmızılı Kadın

MARİ KAPININ sağındaki bir ekrana dokundu ve Dak'ın daha önce hiç görmediği kadar uzun bir şifreyi oluşturan sayı ve harfleri girdi. Şu Hafıza Sanatı gerçek gibi görünüyordu ve bu konuda o kadar da böbürlenmemiş olmayı diledi. Şimdi beklentilere yetişmesi gerekecekti.

Bir tıslama duyuldu ve kilit geri çekilirken metal çubukların birbirine sürtündüğünü duydular. Kapı yerinden kıpırdadı ve ağır bir homurtuyla dışarı doğru açıldı.

"Girelim," dedi Mari, iki çocuğa önden yürümelerini işaret etmek için kolunu uzatarak.

Dak, Sonsuzluk Halkası'nın soğuk yüzeyini sıkıca kavradı ve kapıdan geçti. Alkışlar yükseldi ve Dak çeşitli bilgisayar istasyonlarının, radar ekranlarının, monitörlerin ve diğer türde cihazların başında duran yirmi kadar kişinin alkışladığını gördü. Hepsinin yüzünde umutlu gülümsemeler vardı ve Dak kendilerinden istenen şeyin ağırlığını ilk kez hissetti.

Dünyayı kurtarmak. Büyütülecek bir şey değil, değil mi?

Mari ve Brint onları devasa boyutlardaki operasyon merkezinin etrafını saran geniş bir yürüme yolundan geçirdiler. Tam

ortada sinema ekranı büyüklüğünde bir monitör duruyordu ama tek bir görüntü göstermek yerine onlarca görüntüye bölünmüştü; canlı video görüntülerinden akan sayılara ve Doppler radar haritalarına kadar.

Brint SQuare'i bir bilgisayara takarken, Mari istasyonlarının başında duran personele yukarıdan bakan bir platforma çıktı. "Herkesin yeni Tarihçiler ile tanışmasını istiyorum; üyeliklerini her zamanki gibi yıllar süren kendini kanıtlama süreci olmadan kazandılar. Sıradışı zamanlar sıradışı adımlar gerektirir. Bu Dak. Bu da Sera."

Yine alkışlar yükseldi ve Dak aniden kendini yaşamış en büyük aptal gibi hissetti. Sadece halkayı çıkarıp tarih turuna çıkmayı ummuştu. Dünyayı kurtaracak ve bu arada da ailesini bulacaktı. Oysa bu oda bütün hayatlarını soylu bir amaca adamış ve birinin gelip onlara sonu gelmek bilmeyen trajedilere bir son verme imkânı sunmasını beklemiş insanlarla doluydu.

Mari konuşmasına devam etti. "Önümüzdeki günlerde Dak, Sera ve indirme ekibimizi Kırılmaları düzeltmeleri için zamanda geri göndermeden önce yapacak çok işimiz olacak. Mevcut planımıza göre, perşembe günü saat 08.00'da operasyona başlıyoruz. Herkesin başlamak için sabırsızlandığını biliyorum fakat yeni üyelerimizi tam olarak hazırlamak için iki tam güne ihtiyacımız var."

Mari sözlerine devam ederken Dak artık onu duymuyordu. Ailesini çok özlüyor, onlara neler olabileceği konusunda endişeleniyordu. İki gün bir şey yapmadan geçirmek için çok uzun bir süreydi. Ve kendisi buradayken, onlar orada bir yerlerdeydi; kaybolmuş, muhtemelen yaralı, belki de Zaman Bekçileri'nden birinin elinde. Sera'ya sıkıntı veren Kalıntıları

nihayet biraz anlıyordu. Çıldırtıcı bir belirsizlikle karışık kayıp duygusu.

Brint'in beklentiyle kendisine baktığını gördü.

"Ah, şey, özür dilerim," diye geveledi Dak. "Bir şey mi kaçırdım?"

Brint gülümsedi. "İnsanlarla tanışmaya hazır olup olmadığınızı sordum."

"Ah, evet, tabii."

Herkesle tanışmaya başladılar ama bütün isimler ve yüzler Dak için çabucak bir karmaşaya dönüştü. Doğal felâketleri ve sıklıklarını izlemekten sorumlu bir adam. Hava şartlarındaki anomalileri izleyen bir fıstık. Günlük dünya olayların haritalandıran ve potansiyel Kırılmalara karşı analiz eden başka bir adam. Okyanus aşırı ülkelerde SQ faaliyetlerini izleyen başka bir fıstık. Başka şeyler yapan başka adamlar ve başka fıstıklar.

Dak yapmamaya çalışmasına rağmen esneyip duruyordu; yani yüzü sürekli kasılıp duruyor ve Sera her otuz saniyede bir ona pis bakışlar atıyordu.

Tanıştıkları Tarihçilerden biri diğerlerinden farklı görünüyordu. Adı Riq'ti ve diğerlerinden çok daha gençti. Esmer tenli ve koyu renk gözlüydü. Odadaki diğerleriyle kıyaslandığında çocuk sayılırdı.

"Konu dillere geldiğinde Riq tam bir dâhidir," dedi Brint, onu tanıştırırken. "Daha beş yaşındayken beş dil konuşuyormuş ve o zamandan beri her yıl bir yenisini öğrenmeyi amaç edinmiş."

"Siz ikinizin akıllı olmanız gerek," dedi çocuk. "Ben on altı yaşımdayım. Kaç dil bildiğimi tahmin etmek için üç saniyeniz var. Haydi."

"On altı," dedi Sera, sıkkın bir tavırla.

"Vay canına," dedi Riq. "Şaşırtıcı. Bu işe sizi seçmelerine şaşmamak gerek."

"Bizi seçmediler," dedi Dak. "Zaman yolculuğu aletini biz icat ettik ve başka kimse kullanamıyor. Daha önce hiç yaptın mı? Bir zaman yolculuğu aleti icat ettin mi?"

Riq başka bir dilde bir şeyler söyledi. Dak'ın anladığı tek şey, çocuğun bol bol boğazını temizlediği oldu.

"Bir yere tükürmen mi gerekiyor?" diye sordu Dak. "Yoksa aşırı büyük beyninin bir parçasını mı yuttun?"

"Eğer öyleyse sanırım *tükürmeliyim*. Ama yine de senin-kinden daha büyük kalırdı."

"Tamam," dedi Brint, aralarına girerek. "İkinizin bu kadar iyi anlaştığınızı görmek güzel. Yarın biraz dil aleti eğitimi için Riq'in yanına döneceğiz." Kendi kendine mırıldandı: "Bu eğlenceli olmalı."

Sonra gür sarı saçlı genç bir kadın olan Arin'le tanıştırıldılar. Şimdiye kadar tanıştıkları Tarihçiler arasında en gergin olanı o gibi görünüyordu ve bir tomar kâğıdı göğsüne bastırmıştı.

"Arin, her Kırılma için bir Tarihçi Rehberi oluşturmaktan sorumlu," diye açıkladı Brint. "Arşivlerimizi tarayarak farklı zaman dilimlerinde size en çok yararlı olacak bilgileri topluyor."

Arin önce Dak'ın, sonra Sera'nın elini sıktı. "Arşivler kulağa etkileyici geliyor fakat Brint'in demek istediği, aylarımı küflü papirüsler ve kırışmış bambu parşömenlerle dolu kutuları karıştırarak geçirdiğim. Yirminci yüzyılda yaşamış bir Tarihçi, geride çok sayıda çorba konservesi etiketi bırakmış. Bunun önemli bir şifre mi, yoksa adamın çok düzenli bir koleksiyoncu mu olduğuna hâlâ karar veremedim."

Mari, Arin'e sıcak bir tavırla gülümsedi. "Zordu ama Arin harika bir iş çıkardı."

"Sadece daha fazla zamanım olacağını sanıyordum, hepsi bu," dedi Arin kısık sesle ve onlara şans diledikten sonra uzaklaştı.

Dak ona teşekkür etmesi gerektiğini çok geç anladı. Bu aklına geldiğinde çoktan odanın diğer tarafına ulaşmışlardı ve platforma dönüyorlardı.

Brint, yüzünde memnun bir gülümsemeyle Dak'a döndü. "Bu işi de bitirdiğimize göre, sizi birlikte yolculuk yapacağınız insanlarla tanıştırmak istiyoruz. Son derece eğitimliler..."

Bir patlama sesi sözünü ağzında bıraktı. Bütün operasyon merkezi sarsılırken insanların yarısı yere yuvarlandı. Dak, Sera'ya doğru sendeledi ve duvara çarptılar. Sera ikisinin de yere yuvarlanmasını engellemek için ona sarıldı.

İkinci bir patlama ve ardından bir sarsıntı daha geldi. Bu kez Dak ve Sera da düştüler; Dak, Sera'nın üzerine düştü ve kulaklarının çınlamasına rağmen homurtusunu duydu.

Brint ve Mari, Dak ve Sera'ya doğru sendeleyerek ayağa kalkmalarına yardım ettiler. O an için patlamalar kesilmişti fakat Tarihçiler bağırıp çağırıyor, yüzlerinde panik ifadesiyle oradan oraya koşturuyorlardı. Ortalık iyice karışmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu Dak. Kalp atışları çok hızlanmıştı ve Sera'nın elini tuttuğunu fark etmişti. Mahcup bir tavırla elini çekti.

Kimse sorusunu cevaplayamadan, odaya hâkim olan dev monitör karardı. Bir an sonra tekrar aydınlandığında ekranı bir yüz kaplamıştı. Alev kızılı saçları, simsiyah dudakları ve sert yüzlü bir kadındı. Herkes dehşetle ekrana bakarken oda sessizliğe gömüldü.

Her şey tamamen sessizleştikten sonra sert yüzlü kadın konuştu.

"Böyle bir şeyi SQ'dan gizleyebileceğinizi mi sandınız?" diye sordu, nefret dolu bir sesle. "Geliyoruz, Brint. O eşsiz Sonsuzluk Halkası'nı almaya geliyoruz."

15

Hızlanan Planlar

KIRMIZILI KADIN'IN açıklamasının ardından operasyon odasını sarsan ve tavan karolarını tepelerine yağdıran bir dizi patlama geldi. Tavan parçalarının yere düştüğü noktalardan toz bulutları havalandı. Dak koruyucu bir tavırla halkayı göğsüne bastırdı. O iğrenç kadın gelip halkayı almakla tehdit etmişti ve Dak bunun olmasına asla izin veremezdi.

"Haydi," dedi Brint, Mari'ye endişeli bir bakış atarak. "Boşa harcayacak zamanımız yok."

Dak'ı kolundan yakalayarak odanın etrafındaki yürüme yolundan sertçe sürükledi. Mari ve Sera hemen arkalarındaydı; Dak, Mari'nin SQuare'i kaptığını ve telaşla heybeye tıkmakta olduğunu gördü. Brint duvardaki bir panele yaklaşarak itti. Bütün panel olduğu yerde dönerek açıldı. Dördü iki buçuk metre uzunluğunda duvarları olan bomboş bir gizli odaya girdiler. Dak, Riq'in de peşlerinden geldiğini ve Brint'in paneli kapadığını gördü.

"En büyük sorununuz dil olacak," dedi Mari. "Sizi göndermeden önce bunu halletmek zorundayız. Sadece sizi iniş

ekibinin yanına götürene kadar savunmamızın dayanmasını umuyoruz."

Dak korkusunu belli etmemeye çalışıyordu. "Neler oluyor böyle? O kadın kimdi?"

"Ona Kırmızılı Kadın diyoruz," diye cevap verdi Brint. "Adı Tilda'dır. Ondan daha kötü, daha nefret dolu birini görmemişsinizdir. Gücünü artırmak ve daha fazla adam toplamak dışında hiçbir şeyi umursadığını sanmıyorum. SQ'nun başına geçene kadar mutlu olmayacaktır ve bunun olmasını sağlamanın en iyi yolunun Tarihçilerin kökünü kazımak olduğuna inanıyor."

"Riq, çabuk," diye emretti Mari. "Onlara aletleri anlat."

Çocuk daha önceki kibrini biraz kaybetmiş gibiydi. *Seni biraz kendine getirmek için kızıl saçlı kötü bir kadının saldırısından daha iyisi olamaz,* diye düşündü Dak.

Riq gömlek cebinden çektiği plastik bir silindirin içinden birkaç küçük nesne çıkardı. İkisini kaldırıp gösterdi; biri minik bir kulaklığa, diğeri de bir dişe benziyordu.

"Bunlar da ne böyle?" diye sordu Dak.

"Annen ve baban bütün hayatlarını zaman yolculuğu kavramına adarken," diye cevap verdi Riq, "ben de dil tercüme araçları üzerinde çalıştım. Bu, dünyanın geri kalanının bildiğinin çok ötesinde bir şey ve yaptıklarına inanamayacaksınız bile."

Yaklaşarak Dak'a doğru eğildi ve kulaklığı uzattı. Dak güdüsel bir şekilde bir adım geriledi.

"Hey, bebek gibi davranmayı kes," dedi Riq. "Gel buraya!"

Dak öfkesini bastırmak zorunda kaldı. "Tamam."

Riq'in uzanıp minik aleti kulağına yerleştirmesine ve neredeyse acıtana kadar itmesine izin verdi. Sonra bir ikincisini Dak'ın diğer kulağına taktı.

"Pekâlâ, bu kısmından hoşlanmayacaksın," dedi Riq.

O anda bina bir patlamayla daha sarsıldı ve oda sallanırken hepsi birkaç saniye dengesini korumaya çalıştı. Ortam tekrar sakinleştiğinde, Dak temkinli gözlerle Riq'e baktı.

"Endişelenme," dedi Riq. "Sadece birkaç saniye acıtacak."

Dak korkusunu daha fazla göstermemeye kararlıydı. "Tamam, ne yapmam gerekiyor?"

"Ağzını aç. Açabildiğin kadar."

Dak soran gözlerle Sera'ya baktı; Sera sabırsızca onu izliyordu. Dak söyleneni yaptı. Riq öne eğildi ve parmaklarını Dak'ın ağzına soktu. Dak kusacak gibi oldu; çok sevimsiz bir günün belki de en sevimsiz anı buydu. Huzursuz edici tıkırtıyı duymuş muydu, yoksa hissetmiş miydi, emin olamadı. Sonra vücuduna ani bir acı dalgası yayıldı ve geri sıçrayarak Riq'ten uzaklaştı. Riq gülümsüyordu.

Ama Riq'in söylediği gibi, acı çabucak geçti.

"Nedir bu..."

Riq onun sözünü kesti. "Açıklayacak zaman yok. Yakında öğrenirsin; insanlarla farklı dillerde konuşabildiğinde. Alışman biraz zaman alacak ama biraz egzersizden sonra toparlarsın."

Riq aynı şeyi Sera'ya da yaptı; Sera hiç kıpırdamadı ve şikâyet etmedi. Riq işini bitirdiğinde geri çekilerek Mari'ye döndü ve başıyla onayladı.

Aynı anda büyük bir gümbürtü koptu ve bu kez Dak ile diğerleri yere yuvarlandılar. Gizli panelin diğer tarafından boğuk bağırışlar duyulurken ayağa kalkmaya çalıştılar.

"SQ içeri girdi!" diye bağırdı Mari.

"Bir saniyemiz daha yok!" diye bağırdı Brint, Dak ve Sera'ya. "Halkayı hazırlayın! Hemen gitmeniz gerek; çabuk, buraya dalıp elinizden almalarına izin vermeden!"

Mari, Brint'in kolunu yakaladı. "Brint, iniş ekibini beklemek zorundayız. Bunlar daha çocuk!"

"Zaman yok. Bildiğimiz kadarıyla ekiptekiler ölmüş."

Dak gerçekliği sert ve ağır bir şekilde algılayarak zorlukla yutkundu. "Nereye gideceğiz?"

"Fark etmez," diye cevap verdi Brint. "Sadece buradan uzaklaşın. Ben de sizinle geliyorum."

Mari'nin bundan hoşlanmadığı belliydi. "Riq de gidebilir. Alabileceğiniz kadar yardıma ihtiyacınız var."

"Dur bir dakika..." dedi Riq.

"Ama..." diye başladı Dak.

"Amaları unutun! Başka seçeneğimiz *yok*!"

Mari heybeyi omzundan çıkarıp Sera'ya verdi. "Onu canın pahasına koru. SQuare'i kaybederseniz hiçbir şey yapamazsınız! Olur da kaybederseniz, buraya dönüp yenisini almanız gerekir. Fakat bu zor olabilir; geri döndüğünüzde neyle karşılaşacağınızı kestirmek mümkün değil."

Dak başıyla onayladı ve Sera'ya sokuldu. Riq keyifsiz bir tavırla onlara katıldı. Şimdi panelin diğer tarafından silah sesleri geliyordu. Silah sesleri ve çığlıklar.

"Nasıl yapacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordu Dak, Sera'ya. Sesi çılgın gibiydi.

Sera başıyla onayladı. Sonsuzluk Halkası'nı ona verirken Dak yine bir şekilde ailesinden ayrılıyormuş gibi hissetti.

Sera hemen halkayı programlamaya koyuldu. Yüzünde derin bir konsantrasyon ifadesi vardı.

Duvarın diğer tarafından başka bağırışlar duyuldu. Bir kadın acı ve korkuyla çığlık attı. Sera'ya yardım etmeye çalışırsa sadece engel olacağını, onu yavaşlatacağını bilen Dak

kendini işe yaramaz hissediyordu. Bu yüzden kendini hazırladı ve korkunç şeylerin başlamasını bekledi.

Sadece on saniye sürdü.

Gizli panel menteşelerinden sökülerek havada döne döne uçtu ve Brint'e çarptı. Brint bir çığlık atarak yere yığılırken, Mari kendini korumak için bir kenara daldı. Dak açıklıktan TOM'a baktı. Asker kıyafetli iki adam silahlarını kaldırmıştı ve namlularından birer kırmızı ışık süzülüyordu.

"Yere yatın!" diye bağırdı biri. "Hemen!"

Dak kollarını başının üzerine kaldırarak yere çöktü; sanki bu haydutlardan biri ona ateş etmeye karar verirse bir yararı olurmuş gibi. Sera köşede büzüldü ve olabildiğince gizlenmeye çalışarak kucağındaki halkayla uğraşmaya devam etti. Riq onun yanına çömelmişti.

"Mülkümüze böyle girmeye nasıl *cüret* edersiniz!" diye bağırdı Mari. "Bunu bütün basın organlarına..."

Adamlardan biri silahının dipçiğiyle vurarak onu susturdu. Mari bir çığlık atarak hiç kıpırdamadan yatan Brint'in yanına yığıldı.

Dak korkunç bir öfkeye kapıldı; odasında kitap okuyarak geçirdiği yıllar boyunca asla hayal bile etmediği bir öfke. Şimdi o zamanlar bir ömür geride kalmış gibi geliyordu. Mari'ye vuran askere olanca gücüyle saldırdı. Avazı çıktığı kadar çığlık atarak daldı ve adamın dengesini bozarak yere devirdi. İkinci adam hemen Dak'ın üzerine atıldı ve çırpınıp acıyla ulumasına aldırmadan saçlarından yakalayarak yerde sürükledi.

Adam onu bir kenara attı. "Bir daha kıpırdarsan veya hoşlanmayacağım bir şey söylersen, seni vururum. Beni anladın mı? Şimdi, şu halka nerede?" Dak, askerin Sera'nın orada

oturup bir şeyle uğraştığını nihayet gördüğünü fark ederek korkuya kapıldı. "Hey! Ne yapıyorsun sen?"

"Beni aptal mı sanıyorsun? Ver onu bana!" diye bağırdı adam. "Bir daha söylemeyeceğim."

Sera dikkatini tekrar alete çevirdi. "Tamam, sadece bir saniye."

"Hemen, seni küçük sıçan!"

Asker Sera'ya doğru adım attı ve Dak yerinden fırlayarak onun önüne geçti. Riq yanına ulaşıp elini omuzlarına koyarken, Dak arkadaşının kucağına atladı. Bir tıkırtı ve sinyal sesi duyuldu. Dünya ışık, ses ve renk kargaşasına dönüşürken, Tarihçilerin merkezinden solucan deliğine yuvarlandılar.

16

Çok, Çok Uzaklarda

SERA KAÇIŞLARININ tadını çıkardı. Solucan deliğinde yaşadıkları hareket, ışık, renk, patlamalar ve atomları dağılıyormuş duygusu sadece birkaç saniye sürdü. Hepsi aniden biterken, hiçbir şey olmamış gibi dünya normale döndü. Sera etrafına bakındı.

Devasa bir piramidin dibindeydi. Piramidin sarı taş blokları gökyüzüne doğru bir açıyla yükseldiği için zirvesi görünmüyordu. Zemin tozlu ve kuru, etraflarındaki hava bunaltıcı ölçüde sıcaktı. Operasyon merkezinin dışındaki gizli odada oturduğu aynı pozisyonda oturuyordu ve Sonsuzluk Halkası terli ellerinin arasındaydı. Dak hâlâ kucağında yatıyordu ama hemen geri çekilerek Sera'nın sağ tarafında yere uzandı ve başını piramidin en altındaki taş bloklarından birine dayadı.

Riq de omzunun arkasında dikiliyor, yüzünde balmumumdan yapılmış gibi donuk bir ifadeyle dev yapıya bakıyordu.

"Bu..." dedi Sera. "Sence iyiler midir?"

Riq'in şaşkın bakışları Sera'nın gözlerine döndü. "Brint ve Mari başlarının çaresine bakabilir. Ve ben de onları hayal

kırıklığına uğratmak istemem, bu yüzden yapacak bir sürü işimiz var. Zamanımızı boşa harcayamayız."

Dak sırtını taşa dayayarak dik oturdu. "Harika. O operasyon odasındaki en sinir bozucu kişiyi yanımızda gönderdiler. Gerçekten harika."

"Dak," diye çıkıştı Riq, "küçük bir çocuk olduğuna şükret, yoksa kendimi daha iyi hissetmek için en az beş kere burnunu kırardım. Benim burada olmak *istediğimi* mi sanıyorsun?"

Dak ona öfkeyle baktı ama sessizliğini korudu.

"Affedersin," diye mırıldandı Riq. Uzaklaştı ve kumların arasından yükselen bir kayanın üzerine oturdu. "Sadece buna hazır değildim. Orada insanlar var... onları bir daha hiç göremeyebilirim."

Sera iç çekti. Yaşadıkları olayların etkisi, gerçek bir Mısır piramidinin dibinde durdukları gerçeğini neredeyse unutturuyordu. Ve taş blokları hayal edebileceğinden çok daha yeni gibi görünüyordu ki bu da tıpkı umduğu gibi çok geçmişe döndükleri anlamına gelebilirdi. Hem zamansal hem de coğrafi açıdan SQ'dan olabildiğince uzaklaşmak istiyordu. Dev gibi yapıya bakarken daha fazla etkilenmesi gerektiğini biliyordu ama işleri bir an önce çözme isteği her şeyin önüne geçiyordu.

Yerinden kalktı ve pantolonundaki tozları silkeledi. Sonsuzluk Halkası'nı bir elinde tutarken Dak'tan heybeyi aldı ve iki eşyayı da öne doğru uzattı.

"Hey, bana bakın," dedi. "Bunları olması gerektiği şekilde kullanmaya başlamamız gerek. Tarihçilerin istediğini yaparsak, belki geri döndüğümüzde SQ hiç saldırmamış, biz de hep birlikte mutlu ve şişko yaşamlarımıza devam ediyor oluruz."

"Bir saniye," dedi Dak, derin düşüncelere dalmış halde. "Tarihi değiştirirsek, belki gelecekteki hayatlarımızı da değiş-

tiririz ve düzeltilmesi gereken Kırılmalar kalmazsa, o zaman bir zaman yolculuğu aleti yapılması gerekmez, düzeltilecek Kırılmalar olmaz ve..." Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirirken sustu.

Sera onun ne demeye çalıştığını biliyordu. "O konuya hiç girmemek en iyisi. Zaman paradoksları fazlasıyla karmaşık şeyler ve nasıl işlediklerini tam olarak bilmiyoruz. İşte bu yüzden kendi zamanımıza geri dönme riskini göze alamayız."

"Yani bir daha eve dönemeyeceğiz, öyle mi?" diye sordu Riq.

"Brint'in bizden istediği her şeyi yapana kadar olmaz. Ya eve dönersek ve daha bütün Kırılmaları düzeltemeden Sonsuzluk Halkası yok olursa?"

"Bir tane daha yapabilirsin," dedi Dak. "Değil mi?"

"Benim de yok olabileceğimi hesaba katmıyorsun."

"Bu olabilir mi?" diye sordu Riq. Bu fikir onu derinden rahatsız etmiş gibiydi.

"Asıl mesele şu ki; bilmiyorum! Bakın." Sera halkayı heybeye koyarak Dak'a verdi ve yerden bir dal parçası alıp kumların üzerine bir çizgi çizdi. "Zaman bir nehir gibi, değil mi? *Zamanın akışı* bu anlama geliyor. Akıntı tek bir yönde -geleceğe doğru- ve hepimiz bu yolculuğu birlikte yapıyoruz. Elbette ki halka, istediğimizde akıntı boyunca ileri veya geri gidip gelebilmemizi sağlıyor."

"Ah, Tanrım," dedi Riq. "Ne metafor. Bana aynı zamanda şair olduğunu da söylememişlerdi."

"Ben sana bir şiir okurum," dedi Dak. "Güller kırmızı, menekşeler mavi. Şimdi kapa çeneni."

"Konuşma sopası bende," dedi Sera, dal parçasını kaldırarak. "Aynı zamanda vurmaya da yarıyor. Bu yüzden *ikiniz* de çenenizi kapayın."

"Zaman. Nehir. Anladım," dedi Dak.

"Şimdi Kırılmaları zaman akışını tıkayıp yönünü değiştiren büyük kayalar gibi düşünün. Zaman akmaya devam ediyor fakat doğal yolundan biraz sapmak zorunda kalıyor çünkü kayaların etrafından dolaşıyor. Tam olarak farklı bir nehir olmuyor -hâlâ büyük ölçüde yoluna devam ediyor- ancak yol boyunca küçük değişiklikler oluşuyor. Dalgalanmalar. Kalıntılar."

"Ve biz kayaları kaldırdığımızda," diye ekledi Riq, "nehir normale geri dönecek."

"Doğru. Fakat 'normal'in nasıl olacağını bilemeyiz. Sonsuzluk Halkası'yla bir yerden diğerine gittiğimiz sürece biz anomaliyiz ve yarattığımız değişikliklerden etkilenmeyiz. Ne var ki kendi zamanımıza döndüğümüzde... ne olacağını kimse bilemez."

"Yani biz etkilenmeyecek miyiz?" diye sordu Dak. "Hafızalarımız olduğu gibi mi kalacak? Halka da mı?"

"Teori bu, Dak. Üzgünüm ama bütün buralar daha denenmemiş şeyler. Tek bildiğim bir şeyleri değiştirmeye başladığımız anda, zaman çizgisi değişecek ve hiçbir şeyi doğal karşılayamayacağız. Yapabileceğimiz tek şey, Tarihçilerin bizden istediği değişiklikleri gerçekleştirmek ve neler olacağını birlikte görmek. Yoksa gezegeni uzayda süzülen ölü bir kaya yığını olarak da bulabiliriz."

Riq yaklaştı ve Dak'ın ellerindeki heybeye baktı. "Pekâlâ, tamam. O halde ne yapmamız gerektiğini nasıl bileceğiz? Bana Kırılmalardan, yerlerinden, hiçbir şeyden söz etmediler

Anı Sanatı üzerinde eğitimime başlamıştım fakat henüz çok ilerleyememiştim."

"O halde üçümüzden ikimizin akıllı olması iyi bir şey," dedi Dak, Riq'in yanına gelerek. "Biz bir yolunu buluruz. Sen de sadece uslu çocuk ol ve tercüme et."

Riq gülünce Dak'ın yüzü öfkeden kızardı. "Bu arada kaç dil biliyorsun, unutmuşum da?"

"Bir," dedi Dak, duygusuz bir sesle.

"Ah, tamam. İngilizce konusunda yardıma ihtiyacım olduğunda sana gelirim."

"Benim de daha aptal görünmek için yardıma ihtiyacım olunca sana söylerim."

Riq, bir parmağıyla Dak'ın kulağını işaret etti. "Unutma, bu alet ne kadar etkileyici olsa da, okuyup yazmanıza yardım edemez. Şu anda okur-yazar değilsiniz. Haberiniz olsun."

Sera boğazını temizledi. Dak genellikle yabancılara çabuk güvenirdi. Riq'in Dak'a kendisini çok fazla hatırlatıp hatırlatmadığını merak etti. "Kavganız bitti mi?" diye sordu. İkisi de ona pis pis baktılar ama başlarıyla onayladılar. "Turta harcı aşkına! Dak, hem aptal olup hem de onlarca dil öğrenemezsin. Ve Riq, en iyi arkadaşıma nazik davransan iyi olur; tarih bilgisi patronlarınınkinden bile fazla. İnan bana." Kavgalarını bastırdığından emin olmak için bir an bekledikten sonra derin bir nefes aldı. "Dak, bir şey daha var. Aileni düşünüyordum ve bence onlar da anomali."

Dak hemen ciddileşti. "Bu da ne demek?"

"Bizimle zaman yolculuğu yaptılar ama geri dönmediler. Yani geçiş sırasında kayboldular. Yanlarında halka olmadığı için tamamen bağımsız hale gelecek ve zaman akışında seken taşlar gibi sıçrayıp duracaklar. Ancak hareketlerinin tamamen

rastgele olacağını sanmıyorum. Bağlantısız anomaliler olduklarından, teorik olarak, zaman akışındaki başka anomalilere doğru çekileceklerdir."

"Teorik olarak mı?" dedi Dak. "Bu kelimeden ciddi şekilde sıkılmaya başladım!"

"Demek istediğim şu ki onlar da Kırılmalara doğru çekilecekler. Yani zaman büyük bir yer olmakla birlikte, görevimiz sırasında onlarla karşılaşma olasılığımız gerçekten çok yüksek."

Dak bir an duraksayarak arkadaşının söylediklerini düşündü. Sonra heybeyi uzattı. "O halde işe koyulalım."

Sera kesinlikle aynı fikirdeydi. Oturup heybeden SQuare'i çıkararak açtı. Dak ve Riq iki yanında durmuş, ekranı görmeye çalışıyorlardı. Siyah zemine beyaz harflerle yazılmış sadece iki cümle ve altlarında bir girdi kutusu vardı:

```
Parolayı yazmak için bir şansınız var.
Parolayı yanlış girerseniz alet havaya uçar.
```

17

Parmak Ustalığı

"BU BİR ŞAKA OLMALI," dedi Sera. "Bütün o konuşmalardan sonra bize *parolayı* vermeyi mi unuttular yani?"

Dak da huzursuzdu. Burada antik Mısır'daydılar -yıllardır görmeyi hayal ettiği bir şeyin dibinde durduğuna hâlâ inanamayarak Büyük Giza Piramidi'ne tekrar bir bakış attı- ve kilitli bir SQuare aleti dışında onlara rehberlik edecek hiçbir şeyleri yoktu. Ama hava temizdi; birkaç bin yıldır insanlar tarafından kirletilmemiş gibiydi. Her şey daha da *net* görünüyordu. İyimserliğe kapılmamak elde değildi.

"Bir tahminde bulunmamız gerekecek," dedi Dak. "Belki de *Tarihçi*'dir."

Riq kızdı. "Evet, haydi durma, hemen yaz. Bir dene. Havaya uçarsa, eh, ne yapalım!"

Dak çocuğun karnına bir yumruk indirmeyi çok isterdi; tabii karşılığında dayak yemek gibi sonuçları olmasaydı. "Hemen girmeyi deneyelim demek istemedim, salak! Sadece fikir yürütüyordum; belki sen de gerçek bir katkıda bulunsan iyi olur."

"Şimdi ikinize de vuracağım!" dedi Sera, öfkeyle. Sert yüz ifadesi ciddi olduğunu gösteriyordu. "İkiniz birbirinizi düşman olacak kadar uzun süredir tanımıyorsunuz bile. Kesin şunu."

"Bana yeterince uzun geldi," diye homurdandı Dak.

"Ciddiyim," diye tersledi Sera. Dikkatini tekrar ekrana çevirdi. "Üzerinde düşündükçe, bir parolayı tahmin etme şansımız olmasaydı bizi bununla gönderme olasılıklarına inanmak giderek zorlaşıyor. Sadece bir süre düşünmemiz gerek. Bir konuda hemfikir olduğumuzda onu denememiz gerekecek."

"Ama mantıklı bir şey olmalı," dedi Riq. "Rastgele tahminde bulunamayız." Bunu söylerken Dak'a bakmamıştı fakat Dak onun kendisine laf attığını biliyordu.

Sera aleti kapadı ve ellerini üzerinde birleştirdi. "Pekâlâ. Şimdi hepimiz *düşünelim*. Birkaç dakika kimse konuşmasın."

Dak sırtını piramidin altına yasladı -*Gerçekten*, diye düşündü, *bu harika bir şey*!- ve başını ellerinin arasına alarak gözlerini kapadı. İki cümleyi ezberlemişti ve zihninde dönüp duruyorlardı. Tarihçilerin merkezinde geçirdikleri kısacık süreyi düşünerek, Brint veya Mari'nin parolayla ilgili ipucu olabilecek bir şey söyleyip söylemediklerini hatırlamaya çalıştı. Ama aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Öfkeye kapıldı ve belki de SQuare'deki mesajın kendisinin bir ipucu olabileceğini düşündü. Kelimeleri zihninde canlandırdı. *Parolayı yazmak için bir şansınız var. Parolayı yanlış girerseniz alet havaya uçar.*

"Bence yapmamız gereken şeyi biliyor olabilirim," dedi Riq. "Bir şekilde patlayıcılarla ilgili olmalı. Bombalar. Emniyetler. Bombaların emniyetleri vardır, değil mi? Patlamamalarını garantilemek için?"

"Hımm," dedi Sera. "Bu konuda hiçbirimizin uzman olduğumuzu sanmıyorum."

"Eh," diye karşılık verdi Riq, "belki yakındaki bir köye gider ve oralarda birine sorarız. Onlardan yardım alırız."

Dak afallamıştı. "*Sen* bir Tarihçi misin? Antik Mısır'da insanların bombaları olduğunu mu sanıyorsun? Özellikle de emniyeti olan elektronik bombalar?"

Riq piramide baktı. "Şey... hayır, sanırım hayır. Daha iyi bir fikri olan var mı?"

Dak diğerleriyle birlikte yine düşüncelere daldı. Bütün etkilerden uzak kalabilmek için yine gözlerini kapadı. Ve birden aklına geldi: "Buldum!" diye bağırdı, yerinden fırlarken.

Sera ve Riq bu ani hareketle yerlerinde sıçradılar ve Dak yeni rakibinin yüzünde gördüğü incinmiş gurur ifadesinden zevk aldı.

"Ne?" diye sordu Sera. "Söyle hemen!"

"Çok fazla düşünüyoruz," dedi Dak. "Herkesin yapacağı gibi. Ama bu konuda hiçbir şey bilmediğimiz için, parola tahminleriyle aleti yok etmemiz riskini göze almaları mümkün değil. Yani bize ne yapacağımızı zaten söylüyorlar; tam gözümüzün önünde!"

Diğerlerinin yüzlerinde anlayış pırıltıları görünce ikisinden biri söyleyemeden hemen düşüncesini açıkladı: "Parola. Bu kelimeyi yazmamız gerek. *Parola*. Hepsi bu."

Sera ve Riq şüpheli gözlerle birbirlerine baktılar.

"Başka ne olabilir ki?" diye sordu Dak.

"Bu gerçekten riskli," dedi Sera. "Ya yanlışsa?"

"Hah!" Dak öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Aklımıza gelen her kelime yanlış olabilir. Daha iyi bir fikri olan var mı? Bu bana gayet açık görünüyor."

"Bence haklı," dedi Riq. Bu Dak'ı biraz rahatsız etmişti çünkü çocuktan nefret etmesini zorlaştırıyordu. "Sadece tek bir şansımız varsa, gördüğümüzde göze çarpacak bir şey olması gerekir. Ve bu da öyle. Gayet açık ve basit."

Sera yavaşça başıyla onaylarken alt dudağını ısırdı. "Sanırım sadece herhangi bir şeyi denemekten ölesiye korkuyorum. Sadece tek bir şansımız var."

Dak omuz silkti. "İşte bu yüzden *sen* yazmalısın. Haydi."

"Neden sen değil?"

"Çünkü ben tarih uzmanıyım. Bana ihtiyaçları var. Hem de çok."

"Bence tarih *ineği* demek istiyorsun," diye mırıldandı Riq.

"Şey, teknik olarak haklısın," dedi Dak. "Her gerçek dil uzmanının bilmesi gerektiği gibi, kelimenin kökeni yirminci yüzyılın ortalarında..."

"Belki daha sonra," diye araya girdi Sera. "Kulağa çok ilgi çekici gelmekle birlikte, şimdi elimizdeki işe odaklanalım."

"Tamam," dedi Dak. "Ver bana. Ben yaparım." Parola olarak ne girecekleri konusunda haklı olmak ona özgüven kazandırmıştı. Aleti Sera'nın elinden alarak yere oturup açtı. Aynı iki cümle ekranda tekrar belirdi. Derin bir nefes aldı, kutuya tıkladı, sanal klavyeyle "Parola" kelimesini yazdı ve TAMAM tuşuna tıkladı.

Ekran hemen bembeyaz oldu ve Dak yarım saniye için kendisini yok edecek bir patlamanın başlangıcında olduklarını sandı. Ama sonra kelimeler belirmeye başladı.

1. Kırılma

Yürü akıllı ve kurnaz
Sayfayı ara, bul ödülü
Geçerken asırlar
Zihinler ve kalpler adanmış Hafıza Sanatı'na

Dak gülümsedi. "Size ne demiştim? Gözlerim kapalıyken çözdüm."

Ama zaferi uzun ömürlü olmadı. Şiirin altında, Dak'ın hayatında gördüğü en kafa karıştırıcı çizim vardı; iç içe geçmiş çemberler, kırık çizgiler ve şekillerden oluşuyordu. Resmin bir tarafında Yunanca harfler vardı ve diğer tarafında "lagün" kelimesi yazılıydı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu.

"İspanya," diye fısıldadı Riq. "İspanya'ya gitmemiz gerek."

18

Hoşça kal, Piramit

"HA?" diye sordu Sera. "Bunu da nereden çıkardın şimdi?"

Dak da aynı soruyu sormak üzereydi. Tuhaf resimde İspanya'yı düşündüren hiçbir şey yoktu; ya da başka bir şeyi.

Riq'in kendinden memnun gülümsemesini bastırmaya çalıştığı belliydi; bunun için çok çabalamadığı da. Yüzünden belli oluyordu. "Bize başlangıç olarak kolay bir şey verdiler. Sadece iki dersten sonra bunu yapabilirdim."

"Ne dersi?" diye sordu Dak.

"Daha önce söylemiştim; Hafıza Sanatı."

Sera başıyla onayladı. "Bundan bize de söz etmişlerdi ama hakkında pek konuşmamışlardı."

"Görüntülere dayalı bir hafıza tekniği." Riq ekranı işaret etti. "Tanınmayacak kadar karıştırılmış halde fakat parçaları zihninizde döndürürseniz, İspanyol hanedan arması olduğunu siz de görürsünüz."

Dak eğilerek daha dikkatli baktı. Gözlerini kıstığında neredeyse görebiliyordu. "İspanya, ha?"

"Sadece İspanya değil," dedi Riq. "Bir şehir adı ve tarih de var. Yunanca karakterler sayıları simgeliyor; bu yaygın bir

uygulamadır. *Lagün* kelimesinin Latince karşılığı da *palus*tur. 3 Ağustos 1492 tarihinde Palos de la Frontera'da olmamız gerekiyor."

Dak tarihi ve yeri hatırlamıştı. Oraya neden gitmeleri gerektiğinin sadece tek bir açıklaması olabilirdi.

"Hey, orada mısın?"

Dak gözlerini kırpıştırdı; Sera parmaklarını onun burnunun dibinde şaklatıyordu. "Affedersin, sadece zihnimin deha raflarına uzanıyordum. Ne yapmamız gerektiğini biliyorum."

Sera'nın kaşları kalktı. Riq bile meraklanmış gibiydi.

"Bir Kırılma olabilecek açık bir olay var. Asırlar boyunca bütün dünyayı etkileyen bir şey. Şimdiye kadar. Yani o zamana kadar. Yani şimdi olması gereken zamana kadar. Anladınız mı?"

"Evet, anladık." Sera gözlerini devirdi. "Neymiş peki?"

"Amerika kıtasını keşfedecek olan gemilerin yola çıkış tarihi bu. *Niña, Pinta* ve *Santa Maria.* Amancio kardeşlerin yolculuğu!"

"Güzel. O halde oraya gidelim ve SQuare'in bizim için başka neler yapabileceğini görelim," dedi Sera.

"Bana uyar," dedi Riq.

Dak'ın içinden havalara sıçrayıp ayaklarını birbirine vurmak geliyordu; çok heyecanlıydı. Ancak dönüşeceği dünyayı kurtaran olgun adam gibi davranmasının daha iyi olacağına karar vererek sadece başıyla onayladı. "Haydi, yapalım."

Sera, SQuare'i heybeye koyduktan sonra Sonsuzluk Halkası'nı çıkardı. Kendisi programla uğraşırken, Dak da bakışlarını tepelerinde yükselen Büyük Piramit'e çevirdi; yapı gökyüzüne kadar uzanıyormuş gibi görünüyordu. Onu inşa etmek için çalışan, modern teknolojiyle bile yerlerine yerleştirilmesi zor

olacak devasa taşları insanüstü gayretlerle yerleştiren binlerce insanı düşündü.

"Biliyor musunuz?" dedi, içini tepeden tırnağa ısıtan o tanıdık ve rahatlatıcı bilgi paylaşma dürtüsüyle. "Mısırlılarla ilgili komik bir hikâyem var. Kraliyet ailesi üyeleri öldüğünde, sonsuza dek dayanmaları için cesetlerini hazırlamak, bu devasa mezarlarda tanrılar olarak yeniden doğana kadar mumyalamak çok önemliydi. Mumyalamada *beyinleri burundan* çekip çıkarıyorlardı. Kocaman bir sümük gibi. Bunu yapış şekilleri..."

"Dak!" diye bağırdı Sera. Dak kendisine bakınca gülümsedi. "Bu çok... çok eğlendirici ama..." Sonsuzluk Halkası'nı kaldırıp gösterdi.

"Gitme zamanı mı?"

"Gitme zamanı."

Dak ve Riq, Sera'nın iki yanına sokularak halkaya dokundular Sera düğmeye bastı ve Piramit bir ışık patlamasıyla gözlerinin önünden silinip gitti.

19

Giysiler ve Bir Şiir

SERA SIRTÜSTÜ yatıyordu. Gözlerini açtığında sadece birkaç beyaz bulut kümesinin süzüldüğü masmavi bir gökyüzünü gördü. Ilık bir esinti vücudunu okşuyor, kulaklarına dalgaların sesi geliyordu. Doğrulup oturdu ve şaşırtıcı ölçüde güzel bir okyanus, tepelerinde beyaz köpük şeritleri uzanan koyu mavi dalgalar gördü. Ufuk çizgisi üzerinde eski tip birkaç yelkenli gemi süzülüyordu.

"Vay canına," dedi, Sonsuzluk Halkası'nın soğuk metalini sıkıca tutarken. "Bu muhteşem. Buradaki dalgalar annen ve babanla gittiğimiz kumsaldakinden çok daha büyük."

"Çünkü bir körfeze gidiyoruz," diye cevap verdi Dak, Sera'nın sol tarafından. Sesi öfkeli gibiydi ve Sera ailesinden söz etmesinin kötü bir fikir olup olmadığını merak etti.

"Evet, biliyorum. Affedersin." Sera halkayı tekrar heybeye attı.

Riq sağ tarafında bağdaş kurmuş halde oturuyordu. "Her şey yanımızda mı? SQuare? Halka?"

Sera, SQuare'i çıkarıp inceledi. "İyi görünüyorlar."

Riq başıyla onayladı ve dönüp arkalarına baktı. Sera da aynı şeyi yaptı. Biraz ileride birkaç küçük ahşap bina görünüyordu ve arkalarında da bir köy vardı. Ortalıkta insanlar dolaşıyordu ama gelecekten gelen ziyaretçileri fark eden olmamış gibi görünüyordu.

Sera ayağa kalkarak pantolonundaki kumları silkeledi. Pantolonuna bakarken ne kadar dikkat çekeceğini fark etti. "Yapmamız gereken ilk şey, yeni giysiler bulmak."

Dak kumsaldaki küçük bir evi işaret ediyordu. "Bakın, kurutmak için çamaşırlar asmışlar. Mükemmel!"

"Buna *çalmak* denir," diye itiraz etti Sera.

"Dalga mı geçiyorsun? Dünyayı yok olmaktan kurtarmak karşılığında küçücük bir bedel sadece. Torunları bize teşekkür edecek. Haydi."

"Hey, bir saniye," diye itiraz etti Riq. "Birlikte giyinip tarihçilik oyunu oynamaya hevesli iki bücürü izleyecek değilim. Bu ciddi bir iş ve her şeyi detaylıca düşünmemiz gerek."

Sera uzun bir tartışma istemiyordu. Dak'ın giysilerle ilgili haklı olduğunu biliyordu fakat bunu söylemek Riq'i kendi tarafına çekmesini sağlamayacaktı. "Muhtemelen haklısın," dedi. "Belki de düşünmemiz gereken şey giysiler değildir. Sadece bir süre ortalıkta dolaşalım. Bunu konuşalım ve kimsenin bizi fark etmemesini umalım."

Riq şüpheci gözlerle Sera'ya baktı. "Şey... bu şekilde düşününce... sanırım o giysileri kapsak iyi olacak. Ama aptalca bir şey yapmayın sakın!"

Kumların üzerinde kayarak o yöne doğru koşmaya başladığında Dak da hemen arkasındaydı. Sera da bir iç çekerek peşlerine takıldı.

Yarım saat sonra, Sera, Dak ve Riq köyün dışındaki bir ara sokakta, eski bir varilin arkasına çömelmişlerdi. Kumsaldaki evden buraya gizlice süzülmüşlerdi. Yeni buldukları giysilerin bir kısmı küçük -üçü de hırsız olmuştu!- ve bir kısmı da büyüktü. Ancak kendilerine yetecek kadar bir şey bulmuşlardı. Erkekler Dak'ın ikili adını verdiği düğmeli ceketlerin altına keten gömlekler, ayaklarına pantolon ve Sera'ya gülünç gelen uzun çoraplar giymişlerdi. Yine de kendisinin giymek zorunda kaldığı fitilli elbise kadar kötü değildi; bu elbise son derece kullanışsız ve şişkindi.

Dak başına bir de şapka takmıştı -geniş kenarlı, alçak tepeli bir şeydi ve her seferinde gülümseyerek düzeltip duruyordu. Sera onun daha birkaç gün öncesine kadar mümkün olduğunu düşünemeyeceği bir hayali yaşadığının farkındaydı: Tarihi yaşıyorlardı. Keşke kendisi de onun kadar heyecanlı olabilseydi ama Sera'nın zihninde sadece endişeler vardı.

"SQuare'e bakıp bir ipucu yakalamanın zamanı geldi, ne dersiniz?" dedi Dak, bir-iki dakika kadar sokaklarda dolaşan insanları izledikten sonra. "Bize yardım edecek bir Tarihçi bulamazsak hapı yutarız."

"Bu bir mecaz," diye fısıldadı Riq.

"Ha?" diye karşılık verdi Dak.

"Boş ver."

Sera dönüp yere oturarak SQuare'i çıkardı. Aleti açtığında, tuhaf çizimin -Hafıza Sanatı bilmecesi- yerini kısa bir mönü almıştı:

```
Dosyaya Ulaşıldı
Birinci Kırılma - Menü
    Faaliyet Günlüğü
    Tarihçi'nin Rehberi
    Kırılmayı Tanımla
    Bir Tarihçi Bul
    İkinci Kırılma'ya Geç
```

"Oldukça basit görünüyor," dedi Sera. "Dak, gruptaki tarih uzmanı sensin. Bu yüzden günlüğü tutmaktan sen sorumlusun. Bir düşün, bütün bunları başarırsak, yaşamış en ünlü Tarihçilerden biri olacaksın."

Ukalaca bir cevap vermek yerine, Dak gururla gülümsedi. "Bu başa çıkabileceğim bir iş gibi görünüyor. Ama bu kadar çok sevdiğim şeyi değiştirme düşüncesi beni biraz üzüyor."

"Sadece daha iyi yapacağız. Değil mi?"

Dak başıyla onayladı ama o kadar emin görünmüyordu.

Sera ekrana parmağını vurarak kaşlarını çattı. "Bir dakika. Bir terslik var."

"Nedir?" diye sordu Riq. Dak şimdiden tarihteki potansiyel rolüyle ilgili hayallere dalmış gibiydi.

"'Kırılmayı Tanımla' seçeneğine dokundum ve bakın ne oldu."

```
Veri Bozuk
Önceki mönüye dön?
```

"Bu iyi değil," dedi Riq.

"SQ saldırdığında," dedi Sera, "ortalık karmakarışık oldu ve Mari bunu hemen ana bilgisayardan çekip almak zorunda

kaldı. Ya o anda verileri yüklüyorduysa? Ya yükleme tamamlanmadıysa?"

"O halde başımız dertte olabilir," dedi Riq.

"Rahatlayın," dedi Dak. "Amancio kardeşlerle ilgili olduğunu biliyoruz. Ne olduğunu anlayabiliriz."

"Başka bir şey dene," diye önerdi Riq.

Sera mönüye geri döndü ve "Bir Tarihçi Bul" maddesine dokundu. Dak ve Riq ekranı görmek için onun omuzlarının üzerinden eğilmişlerdi. Kısa bir mesaj göründü ve Sera rahat bir nefes aldı.

Hem zaman hem de yer açısından buraya gelmenizi sağlayan bilmeceyi çözebildiyseniz, aşağıdaki bilmece ihtiyacınız olan kişiyi bulmanıza yardımcı olacaktır. Bir hata yapıp başka bir yere gittiyseniz, o halde başınız ciddi dertte demektir. İyi şanslar.

Sera okumayı bitirdiği anda kelimeler silindi ve yerine bir şiir geldi:

Küçücük bir arı uçar gökyüzünde
Sokar burnunu ve ağlatır seni
Koş bir yolda sonuna kadar
Ara pırıl pırıl parlayan denizi
Haykır "patika da biter, yol da" diye
Bulursun arkadaşını, sanki bir hediye

"Hımm," dedi Sera. Diğer ikisi de altı mısralık şiire bakarken benzer sesler çıkardılar. Dak daha da ileri giderek çenesini kaşıdı, dudaklarını büzdü ve gözlerini iri iri açtı; çılgın bilim adamlarına benziyordu.

"Fikri olan?" diye sordu Riq.

"Benim birkaç fikrim var," diye cevap verdi Dak, komik yüz ifadesini kaybetmeden. "Altı yaşımdayken hobi olarak birkaç ay Rönesans dönemini incelemiştim. Burada işe yarayacağından eminim."

Sera homurtusunu bastırmak zorunda kaldı; elbette ki konuşacak fırsatı yoktu. Kendisi kuantum fiziğine olan aşkını keşfettiğinde dört yaşındaydı.

Ayrıca büyüdüğü evde İspanyolca konuşuluyordu fakat zamanı geldiğinde Dak'ın yerel Tarihçi'yle bağlantı kurma becerisi onu endişelendiriyordu. "Ağzımızdaki ve kulağımızdaki bu tercüme aletleriyle ne yapacağız?"

Riq hafifçe omuz silkti. "Şey, sizi onlarla ilgili biraz eğitmek iyi olurdu ama kullanması o kadar zor değil. Radyo frekanslarıyla birbirlerine bağlılar ve kulaklık da duyduğu dili neredeyse hemen tanımlayabiliyor. Sizin için otomatik olarak tercüme ediyor ve ağzınızdan çıkan kelimeleri değiştirmesi için dişinizdeki aleti tetikliyor; dolayısıyla her yeni ortama girdiğinizde, birinin sizden önce konuşmasını beklemeniz iyi olur. Konuşma kısmı biraz zor; ne kadar yavaş konuşacağınızı ve ne zaman duraksayacağınızı filan anlamanız biraz egzersiz gerektiriyor. Ancak başkalarının söylediklerinin tercüme edilmesi sihir gibi. Siz alışana kadar konuşma işini olabildiğince bana bıra..."

"Şey, selam!" diye bağırdı biri arkalarından, Riq'in sözünü keserek.

Sera dönüp baktığında siyah sakallı dev gibi bir adamla karşılaştı. Adam bir elinde uzun bir demir sopayı tutuyor ve açık tuttuğu diğer avucunda sektiriyordu. Sera olduğu yerde donup kaldı.

Dev adam onlara doğru birkaç adım attıktan sonra pis pis sırıttı.

"Bunu göreceğim aklıma gelmezdi," dedi, ürkütücü bir şaşkınlıkla. "Gelecekten gelen ziyaretçiler."

20

Tek Taraflı Sohbet

DAK AYAĞA FIRLARKEN Sera'yı da çekti. Riq yanlarında dururken adam onlara doğru bir adım daha attı. Şimdi isterse ellerinde tuttuğu büyük demir sopayla onlara ulaşabilirdi. Muhtemelen sadece dokunmakla da kalmazdı.

"Kimsin sen?" diye sordu Riq.

"*Ben* kim miyim?" diye karşılık verdi adam, sertçe. Dudak hareketleri Dak'ın duyduğu kelimelerle uyumlu değildi ki bu da tercüme aletinin gerçekten işe yaradığını gösteriyordu. Bir barbarın ellerinde ölme tehdidiyle karşı karşıya olmalarına rağmen, bundan etkilenmekten kendini alamadı. "Üç küçük velet, üzerlerinde uyumsuz giysilerle kasabamın sokaklarında beliriyor, bir şarapçı mahzenindeki örs kadar dikkat çekiyor ve bir de *bana* kim olduğumu mu soruyorsunuz?"

Uzunca bir sessizlik anından sonra Sera çekingen bir tavırla "Evet?" dedi.

Adam sopanın bir ucunu yere indirdi ve baston gibi ona yaslandı. Sonra derin bir hırıltıyla güldü; sesi öylesine gökgürültüsü gibiydi ki Dak neredeyse yağmur yağıp yağmadığını anlamak için başını kaldırıp gökyüzüne bakacaktı.

"Her şeyi açıklayabiliriz," dedi Sera. "Sandığın gibi değil."

"Sandığım gibi değilmiş!" diye kükredi adam. "Az önce gelecekten geldiğinizi söyledim ve ne gözlerinizi kırpıştırdınız ne de itiraz ettiniz! Bu insanların sık sık sözünü ettiği bir şey midir?"

Dak uzanıp Sera'nın saçlarını çekti. Bu adamla konuşmaya çalışmak delilikti; hemen dönüp kaçmaları gerekiyordu. Sera ona sert bir bakış attıktan sonra öfkeli gözlerini tekrar yabancıya çevirdi.

"Size kim olduğumu söyleyeyim," dedi adam. "Beni babam yetiştirdi; onu annesi, annesini kendi babası ve onu da annesi yetiştirmiş. Ondan önce üç tane anne ve bir dolu da baba var. Yani çok ama çok gerilere uzanıyor."

"Ne yapmak için eğitildin?" diye sordu Dak.

"Sizin gibileri aramak için. Ben SQ'nun bir Zaman Muhafızı'yım ve daha on dört yaşımdayken nöbetçi oldum. Ama asırlar boyunca aslında sadece birkaç bebeği aradığımızı bilseydim, bu onuru küçük kız kardeşime bırakırdım. Onun tek kolu var. Üstelik bacakları da yok."

Dak'ın gururu incindi. "Şey, teselli olacaksa, biz de senin daha kısa boylu olacağını sanıyorduk," dedi.

"Burada ne arıyorsunuz?" diye sordu Muhafız. "Ne biliyorsunuz?"

Sera ağzını açtı ama tekrar kapadı. Devle anlaşmayı düşünüyor gibiydi.

"Bak," dedi sonunda, "kime çalıştığını biliyoruz. Onlar kendilerinden başkasını umursamıyorlar. Biz gelecekten geldik ve inan bana, her şeyi berbat ediyorlar."

"Gelecek kimin umurunda?" diye hırladı adam. "Bana *şimdi* iyi para ödüyorlar."

"Sana biz de ödeyebiliriz!" diye haykırdı Dak. "Şey, henüz kurulmamış bir ülkenin parasını kabul eder misin?"

"Sizden istediğim tek şey, buraya geliş nedeninizi söylemeniz. Ne planlıyorsunuz?"

Keşke bir planları *olsaydı*. Ama bu Dak'a bir şeyi hatırlattı: Bir bilmeceleri vardı. Bilmeceyi çözebileceğine inanıyordu ve bu da köyde bir müttefikleri olması gerektiği anlamına geliyordu. Ancak biraz zaman kazanmak zorundaydı. Ve biraz mesafe de fena olmazdı.

"Konuşun!" diye bağırdı adam. "Konuşun, yoksa oyuncağımla suratlarınızı dağıtmaya başlarım!"

"Tamam, tamam," dedi Dak. Konuşurken ağzında tuhaf bir titreşim hissediyor ve sanki kulaklarında bir şey yankılanıyordu. Amacına uyacaksa, tercüme aletiyle biraz egzersiz yapması gerekecekti; tabii gelecek beş dakika boyunca hayatta kalabilirlerse. "Sana bilmen gereken her şeyi anlatabiliriz."

"Sesin tuhaf geliyor, çocuk."

"Dak, ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Sera, telaşla.

Dak sadece göz kırptı. Sonra öne çıkarak adamın öfkeli gözlerinin önünde durdu ve ellerini kaldırdı. "Bir tercüme aleti kullanıyorum ve eğer sesim tuhaf çıkıyorsa, bu onun hatası." Başparmağıyla Riq'i işaret etti. "Haklısın; biz gelecekten geldik ve çok karmaşık bir zaman yolculuğu makinesi kullanıyoruz. Şu anda kumsaldaki kumların altında gömülü. Canımızı yakmayacağına söz verirsen seni oraya götürürüz."

"Ve lazer silahlarımız da var," diye patladı Riq. "Bize dokunursan sana ateş ederiz. Ölürsün!"

Dak olduğu yerde dönerek ona öfkeyle baktı. "Ahh... şey, evet, şunlar. Çok tehlikeliler." Tekrar Zaman Muhafızı'na döndü. "Zaman makinesi şu tarafta."

Konuşmaları sırasında adamın yüzü seğirmemişti bile. "Zaman makinesi mi? Lazer silahları mı? Bu saçmalıklar da neyin nesi?"

"Biz gelecekten geldik," diye karşılık verdi Dak. "Ne yaptığımızı sanıyordun, parmaklarımızı şaklatıp *-puf!-* başka bir zamana gittiğimizi mi? Zaman bir nehirdir; bir tekneyle geldik. Şu tarafta."

Adam nihayet savunmasını indirip Dak'ın işaret ettiği yöne bakmak için döndüğünde, Dak harekete geçti. İleri atılıp omzuyla Zaman Muhafızı'nın yan tarafına çarparak dengesini bozdu ve demir sopa gürültüyle yere yuvarlandı. Sonra Dak onu tekrar itti ve adam yere devrildi.

Muhafız öfkeyle haykırarak ayağa kalkmaya çalışırken, Dak arkadaşlarının ellerini tutarak onları aksi yöne doğru çekti. Üçü birlikte hızla harekete geçip en yakındaki köşeyi döndüler ve Palos de la Frontera'nın kalabalık sokaklarında arkalarına bile bakmadan koşmaya başladılar.

21

Bir Yığın Kutu

SERA, KOŞARLARKEN arkalarından Zaman Muhafızı'nın bağırışlarını duyabiliyordu. İnsanlar durup kargaşaya bakıyorlardı. Sera ve diğerleri kalabalığın arasında insanları itip kakarak ve zikzaklar çizerek koşuyorlardı. Birçoğu sepetler veya çuvallar taşıyan erkek ve kadınlar vardı. Arabalar ve hayvanlar, birbirlerini kovalayan çocuklar, mallarını satmak için bağırıp çağıran satıcılar. Sera bir gözünü Dak'tan ayırmıyor, arkadaşının o müthiş zihninde bir plan olmasını umuyordu.

Vitrininde et parçaları sergilenen bir dükkânın önünden geçip büyük bir grubun az önce dışarı çıktığı bir hana doğru koştular. Tam kalabalığı iterek aralarına girmeye başlamışlardı ki Riq'in ayakları aniden yerden kesildi ve geri çekildi. Riq şaşkınlıkla bağırdı ve Sera ne olduğunu görmek için durduğu yerde hızla döndü. Sakallı dev adam onlara yetişmiş ve Riq'i yakasından yakalamıştı. Çocuğu sertçe yere çarptı ve vurmak için bir yumruğunu kaldırdı.

Sera öfkeye kapıldı. Çığlıklar atarak adamın üzerine atılıp bir kolunu devin boynuna doladı. Adam onu insanların üzerine fırlattı. İnsanlar Sera'yı tutarak dengesini bulmasına yardım

ettiler. Sera kendini toparlayarak baktığında, hâlâ sırtüstü yerde yatmakta olan Riq'in adamın baldırına bir tekme indirdiğini gördü. Adamın dudaklarından bir kükreme döküldü.

Bir an sonra Dak saldırdı ve omzuyla yine Muhafız'ın yan tarafına çarptı. Adam yere yuvarlanırken, Dak da Riq'in ayağa kalkmasına yardım etti.

"Yol açın!" diye bağırdı Sera, kalabalığı yararken. Üçü birlikte insanların arasından koşarken, sersemlemiş düşmanlarını geride bırakmışlardı. Kalabalıktan sıyrıldılar ve açığa çıktıklarında hızlarını artırdılar. Dak öne geçerken arkalarından Zaman Muhafızı'nın öfkeli bağırışları duyuluyordu.

Bir dakika kadar olanca hızlarıyla koştuktan sonra, Dak büyük bir arabayla onu çeken atın etrafından dolaştı ve hemen sağa saparak bir dericiyle bir şarapçı dükkânını ayıran iki yüksek duvarın arasına daldı. Riq ve Sera peşindeydiler. Sera kapana kısılmalarından korkuyordu fakat şimdi tartışacak zamanları - veya halleri- yoktu. Uzun, dar sokağın ucuna ulaştılar ve yanından pis bir dere akan bir arka sokağa girdiler. Dak bir yığın terk edilmiş tahta kutu bularak arkalarına geçti. Sera onun yanına sıkıştı ve Riq de aynı şeyi yaptı.

Kimse tek kelime etmiyordu; hepsi gürültülü nefeslerini bastırmaya çalışıyordu. Zaman Muhafızı çok geride kalmış olamazdı, dolayısıyla gittikleri yeri fark ettiyse, birazdan yanlarında olurdu.

İki dakika geçti. Üç. Dört. Ve beş. Zaman uzadıkça Sera sakinleşmeye başladı. Belki de güvendeydiler Belki de adamı atlatmışlardı.

"Başardık," diye fısıldadı.

Dak endişeli bir tavırla gülümsedi. "Evet ama artık bizi arayacağını biliyoruz. Köyde dolaşıp etrafı inceleyemeyecek olmak biraz üzücü."

Sera gözlerini kırpıştırdı. "Sen ciddi misin? Şu anda en büyük endişen bu mu?"

"Hey, ailemi de görebiliriz! Kırılmalara çekileceklerini kendin söylemiştin. Ya buradaysalar?"

Riq araya girdi. "Şu anda en büyük endişemiz şu bilmeceyi çözmek ve bir Tarihçi bulmak. Bunu yapamazsak ne fark eder ki?"

"Şey," dedi Dak. "Fikri olan?"

"Bence yerel arıcıya gitmeliyiz," dedi Riq. "Bu gayet açık görünüyor."

"Arıcı mı?" diye çıkıştı Dak. Ama hemen vazgeçti. "Tamam, tamam. Bazen insanlara böylesine açık şeyleri açıklamak zorunda kalmak bana acı veriyor fakat en azından sen o zamanlarda - yani *bu* zamanda- arıcılığın önemli bir şey olduğunu bilecek kadar akıllısın. Şeker kamışı henüz bulunmadığı için bala ihtiyaçları vardı; ayrıca balmumu da mum yapımı sektöründe önemli bir hammaddeydi."

"Doğru," dedi Riq, sinirli bir sesle. "Bunları ben de tahmin ettim. Neden benimle aptalmışım gibi konuşuyorsun?"

Dak afallamıştı. "*Çünkü*. Hey! Kasabalarda ve şehirlerde arıcılar olmaz! Hepsi manastırlarda yapılırdı; yani böyle bir yere yakın olmayan yerlerde. Ulu Tanrım!"

"Eh, ben yaşamış en aptal insanım, değil mi?" diye sordu Riq.

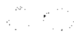
"Cevap vermemi gerçekten istiyor musun?" diye karşılık verdi Dak.

"Çocuklar, gerçekten," dedi Sera. "Turta ha..."

Tam o anda bir şey oldu. Sanki Sera'nın zihninde bir kilit açılmış gibi. Şiirin mısraları zihninde netlik kazandı. "Endişelenmeyin," dedi, heyecanını bastırmaya çalışarak. "Anladım. Cevabı biliyorum."

"Ne?" diye sordu Dak. "Sen mi? Nasıl? Kim o? Nerede?"

Sera sırıttı. "Tarihçi'miz bir kasap."

Şiirin gerçek bir anlamı yoktu; sadece bir kelime gizliydi. İlk mısrada "Küçücük" kelimesinin baş harfi, "K." İkincisinde "ağlatır" kelimesinin "A"sı. Üçüncüsünde "sonuna" kelimesinin ilk harfi "S." Dördüncü mısrada "Ara" kelimesiyle "A." Ve son olarak beşinci satırda "Patika" ile "P." KASAP.

Açıklaması biraz zaman aldı ama sonunda Sera arkadaşlarının sorularını susturmayı başardı. Eğer yanılıyorsa, aramaya devam edeceklerdi. Şimdilik tek sorunları, Zaman Muhafızı'na yakalanmadan kasaba ulaşmaktı.

"Bu kez öne ben geçeceğim," dedi Sera. Heybeyi biri kapmasın diye sımsıkı elinde tuttuğunu fark etti. "Ben hangi yöne gitmemiz gerektiğine karar vermeye çalışırken siz ikiniz gözcülük yapın."

"Tamam," diye fısıldadı Dak. "Ama senin yüzünden öldürülürsek seni öldürürüm."

"Anlaştık."

Sera başını dışarı uzatarak etrafa bakındı. Sokağın ilerisinde birkaç çocuk dereye çöp atıyorlardı ama ortalıkta başka kimse görünmüyordu. Kasap dükkânının gördükleri hanın hemen yanında olduğunu hatırladı ve eğer yön duygusu onu yanıltmıyorsa, ana meydana dönmeden yolun büyük kısmını

aşabilirlerdi. Gizlendikleri yerden dışarı süzüldü ve eğilerek koşmaya başladı. Arkadaşlarının yumuşak ayak seslerini arkasında duyabiliyordu.

Ana caddeye uzanan başka bir ara sokağa geldi. Köşede durup omzunu ahşaba dayadı ve yavaşça öne eğilerek göz attı. Sokağın diğer ucunda oraya buraya giden insanlar ve eski bir ekmek parçasını gagalayan iki tavuk dışında bir şey göremedi.

"Yol açık," diye fısıldadı, tekrar koşmaya başlamadan önce.

Yolun sonuna gelmeden önce aynı şeyi üç kez daha tekrarladılar Artık sağ taraflarındaki sokağı geçip köyün ana meydanına dönmekten başka seçenekleri yoktu. Bunu düşünmek bile Sera'nın kalp atışlarını hızlandırıyordu. Zaman Muhafızı muhtemelen sokaklarda dolaşıyor, demir sopasını avucuna vurup duruyordu.

Ara sokağa bir adım attığı anda Dak onu kolundan yakaladı.

"Bizi görürse ne yapacağız?" diye sordu. "Kasaba koşup Tarihçi'yi ele veremeyiz."

"O zaman ayrılırız," dedi Riq. "Hepimizi birden kovalayamaz."

Sera başını iki yana salladı. "Ayrılmaktansa Tarihçi'yi ele vermeyi tercih ederim. Hiçbir şekilde ayrılmayacağız ve kimseyi geride bırakmayacağız. Şimdi gidelim."

Ara sokakta koştu ve sonuna yaklaştığında yavaşlayarak arkadaşlarının peşinde olup olmadığını kontrol etmek için omzunun üzerinden baktı. Ana caddenin gürültüleri biraz artmıştı; kahkahalar, paket taşlarına çarpan nal sesleri, müşteri çekmek için bağıran satıcılar. Tam köşeden bakacakken, Zaman Muhafızı'nın dev vücudu aniden görüş alanını doldurdu; adamın göğsü Sera'nın göz hizasında, başı tepesindeydi.

"Eh," diye böğürdü adam. "Siz sıçanların yakında ortaya çıkacağınızı biliyordum..."

Güçlü bir ses duyuldu ve adamın başı aniden öne savruldu; sonra gözleri yukarı kaydı ve adam yere yığıldı. Uzun kumral saçlı bir kadın, iki eliyle tuttuğu büyük bir tahta sopayla adamın arkasında duruyordu. Üzeri kan lekeleriyle dolu beyaz bir önlük takmıştı. Göğsü şiddetli nefeslerle kalkıp iniyordu.

"Bu çam yarmasının birilerini kovaladığını gördüğümde bir şeyler döndüğünü anlamıştım," dedi kadın.

"Kasap sen misin?" diye sordu Dak, şaşkın bir sesle.

Kadın sopayı inceler gibi önüne uzattı. "Asla bunlardan birini almadan evden çıkma; sığırlar kadar insanlar üzerinde de etkilidir." Bakışlarını Sera'ya ve diğerlerine çevirdi. "Evet, kasap benim. Ama daha da önemlisi, yerel Tarihçi benim. Adım Gloria."

22

Keskin Bir Makas

KADIN -sopasını hâlâ bir şövalye kılıcı gibi tutuyordu- onları dükkânına götürürken Dak'ın ona sormak istediği milyonlarca soru vardı. Ama kadın onu susturdu ve beklemesini söyledi. Yürüyerek yanlarından geçtikleri insanlar onlara tuhaf bakışlar atıyordu fakat hiçbiri endişe yaratacak kadar uzun bakmıyordu. Daha önce hanın yanında gördükleri yere girdiler ve ön taraftan -asılmış sığır leşleri, ahşap masalar ve sayısız bıçakla doluydu- geçtiler ve birkaç sandalyenin bulunduğu arka tarafa girdiler.

Gloria onlara oturmalarını işaret ettikten sonra kendisi de kanlı önlüğünü çıkarıp bir kancaya astı. Dak geçmişte her şeyin fazla net göründüğünü fark etmekten kendini alamıyordu; okyanus kıyısında her şey daha da net görünüyordu ama bu küçük odada, kokular daha kokulu, tozlar daha tozluydu.

"Eh," dedi kadın. "Sanırım lafı dolaştırmanın anlamı yok. Bugün için eğitildim ama açıkçası, bugünü gerçekten göreceğimi hiç sanmıyordum. Size sadece basit bir soru soracağım ve basit bir cevap istiyorum. Hazır mısınız?"

Dak diğerleriyle birlikte başıyla onayladı.

Gloria öne eğilerek dirseklerini dizlerine koydu. "Siz gelecekten mi geldiniz?"

"Evet," dedi Dak hemen. "Gelecekten geldik." Bu fikirle gülümsememek için kendini zor tuttu.

"Güzel," dedi kadın. "Açıkçası, oldukça tuhaf görünüyorsunuz ve sizi kovalayan adam da uzun bir SQ haydudu soyundan geliyor. 'Buna inanamıyorum' ya da 'ciddi olamazsınız' gibi saçmalıklarla zaman harcamayacağım. Hayatımı bu amaca adadım ve gördüklerimi kabul edeceğim." Kadının yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Çok güzel, ha?" dedi Dak, nihayet kendisi de gülümseyerek. Kadının gözlerindeki çocuksu heyecanı görebiliyordu ve gerçek bir müttefik olduğunu biliyordu.

"Nasıl bir yer?" diye sordu Gloria. "Geldiğiniz gelecek."

Sera ve Riq, Dak'ın cevap vermesine fırsat tanımadılar. "Bazı açılardan inanılmaz. Uçaklarımız yani uçan gemilerimiz var ve gezegenin diğer ucundaki insanlarla hemen yanımızdaymış gibi konuşabiliyoruz. Yüz katlı dev binalarımız var ve hatta Ay'a insan gönderdik."

Gloria bu sonuncusunun şaka olduğunu düşünerek güldü. Dak zorlamamaya karar verdi; ailesinin uyarısını hatırlamıştı. Geçmişe pürüz ekmemek en iyisiydi.

"Ama işler kötüleşiyor," diye sözü sürdürdü Dak. "Bir sürü deprem, kasırga ve başka şey oluyor. Ayrıca, SQ her zamankinden daha güçlü ve neredeyse bütün dünyayı yönetirken bir yandan da her şeyi mahvediyor. Aristo haklıydı; Kırılmaları onarmamız gerek."

Gloria'nın şaşkın bakışlarının yerini keyifsizlik aldı. "Siz de bu yüzden buradasınız. Benim bu şehirde bulunmamın da bir nedeni var, dolayısıyla neden geldiğinizi tahmin edebiliyorum."

Dak meraklandı. "Tahminin nedir?"

"Büyüklerini sorgulamak için biraz küçük değil misin?" Kadın gülümsedi. "Üzgünüm ama bu öylesine... *muhteşem* bir an ki kendimi kaybettim."

Dak omuz silkti. "Sorun değil. Ben de daha önce 1492 yılından biriyle sohbet etmemiştim. Dolayısıyla benim için sorun yok."

"Bu hafta başlaması planlanan büyük bir yolculuk var," dedi. "Kraliçe Isabella tarafından finanse ediliyor ve başında Kristof Kolomb var. Konu bununla mı ilgili?"

"Evet!" diye bağırdı Dak, ayağa fırlarken. Hemen kendini toparlayarak mahcup bir tavırla önüne baktı. "Ah, özür dilerim. Bütün bunlar beni çok heyecanlandırıyor. Ama evet, benim tahminim de bu. Üç gemi olmalı; *Santa Maria, Niña* ve *Pinta*. Yolculukları çok önemli olacak. Tarihin akışı yolundan şaşmak üzereyse, en iyi tahminimiz o gemilerle ilgisi olması gerektiği yönünde."

"Durun," dedi Riq. "Kristof Kolombda kim? Biz Amancio kardeşlerin yolculuğundan söz etmiyor muyduk?"

"Şey, evet. Amancio kardeşler -Salvador ve Raul- Kolomb'u denize attıktan sonra kontrolü ele aldılar," diye cevap verdi Dak. "Kırılma isyan olamaz, değil mi? Mümkün değil. Ben hep Kolomb'un kötü adam olduğunu okudum."

"Belki de isyanın *olması* gerekiyor ve ona yardım etmeliyiz," dedi Sera. "Dolayısıyla, SQ, Amancio kardeşlerin Amerika'yı keşfetmesini engellemeye çalışıyorsa, bu zamanın akışındaki bütün sorunların başlangıcı olabilir. Gloria, sen onları hiç duydun mu?"

"Salvador ve Raul'u biliyorum. Ferdinand ve Isabella'nın maiyetinde bir hayli popülerler. Saygı görüyorlar. Ama Amerika

da neyin nesi?" diye sordu Gloria. Çocukların kendi aralarındaki konuşmalarını dinlerken gözleri her kelimeyle biraz daha açıldı.

Dak ona tarih dersi vermekten çok mutluydu. Ancak, tuhaf bir şekilde, aslında kadına geleceği anlatıyordu. "İnsanların bunu bilmediği bir zamanda olduğuma inanamıyorum. O gemiler, İspanya için yeni ticaret yolları bulmaktan çok daha fazlasını yapacak. Amerika adıyla bilinecek büyük bir kıtaya rastlayacaklar. Yepyeni bir dünya, Gloria. Biz oradan geliyoruz."

Gloria bunu düşündü. "Yani isyanın gerçekleşmesine yardımcı olmanız gerektiğini mi düşünüyorsunuz? Bu kadar basit mi yani?"

"Şey..." dedi Dak. Heyecanı azaldı; durumun basit bir tarafı filan yoktu. "Şu Kırılma konusunun nasıl olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyorum. Ama kesinlikle o gemiye binmemiz gerek. Bu zamana ve yere gönderilmemiz tesadüf olamaz. Anahtar yolculuk."

Gloria, Sera'ya döndü ve hiç beklenmedik bir şey söyledi: "O halde senin saçlarını kesmemiz gerek."

SQ'nun Palos de la Frontera liman kasabasındaki varlığından şüphelendiklerinde, Gloria'nın orada Tarihçi olarak görevlendirilmesinin bir nedeni olduğunu öğrendiler. Gemicilik sektörünü çok iyi biliyordu ve bütün filolarda önemli bağlantıları vardı. Dak, Sera ve Riq'i gemiye bindirmenin tek yolunun onları miço olarak göstermek olacağını biliyordu. Dolayısıyla kızlara izin vermeyen bir politikaya sadık kalmaları gerekiyordu ama Sera bunu hiç hoş karşılamamıştı.

"Nasıl bu kadar cinsel ayrımcı olabilirler?" diye sordu, Gloria iğrenç görünüşlü gümüş bir makas çıkarırken. "Ve sen daha önce kimsenin saçını kestin mi?"

"Cinsel ayrımcı mı?" diye sordu Gloria. "Bu ifadenin anlamını bilmiyorum. Ve sadece hayvan tüyleri kestim; etlerini kesmeden önce. İkincisini sana yapmayacağıma söz veriyorum."

"Tanrım, teşekkürler"

Gloria kesmeye başladı.

Dak bütün bunları izlerken gülmemek için kendini zor tutuyordu. Riq bir pencerenin yanında oturuyordu ve kimseyle paylaşmadığı düşüncelere dalmış halde Zaman Muhafızı'nın iri vücudunu kalabalığın arasında görmeye çalışıyordu. Gloria birinden yardım isteyerek onu hapse attırmıştı; orada zaman yolculuğu yapan alçaklarla ilgili hikâyesi kendisine dost kazandıramazdı. Ancak patronlarının olanları öğrenip onu çıkarmaları uzun sürmezdi. Zaman çok önemliydi.

Dak hâlâ şu Kırılma konusunu düşünüyordu. "Buraya tarihi *değiştirmeye* geldik, değil mi? Belki de yolculuktan önce Amancio kardeşlerle konuşmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Bu pek mümkün değil," dedi Gloria, Sera'nın saçlarını avuç avuç keserken. "Öncelikle, onlara nasıl ulaşacaksınız? İkincisi, bunu başarsanız bile, neden şapşal görünümlü bir çocuğa güvensinler ki? İsyan çok ciddi bir suçtur ve ne olması gerektiği konusunda net bir fikir edinene kadar yapmak isteyeceğiniz en son şey, onları korkutup fikirlerini değiştirmek zorunda bırakmaktır. Farkında olmadan SQ'nun işine yarayacak bir şey yapabilirsiniz."

Dak kararsızlıkla kıvranıyordu.

"Ah!" diye bağırdı Sera, aniden.

"Tüh!" dedi Gloria. "Affedersin, bazen şu makasların ne kadar uzun olduğunu unutuyorum."

"Bizi gemiye nasıl sokacaksın?" diye sordu Dak.

Tarihçi bir an ona baktıktan sonra kesme işine geri döndü. "Kirli işleri yaptırmak için sokak çocuklarını ve hırsızları işe alan adamı tanıyorum; her zaman son dakikada adamlara ihtiyaçları olur. Ve becerikli, güçlü üç çocuğu bulmak çok işine yarayacaktır, emin olun."

"Ben *çocuk* filan değilim," dedi Riq.

"Benden daha erkeksin," dedi Sera.

"Becerikli ve güçlü mü?" diye sordu Dak.

Tanıştıklarından beri ilk kez Gloria endişeli gibi görünüyordu.

23

Bandananın Arkasında

GLORİA ÇOCUKLARI ALIP arka kapıdan çıkardığında ve küçük bir ahıra bağlanmış iki atı eyerlediğinde güneş bunaltıcıydı. Ekmek ve üzüm koyduğu heybeler hazırlamış, onlara yeğenine ait olduğunu söylediği giysiler giydirmişti. Yüzlerine ve giysilerine küçük bir bahçeden toprak da bulaştırmıştı. Dak bütün bu süre boyunca tarihi yaşamak konusunda atıp tutarak gülümsemişti; Riq homurdanmış ve "yerel" olmak konusunda sızlanmıştı. Gloria sadece "cık cık" diyerek karşılık vermişti. Soylulara benzemekten bir an önce kurtulmaları gerektiğini söylemişti. Kiralık adamların yola çıkıştan önceki geceyi gemide geçirmeleri gerekirdi ve dolayısıyla kaybedecek zamanları yoktu.

Sera endişeyle kıvranıyordu ve Gloria'nın ona yaptığı şeyden nefret etmesinin bir yararı yoktu; kirlilik bir tarafa, ensesini örten saçları olmadan kendini çırılçıplak hissediyordu. Hâlâ atkuyruğu yapacak kadar saçı kalmıştı ama o da çok kısaydı. Neyse ki o dönemde erkekler saçlarını çok kısa kesmiyordu.

"Hey, çok ikna edici görünüyorsun," dedi Riq, Sera da baştan aşağı kirlendikten sonra. Ve sözlerinin etkisini hafifletmek için gülümsedi.

"Sen görünmüyorsun," diye karşılık verdi Sera ama o da gülümsedi.

Dak nihayet bir atın sırtında Gloria'ya katıldı –eyere tırmanmaya çalışırken üç kez başarısız olduktan ve bütün bu süre boyunca bisiklet henüz icat edilmediği için sızlandıktan sonra– ve Sera da Riq'le birlikte diğerine bindi. Riq önde oturmak istedi ama Sera kabul etmedi; erkek gibi davranmaya çalışmak zaten yeterince küçük düşürücüydü. En azından aptal hayvanın sırtındayken kontrolü ele alma zevkini yaşayabilirdi. Neden bu kadar keyifsizdi? Sadece saçları kesildiği için mi? Dak ünlü Amancio kardeşlerle deniz yolculuğuna çıkacağı için heyecanlı olduğu ve hiç korkuyor gibi görünmediği için olmadığına kendini inandırmaya çalışıyordu.

Hepsi atlara bindikten sonra, Gloria atını Sera'nınkine çevirdi. "Bizi arkadaşım Stonebull'u bulabileceğimiz liman evine götürecek gözden uzak bir yol biliyorum. Herhangi bir sorunla karşılaşacağımızı sanmıyorum fakat Zaman Muhafızı'yla veya arkadaşlarından biriyle karşılaşırsak, savaşmak anlamsız olur. Bu atlar hızlıdır ve bizi kurtarmaları için onların bacaklarına güvenmemiz gerekecek. Stonebull'a ulaşabilirsek, ona Muhafız'ın sadece yiyecek çaldığınız ve intikam isteyen biri olduğunu söyleriz. Bunu hiç umursamayacaktır; sadece son gün korkup kaçanların yerine fazladan yardımcı bulabildiğine sevinir."

"*Dak* korkup kaçmazsa kendimizi şanslı sayalım," diye mırıldandı Riq, Sera'nın arkasından.

Dak bunu duymuştu. "Asıl gemide çirkinlik polisleri yoksa kendimizi şanslı sayalım."

"Neden?" diye sordu Riq. "O zaman gitmemek için bir bahanen olur."

Dak hiç zaman kaybetmedi. "Evet, biliyorum; onlar sadece çirkinlerin bu yolculuğa katılmasına izin veriyor. Hah!"

"Siz ikiniz bitirdiniz mi?" diye sordu Gloria. Kadın onların davranışına gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu.

İkisi de ona bakmadı ama çenelerini kapadılar.

Sera ikisinin didişmeyi sürdürmesine sevinmişti. Her nedense, bu ona rahatlık ve tanıdıklık duygusu veriyordu. Ve artık Riq'in o kadar da kötü olmadığını düşünmeye başlıyordu. Dak'la boy ölçüşebilen biri, hayat boyu arkadaş olabilirdi.

"Konunun çözümlendiğine sevindim. Buradan." Gloria, kasap dükkânının arkasındaki ormana doğru uzanan patikada atını ilerletti.

Sera atı hafifçe mahmuzlayarak onu takip etti.

Ağaçların arasında atlarını sürerlerken Sera tarihle -ya da Gloria'nın geleceğiyle- ilgili Dak ve Gloria'nın konuşmalarını parça parça duyuyordu. Bu Sera'yı büyük ölçüde eğlendiriyordu ama Gloria ona dönüp, "Anlattıkları doğru mu? Dünya gerçekten *güneşin* etrafında mı dönüyor?" diye sorduğunda biraz şaşırdı.

İnsan Dünya'nın yerinde sabit durduğunu nasıl düşünebilirdi ki? Yerçekimi ve merkezkaç kuvveti hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Sonunda ormandan çıkıp uzun, kumlu bir tepeyi tırmandılar ve şaşırtıcı ölçüde güzel bir körfez manzarası altlarında uzandığında durdular. Sera manzaraya bakarken neredeyse nefesi kesilmişti; yeşilimsi mavi su, civar tepelere sıralanmış güneşle parıldayan binalar, yelkenleri katlanmış görkemli gemiler. Kimse tek kelime etmiyordu fakat etrafına hızlı bir bakış attığında, Sera arkadaşlarının da aynı ölçüde etkilenmiş olduklarını anladı.

"Birkaç dakika içinde Stonebull'un yerine ulaşırız," dedi Gloria, atı tekrar yürümeye başlarken.

Zaman Muhafızı'na –o zamana kadar serbest kalmış olabilirdi– veya onun için çalışıyor olabilecek başka birine yakalanmamak için yollarını uzatmışlar, ana yoldan uzak durmuşlar ve denizle kavuştuğu noktada geri dönmüşlerdi. Arnavut kaldırımlı sokaklara girdiklerinde hâlâ bela belirtisi yoktu fakat Sera temkinliydi; neden bu zamana ve yere geldiklerini Gloria tahmin edebildiyse, SQ da edebilirdi.

"İşte burası," dedi Tarihçi. Basamakları ve küçük bir verandası olan sade görünüşlü ahşap bir binanın önünde durmuşlardı. Gloria atından indi. "Benimle içeri gelin de açık hedef olmayın." Dak yere atladıktan sonra Gloria atı bir direğe bağladı. "Dediğim gibi, üçünüzü o gemiye bindirmek çok zor olmamalı."

Sera, Gloria'nın peşinden basamakları çıkarak eski bir kapıdan geçti. İçeride birkaç masa ve sandalye vardı ama kimse yoktu. Ortam ter ve bira kokuyordu.

"Bir dakika!" diye bağırdı bir adam, arka odalardan birinden; kapı aralıktı. "Biraz işim var, anlarsınız ya!"

Aksanı tuhaftı; neredeyse Sera'nın daha önce duyduğu birkaç aksanın karışımına benziyordu. Riq'in aletinin kelimeleri tercüme etmekte zorlanıp zorlanmadığını merak etti.

Haşin görünüşlü bir adam kirli pantolonunu çekerek dışarı çıktı. Gömleği de kirliydi. Yüzü, elleri ve saçları da. Her yeri pislik içindeydi. Birkaç gündür tıraş da olmamıştı. Ama en dikkat çekici tarafı bunların hiçbiri değildi.

Adamın tek gözü vardı. Ve diğerinin eksikliğini gidermeye çalışırmış gibi kocamandı; diğerinin olması gerektiği yerde büyük bir yara izi vardı. Başına bir bandana sarmıştı ve herkesin ağzı açık halde baktığını fark edince bandanasını hemen aşağı çekerek yara izini kapadı.

"Affedersiniz," diye homurdandı. "Bazen pek hoş görünmediğini unutuyorum. Beni bağışlayın. Şimdi, bu güzel günde sizin için ne yapabilirim?"

"Stonebull nerede?" diye sordu Gloria.

"Körfezde herhalde. Gemilerin yüklenişini denetliyor. Yerine biraz bakmamı istedi. Bu yüzden ben de burada sizinle ilgileniyorum ve ne istediğinizi soruyorum."

Gloria planda değişiklik yapmak zorunda kalmıştı. Hemen kendini toparlayarak Sera'yla arkadaşlarını işaret etti. "Bu baş belalarını size getirdim; paraya çok ihtiyaçları var ve muhtemelen son dakika yardımcılar aradığınızdan eminim."

"Kesinlikle öyle," dedi adam, üç potansiyel işçiyi baştan aşağı sakince süzerken. "Kesinlikle öyle. Hepimizin o kadar seçici olduğumuzu da söyleyemem. Siz üçünüz ölesiye çalışmaya hazır mısınız? Az uyuyacak, az oturacak, az yiyecek,

işinizi yapacak mısınız? Size bağırılmasına ve arada bir tekmelenmeye hazır mısınız?"

Sera itiraz etmek istiyordu fakat sesinin kendisini ele vermesinden koruyordu. Başıyla onayladı ve diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını gördü.

"Eh, benim gibiler için bu kadarı yeter," dedi adam, eksik dişlerini sergileyen bir gülüşle. "Ve küçük kıçlarınızı Tanrı korusun; aç denizin uzak ufuklarına bu yolculukta ben de sizle birlikte geliyorum. Umarım hazırsınızdır."

Gloria gözlerini kıstı. "Sen de mi gidiyorsun? Senin gemide işin ne?" diye sordu.

"Ben lostromoyum. Tayfalar ne dersem onu yapar. Adım önemli değil." Bir adım yaklaştı ve bandanasını kaldırarak o iğrenç yara izini tekrar gösterdi. "Bana Gözyuvar derler."

24

İskeleden Yukarı

DAK İLK OKYANUS YOLCULUĞUNDA Gözyuvar'dan daha iyi bir yol arkadaşı düşünemiyordu. Tuhaf, kaba saba kişiliği ve yüzünde iğrenç bir yarayla -muhtemelen korsanlarla savaşından kalmış olmalıydı- başka ne isteyebilirdi ki? Ve lostromo olarak yardım istenecek doğru kişi de olabilirdi. Saygı görürdü. Gemideki herkesi tanır, işlerin nasıl yürüdüğünü bilirdi.

Ve adamın sadece görüntüsü bile Riq'i biraz olsun rahatsız edebildiyse, eh, bu da bir artıydı.

"Boşa harcayacak zaman yok," dedi adam, eksik dişli ağzıyla sırıtarak. "Eşyalarım hayvana yüklendi bile ve görünüşe bakılırsa, sizin bir giysi bohçası ve sağlam gözleriniz dışında pek bir şeyiniz yok. Bu arada, bunun için şükredin. Sadece bir tanesine sahip olmak bile göründüğü kadar kolay değil. *Görünmek*. Anladınız mı? Haha! Haydi, gidelim."

Konuşurken kapıya doğru yürüyor, sağ bacağı hafifçe aksıyordu. Gloria, Dak ve diğerlerini çabucak etrafına topladı.

"Bütün bunların çok hızlı olduğunu biliyorum," dedi, "ama fazla seçeneğimiz yok, değil mi? Tarihçiler sizden çok şey istiyor ama ben inanıyorum. Sizi doğru dürüst tanımı-

yorum ama şimdiden yapabileceğinize inanıyorum. Oraya gidin, bir şeyler öğrenin, iz sürün. SQ'nun neyin peşinde olduğunu bulun ve onları durdurmak için ne gerekiyorsa yapın. Anladınız mı?"

Dak aniden babasının ona söylediği son şeylerden birini hatırladı: Bu bir oyun değildi. Sadece şiddetli bir isyanın içine dalmakla -ve bir şekilde ona katılmayı planlamakla- kalmıyorlardı; aynı zamanda bu yolculuklar başlı başına yeterince korkutucuydu. Bu çağda okyanus yolculuklarında bütün mürettebat sağ kalamıyordu; onlarcası muhtemelen sadece hastalıktan ölüyordu. Tam da yolculuk öncesi düşünülecek şeyler!

Ve geçmişi değiştirmek konusunda çelişki duymaktan da kendini alamıyordu. En sevdiği şeyi değiştirecekti. Gerçekten *her konuda* Tarihçilerin sözüne güvenebilirler miydi?

Herkesin kendisine baktığını fark etti. "Bu beni çok heyecanlandırıyor. Haydi, yapalım."

"Tamam o zaman," dedi Gloria, anaç bir tavırla gülümseyerek. Hepsine tek tek sarıldıktan sonra geri çekildi. "Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim. Keşke sizinle gidebilseydim ama yapamayacağımı biliyorsunuz. İyi şanslar ve unutmayın: Dünyanın kaderi sizin ellerinizde."

Dak güldü. "Baskı filan yok, değil mi?"

"Hey!" Gözyuvar açık kapıdan bağırdı. "Burada daha fazla durursam, yine işimle ilgilenmek zorunda kalacağım. Haydi!"

Dak paniğe kapıldığını hissetti ama hemen bastırdı. İşte başlıyordu. Tarihi yaşama şansı bulmuştu. Doğru yol kendini belli edecekti.

"Teşekkürler, Gloria," dedi. "Bir gün dünyayı kurtarmamıza nasıl yardım ettiğin kitaplarda anlatılacak."

Bunu söyledikten sonra, diğerlerinin peşinden geleceğini ve bu konuda haklı olduğunu umarak kapıdan çıktı.

Gözyuvar onları arabaların, insanların ve ortalıkta hızla koşuşturan çocukların arasından geçirdi. Rehberleri tek kelime bile etmiyor, sadece aksak adım yürüyor, arada bir hoşuna gitmeyen bir şey gördüğünde homurdanıyordu. Ama açıklama zahmetine hiç girmiyordu. Dak adamın hemen arkasındaydı ve her saniyenin tadını çıkarıyordu.

Büyük, ahşap bir yapı olan hanın köşesinden döndüklerinde ve körfezde demirlemiş gemiler aniden karşılarında yükseldiğinde, Dak neredeyse takılıp düşecekti. Güçlü ana direklerin her biri gökyüzüne uzanır gibi görünüyor, ön taraftaki sivri burunlar ve köşeli kıç tarafları hemen dikkat çekiyordu. Tıpkı sayısız resimde göründükleri gibiydi. İnsanlar kırıntı arayan aç karıncalar gibi gemilerin güvertelerinde dolaşıyor, bağırışlar ve ıslıklar havayı dolduruyordu. Bir yerde şarkı söyleyenler vardı.

"İşte," dedi Gözyuvar, gururlu bir sesle. Gemilerin en büyüğünü işaret ediyordu. "*La Santa Maria de la Inmaculada Concepcion*. Bu güzellik büyük şeyler başarması için yapıldı. Tahtadan yapılmış, ter ve yağla doldurulmuş olmasa, onunla evlenip bir sürü çocuk yapardım."

"Turta harcı aşkına," diye mırıldandı Sera. "Bu hiç hoş bir görüntü değil."

Adam, onu duymamış gibiydi. Gemiye yaklaşırlarken başını dik tutarak yürümeye devam etti. Bir iskele uzatılmıştı ve kemerlerinde bıçaklar asılı iki kişi iskelenin dibinde nöbet

tutuyordu. Dak'ın grubu yaklaşırlarken hiçbir tepki vermediler ki bu da ancak Gözyuvar'ı iyi tanıdıkları anlamına gelebilirdi.

"İyi günler, domuz yağı fıçıları," dedi Gözyuvar. "Stonebull'un umduğu şu fazladan adamları getirdim. Bu küçük çirkin enikler iş görür."

"Hey!" diye çıkıştı Sera. Fakat hemen ağzını kapadı ve Dak arkadaşının tiz sesinin adamları şüphelendirmemesini umdu.

"Kapa çeneni, seni küçük sıçan!" diye kükredi Gözyuvar. Sonra nöbetçilere döndü. "Şunun henüz yaşı gelmemiş ama çok çalışacak. Bunu ben sağlayacağım."

"Siz sıçanlar hemen çalışmaya başlasanız iyi olur," dedi adamlardan biri. Gülünç bıyıkları olan uzun boylu bir adamdı. "Yarın yelken açmadan önce yapılacak bir sürü iş var. Gevşek davranırsanız yola çıkarken gemide olamazsınız."

"Sizi gururlandıracağız, efendim," dedi Dak, kendini tutamayarak. Yanında duran Riq homurdandı ve Sera ona pis pis baktı. Dak neredeyse fark etmedi bile.

"Haydi, yukarı o zaman," dedi diğer nöbetçi, okyanus sularına uzun, balgamlı bir tükürük savurmadan önce.

"Beni izleyin," dedi Gözyuvar. İki silahlı adamın arasından geçip uzun iskeleden çıkmaya başladı.

Dak, önce Sera'ya, sonra Riq'e adamın peşinden gitmelerini işaret etti. Bunun her anından zevk alıyordu. Birkaç gün içinde ölebilecek olduklarını şimdilik unutmuştu. Derin bir nefes alarak dar ve kalın tahta şeridinden yukarı yöneldi.

Gemi şimdi çok daha büyük görünüyordu ve neredeyse canlı bir şey gibiydi; özellikle de işçiler her yerde koştururken. Orta direğin tepesinde çalışan ve en küçük rüzgâr veya yanlış adımla düşüp ölecekmiş gibi görünen bir adam bile vardı.

Dak geminin alt güvertesine indi ve etrafı boyunlarını koparırcasına inceleyen iki arkadaşına yetişti. Gözyuvar fısıldayarak bir grup adamla konuşuyordu ve adamlardan biri gruptan ayrı duruyordu. Geniş omuzlu, uzun boylu bir adamdı ve diğerlerinden çok daha iyi giyimliydi. İnsanlardan kendilerine söyleneni yapmalarını bekleyen bir havası vardı.

Adam aniden gruptan ayrılarak Dak'a yaklaştı ve gözlerinin içine baktı. Dak düz düz adama baktığını anladı. Adamın bakışları altında büzülürken, içinden dönüp kaçmak ve uzun iskeleden inerek kendini gemiden dışarı atmak geliyordu. Yine de yerinden kıpırdamadı ve olacakları görmeyi bekledi.

"*Santa Maria*'ya hoş geldiniz," dedi adam, bir elini uzatarak. Dak çekingen bir tavırla adamın elini tuttu ve adam onunla tokalaşırken neredeyse kolunu koparacaktı. "Adım Kristof Kolomb."

25

Ovala Ovala

TARİH KOLOMB'A nazik davranmamıştı. Varlığını kabul eden o birkaç hikâye bile, onu kibar bir adam olarak resmetmemişti. Oysa şimdi bu kadar çok şey risk altındayken, Sera'nın istediği tek şey adamın gemisinden tekmelenmemekti.

Dak'ın gözlerindeki bu bakışı daha önce de görmüştü. Gözlerini iri iri açmış, hayranlıkla bakıyordu... yani gerçekten aptalca bir şey yapmak üzereydi.

"Sizinle gerçekten tanıştığıma inanamıyorum," dedi arkadaşı. "Okuduğum kitaplar eleştireldi fakat..."

Sera onu susturmak için baldırını tekmeledi.

"Ah!" diye bağırdı Dak, bacağını tutarak olduğu yerde zıplarken. "Bu ne içindi şimdi?"

Kolomb neşeli bir kahkaha patlattı. "Ah, gemiye getirdiğin bu çocukların saflığı hoşuma gitti, Gözyuvar. Bana kendi oğlumu hatırlattılar." Sonra göz açıp kapayana kadar neşeden sertliğe geçiş yaptı. "Şimdi işe koyulsunlar! Ve bu saçmalığı bir daha görmesem iyi olur, yoksa bu gece yelken açtığımızda gemi hapishanesinde birileri olur!"

Bunları söyledikten sonra etrafa emirler yağdırarak ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Sera onun birinin kıçına tekme attığını gördü.

Dak neredeyse üzgün bir tavırla Sera'ya baktı. "Sanırım haydutlarla dolu bir gemiyi yönetmek için pislik olman *gerekiyor.*"

"Bizi ele vermek mi istiyorsun?" diye fısıldadı Sera. "Bundan böyle ağzından çıkanlara dikkat ediyorsun!"

"Hey, bu kafiyeli oldu."

Sera onu boğmak istiyordu.

"Siz soytarıların işi bitti mi?" diye sordu Gözyuvar, sertçe. "Beni kaptanın önünde küçük düşürdünüz. Beyinlerinizi dağıtıp gemiden atmam gerek."

"Çok üzgünüz," dedi Sera. "Arkadaşım sadece burada olduğumuz için çok heyecanlı ve kendini kaybetti. Çalışmaya hazırız."

Adamın yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. Dişlerinin birkaçı çürüktü ve uzun zaman önce gitmiş dostlarına katılmaya hazır gibi görünüyorlardı. "İyi o zaman. Çünkü gerçekten çok çalışacaksınız."

Gözyuvar sözüne sadıktı.

Sera sonraki birkaç saati hayatı boyunca yapmadığı kadar çok çalışarak geçirdi. Ve büyük ölçüde üzerinde emekleyerek üst güverteyi ovalaması gerekti. Vücudundaki bütün kaslar ağrıyordu. Dak ona yardım ediyordu ve Riq de arkalarında zift atıyordu. Bu zift, ahşabı sağlamlaştırarak sudan koruyordu.

Riq en kolay işi almış olmasına rağmen en çok sızlanandı. Ama çok fazla konuşmuyorlardı çünkü konuştukları her seferinde biri bağırarak çenelerini kapamalarını ve işlerine geri dönmelerini söylüyordu. Artık kimin kime emir verdiğini anlamak zorlaşmıştı fakat gemideki herkesin onları itip kakmaya hakkı var gibi görünüyordu. Gözyuvar arada bir geliyor, birkaç küfür savuruyor ve sonra tekrar gözden kayboluyordu.

Sera ovalamaya devam ederken tepesinden gelen sesleri duydu. Başını kaldırıp baktığında, iki adamın kalın bir ip ve büyük bir iğneyle yelkenlerdeki bir yırtığı onardıklarını gördü. Ne dediklerini tam olarak anlamıyordu ama "Amancio" adını duyduğunu sandı ve birinin geminin arka tarafını işaret ettiğini gördü.

Dak'ı dürttü ve bakmak için döndü. İki adam -biri kısa, diğeri uzun boylu- güverte boyunca yürüyordu. İkisinin de uzun siyah saçları ve kaslarla dolu kollarını gözler önüne seren gömlekleri vardı.

"Bunlar Amancio kardeşler," diye fısıldadı.

"Haklısın," dedi Dak. "Tablolarda görmüştüm; bunlar kesinlikle onlar! Uzun olanının adı Salvador, diğeri de Raul."

Sera, Riq'e bir bakış attı ama sohbete katılamayacak kadar uzaktaydı. "Ne düşünüyorsun? Sence bu isyan olmalı mı, olmamalı mı?"

"Bilmiyorum. Sanırım biraz daha ortalıkta dolaşıp daha fazla bilgi edinmeliyiz. İsyana kadar sadece birkaç günümüz var."

"Ha? Sen bunu nereden biliyorsun?"

Dak ona, *Sonsuz bilgeliğimden nasıl şüphe edersin?* der gibi baktı.

"Gevşeklik mi yapıyoruz, ha?" dedi bir ses, arkalarından.

Sera olduğu yerde hızla dönünce, Amancio kardeşlerin tam önlerinde durmuş olduklarını gördü. Uzun boylu olanı -Salvador- öne eğildi ve ellerini dizlerine koydu.

"Demek yaşlı Gözyuvar'ın bugün bize getirdikleri sizsiniz, ha?" diye sordu. Adam gülümserken kaptanı güverteden atmak üzere olan biri için fazla nazik görünüyordu. "Eh, sıkı çalışırsanız burada büyük işler başarırsınız."

Doğruldu ve bu kez konuşan Raul oldu. "Gerçekten büyük şeyler. Tarihin bir parçası olacaksınız, çocuklar. Bu ilk yolculuğunuz mu?"

İyice afallamış olan Sera ve Dak başlarıyla onayladılar.

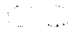
Raul, güneşin neredeyse iyice alçaldığı ufuk çizgisine baktı. "Ah, açık denizden daha canlandırıcı bir şey yoktur. Siz veletler buna bayılacaksınız."

İki kardeş uzaklaşırken yanından geçtikleri her işçiyle konuşmak için duruyorlardı.

Sera, Dak'a dönerek kaşlarını kaldırdı. "Az önce moral konuşması mı yaptılar?"

"Onları sevdim," dedi Dak ve tekrar işine döndü.

Sera da aynı şeyi yaparken, fırçanın her hareketinde omuzları sızlıyordu.

Akşama, geminin hareket edeceği saate kadar çalıştılar ve Dak yola çıkışı kaçırdığı için yıkıldı. Ancak geminin küpeştesine yaklaşmayı denediği her seferinde, Gözyuvar hemen ortaya çıkıyordu. Bir saat sonra lambaların ışığında ovalamaya devam ederlerken Gözyuvar hâlâ homurdanıyordu.

Kendilerine verilen kısmın çoğunu bitirmişlerdi ki Gözyuvar yine ortaya çıktı.

"Amancio kardeşlerle tanıştığınızı duydum," dedi. "Anladığım kadarıyla sizi beğenmişler."

"Bunu söylediler mi?" diye sordu Sera, gururlanarak.

"Hah! Öyle bir şey yok. Ama sizi gemiden atmadıklarına göre, bu yeterince şey anlatıyor. Şimdi, haydi bakalım. Daha bir şey yapmadınız ama kaptanla tanışma zamanınız geldi."

Daha bir şey yapmadınız mı? diye düşündü Sera. Adamın sağlam gözünü de çıkarmamak için kendini zor tuttu. Ama yapabildiği tek şey, sallanıp duran gemide düzgün yürümeye çalışmaktı.

Gözyuvar'ın sözünü ettiği toplantı bütün gemi için geçerliydi. Yaklaşık otuz kişi alt güvertede burundan kıça kadar toplanmış, kimileri sığabilmek için direklere tırmanmıştı. Kristof Kolomb üst güvertede duruyor, adamlarına bakıyordu. *Ve aralarında bir tane de kız var,* diye düşündü Sera. Amancio kardeşler patronlarının iki tarafında dururken, Sera sırtının ürperdiğini hissetti. Kaptanın kendisini nelerin beklediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Kolomb, Sera'nın zihnindeki bütün düşünceleri silen bir konuşmaya başladı.

"Dinleyin." Sesi gece karanlığında yankılandı. "Bu yolculukta bir isyan planlandığını fark ettim."

26

Dikkatli Kulaklar

TOPLANTININ GERİ KALANI Dak için bir sürü gürültüydü. Etraflarındaki konuşmalar arasında dikkatini odaklayamıyordu. Kolomb onu durdurmanın hiçbir yolu olmadığı, yolculuğun planlandığı gibi devam edeceği konusunda bir şeyler söylüyordu. Dak, Sera'ya bakmak, onunla konuşmak istiyordu fakat bunun riskli olacağını biliyordu. Gemideki her göz şimdi komplo kuranların kim olduğu konusunda ipuçları yakalamak istercesine diğerlerinin yüzlerini tarıyordu.

Kolomb öncekinden daha da kibirli bir serseri gibi görünüyordu.

Dak'ın kalp atışları hızlanmıştı ve zihninden hızla düşünceler geçiyordu. Görevleri tehlikeye mi girmişti? Görevleri neydi ki?

Kolomb sessizleşmişti ve kalabalığın da aynı şeyi yapmasını bekliyordu. Nihayet herkes sessizleşene kadar havada tıslamalar duyuldu.

Kaptan öne eğildiğinde asık yüzü lambaların ışığında aydınlandı. "Merhamet olmayacak. Kimseye acınmayacak. Bana karşı komplo kuran her kimse güverteden atılacak.

Bana komplo kuranları ortaya çıkaran, iki kat ücret alacak. Bu konunun sorumluluğunu Salvador ve Raul'a bırakıyorum, dolayısıyla bütün şüpheler ve raporlar doğruca onlara iletilecek. Şimdilik dinleneceğiz. Dağılabilirsiniz."

Herkes birbirinin arasında kendi sesini duyurmaya çalışırken kalabalık yine gürültüye boğuldu ve oraya buraya koşturmaya başladı. Ancak Dak yerinden kıpırdayamıyordu. Amancio kardeşler kendi planlanmış isyanlarını soruşturmakla görevlendirilmişlerdi. Bunun kendi amaçlarına yardım mı ettiğini, yoksa zarar mı verdiğini bilemiyordu. Sera kendini gülümsemeye zorlayarak onun önüne geçti.

"Şey, yatacak yerlerimizi bulalım mı?" Sera bunu yüksek sesle söylemiş, Dak'a sersemliğini üzerinden atması gerektiğini işaret eden delici gözlerle bakmıştı. Şimdi uygunsuz görünmenin sırası değildi. Birileri onlardan şüphelenebilirdi.

Dak başını sertçe iki yana salladı ve sonra başıyla onayladı. "Evet. Evet, bunu yapsak iyi olur."

O sırada Gözyuvar kalabalığı yararak ve emirler yağdırarak yanlarına geldi. Dak ve Sera'yı görünce tek gözünün üzerindeki kaşı kalktı. "Siz ikiniz biraz yorgun görünüyorsunuz. Güneş yüzünü göstermeden biraz dinlenseniz iyi olur. Yarın yine çok fazla çalışacaksınız. Haydi."

"Nerede uyuyacağız?" diye sordu Sera. "Kimse bize odamızı göstermedi."

Gözyuvar bir kahkaha krizine tutuldu. "Oda mı? *Odanız* mı?" Yine duraksadı. "Diğer tembel serseriler gibi yerde uyuyacaksınız. Şimdi fikrimi değiştirip sizi okyanusa atmadan aşağı inin."

Dak ve Sera, Riq'e katılıp küçük bir grupla birlikte zavallı bir görünüşle söyleneni yaptılar. Merdivenden inerek geminin leş kokulu derinliklerine ilerlediler.

Aşağı inerlerken, Dak arkalarından Salvador ve Raul'un da geldiğini ama sonra başka tarafa döndüklerini fark etti. Tehlikeyi düşünmeye fırsat bulamadan Sera ve Riq'i ellerinden tutarak onları kardeşlerin peşinden sürükledi.

"Planımız nedir?" diye sordu Riq, kısık sesle.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Dak. "Ama muhtemelen az önce olanlarla ilgili konuşacaklar, değil mi? Belki onları dinleyebiliriz. Belki kimin hangi tarafta olduğunu daha kolay anlamak için soruşturmalarına yardımcı olmayı önerebiliriz?"

Tam bir köşeyi döndükleri anda ileride bir kamara kapısı sertçe kapandı. Dak sessizce kapıya yaklaşırken arkadaşlarının ikisi de itiraz etmedi; hatta eğildiler ve dinlemek için onlar da yaklaştılar. Dak'ın kalbi kafese tıkılmış gorilinki gibi atıyordu; bu riski çok uzun süre sürdüremezlerdi. Üçü kapıya yaslanarak kulaklarını ahşaba dayadılar.

Sesler boğuk olduğu için hangi kardeşin konuştuğunu anlayamıyorlardı ama sözleri yeterince net duyuluyordu.

"Sandığımızdan daha zor olacak."

"Nasıl öğrendi? Bütün casusların kökünü kazıdığımızı sanıyordum."

"Bilmiyorum. Fakat bütün kirli işi son kez yapıyor olsak iyi olur."

"Öyle olacağını biliyorsun. Bu iş bitince SQ'da çabucak yükseleceğiz."

Dak'ın kalp atışları yavaşlamıştı ama aynı zamanda kalbi de kırılmıştı. Benliğinin derinliklerinde, burada olma nedenlerinin muhtemelen bu olduğunu biliyordu -isyanın Büyük Kırılmalardan biri olduğunu ve asla gerçekleşmemesi gerektiğini- fakat kendi kulaklarıyla duymak yine de canını yakmıştı.

Ağır ayak sesleri duyuldu ve üçü birlikte oldukları yerde doğrularak hızla kapıdan uzaklaştılar; bu iyi bir şeydi çünkü o sırada Gözyuvar köşeden dönmüştü.

"Lanet olasıcalar!" diye kükredi. "Hangi cehenneme kayboldunuz?"

Riq çabucak cevap verdi. "Özür dileriz, efendim. Bir yerde yanlış tarafa döndük. Bize yardım edebilir misiniz?"

Gözyuvar yüzünü buruşturdu fakat şüphelenmekten çok öfkelenmiş gibiydi. "Siz üçünüz bir sığırdan daha aptalsınız. Bu taraftan." Başparmağıyla omzunun üzerini işaret etti.

O yöne doğru yürürlerken, Dak'ın başı dönüyordu. Artık ne yapmaları gerektiği konusunda hiç şüphe kalmamıştı. Dak. Sera. Riq. Üç Zavallı Silahşorlar.

Durdurmaları gereken bir isyan vardı.

27

Ayak Takımı

İÇİNDE BİR DÜZİNE İNSAN sıkışmadan önce de gayet tıkış tıkış ve rahatsız görünen, dar tavanlı bir odanın köşesine büzüldüler. Kirişlere kısık ışıklı iki lamba asılmıştı. Mürettebat üyelerinin her birine kaşındırıcı yünlü battaniyelerden verilmişti ve Dak ile Sera şimdi sırtlarını sert ahşap duvara dayamış halde, etraflarında insanlarla oturuyorlardı. Riq sadece birkaç adım ötedeydi ve çoktan uzanmış, göğsü yavaşça kalkıp inmeye başlamıştı.

"Nasıl bu kadar hızlı uykuya dalabildi?" diye sordu Sera. Gözyuvar onları kovaladığından beri ilk kez konuşuyorlardı. Ama öğrendikleri korkunç gerçeğin -ve görevleri açısından taşıdığı anlamın- şoku gözlerinden okunuyordu.

Dak alaycı bir tavırla başını öne arkaya salladı. "Küçük kovboy çok yorulmuş. Hey, sanırım gemide duş filan yoktur, ha?"

Sera yüzünü buruşturdu. "Buranın bir hafta içinde ne kadar berbat kokacağını bir düşünsene."

"Bir hafta mı?" dedi Dak. "Birkaç ay de istersen. Bu yolculuklar Karayip gezilerine benzemez."

"Sizin hikâyeniz ne?" diye sordu biri.

Dak sese doğru baktığında kendisinden sadece birkaç yaş büyük gibi görünen bir çocukla karşılaştı. Pislik içindeydi ve gemi daha yola çıkmamıştı bile.

"Hikâyemiz mi?" diye tekrarladı Dak. Henüz tercüme cihazını arkadaş edinmek için kullanmaya hazır değildi. Ama ya şimdi olacaktı ya da asla; isyana karşı bir isyan başlatacaklarsa, yardıma ihtiyaçları olacaktı. "Sadece işe ihtiyacımız vardı; herkes gibi."

"Ya sen?" diye sordu Sera. "*Senin* hikâyen ne?"

"Hayatta başka hiçbir şeyim yok. Adım Ricardo." Sağ tarafındaki dağınık saçlı, fıldır fıldır gözlü çocuğu dürttü. "Bu Francisco. Bu da Daniel." Başıyla sol tarafını işaret etti. Daniel çok daha büyüktü fakat ifadesiz yüzü onu daha genç gösteriyordu.

"Nerelisiniz?" diye sordu Dak ama hemen buna pişman oldu. Aynı sorunun kendisine sorulmasını istemiyordu.

"Buradan yüz kilometre uzakta küçük bir köyden geldik. Vali başlarımıza ödül koyunca, oradan uzaklaşmamız gerektiğine karar verdik."

Adı Francisco olan çocuk gözlerine düşen saçlarını kenara iterek araya girdi. "Sanki hırsızlık yapmamız kötü bir şeymiş gibi. İnsanın yemesi gerek, değil mi?"

"İnsanın yemesi gerek," diye tekrarladı Daniel, aptalca bir sırıtışla. "Yoksa insan ölür."

"Siz nerelisiniz?" diye sordu Ricardo. "Aksanınız... tuhaf."

Sera konuşmak için ağzını açtı ama Dak onun yanlış bir şey söyleyeceğini bilerek hemen engel oldu. "Göçebeyiz. Bir sürü yere gittik. Hiçbir yere yerleşmedik." Elinden geldiğince belli etmemeye çalışarak Sera'ya hızlı bir bakış attı.

"Anlatacak hikâyeleriniz olduğuna bahse girerim," dedi Ricardo. "Gizleyecek hikâyeleriniz. Fark etmez. Artık hepimiz aynıyız. En baştan başlayan kardeşler."

Dak başıyla onayladı. Bu çocuktan hoşlanmıştı. "Bu doğru. Kardeşiz." Sera'yı havaya sokmak için dirseğiyle hafifçe dürttü. "Bu kendimi bildim bileli benim için bir kardeş gibi oldu."

Sera onu çok daha sertçe dürterek karşılık verdi. "Evet. Bunu boğazını kesilmekten veya haydutlar tarafından suratının dağıtılmasından kaç kez kurtardığımı size anlatamam. Üstelik de ucube gibi bir şey. Ama sahip olduğum tek şeyim o."

Ricardo ve arkadaşları bir Sera'ya, bir Dak'a, sonra tekrar Sera'ya bakarken yüz ifadelerinde hem eğlence hem de şaşkınlık vardı. Sonra hepsi birlikte kahkahalara boğuldular." Uzun bir yolculuk olacak," dedi Ricardo, kahkahalar yatışınca. "Arkadaşlarımızın olması iyi. Özellikle de şu isyan söylentisi doğruysa."

Bunu duyunca Dak'ın gülümsemesi silindi. Gerçeğe geri dönmüştü. "Hey, burada bizimle olan bütün bu adamlar hakkında ne düşünüyorsunuz? Acaba... bilirsiniz, komployа karışmış olabilirler mi?"

Ricardo alaycı bir tavırla güldü ve arkadaşı Francisco'nun başına vurarak çocuğun saçlarını karıştırdı. "Bizim gibiler mi? Bu ayak takımı mı? Mümkün değil. Bizler kovanın dibindeki kurumuş tortuyuz."

Dak bir an duraksayarak etrafına bakındı ve lambaların loş ışığında oradakileri taradı. Darmadağınık kirli saçlar, hırpani giysiler, kirli yüzler, çürümüş dişler. Karınlarını doyurmak dışında hiçbir hayalleri olmayan, en alt seviyedeki insanlardı. İhtiyaç duydukları şey de tam olarak buydu.

Dikkatini tekrar Sera'ya ve yeni arkadaşlarına çevirdi. "Size ne kadar güvenebiliriz?" diye sordu, Ricardo'ya.

Çocuk elini uzattı. Dak onunla tokalaştı.

Ricardo katı bir hareketle başıyla onayladı. "Tamamen. Bir deniz yolculuğunda yalnızsan öldün demektir. Neden sordun? Aniden neden bu kadar ciddileştin?"

Dak, aklından geçenleri anladığını bildiği Sera'ya baktı. Amancio kardeşlerin SQ için çalıştığını kendi kulaklarıyla duymuş olmalarına rağmen, ikisinin de görevleriyle ilgili şüpheleri ve tereddütleri vardı. Salvador ve Raul'un nazik, Kolomb'un ise serseri gibi görünmesinin de bir yararı olmuyordu. Ancak meselenin özü şuydu: SQ gelecekteki dünyayı demir yumrukla yönetiyordu ve Brint ile Mari'nin sözünü ettikleri felâket her geçen gün hızla ve daha da sertleşerek yaklaşıyordu. Dak ve Sera bunun kanıtını birinci elden gözlemlemişlerdi.

Onlar Tarihçi'ydi ve artık harekete geçme zamanıydı.

Kararını veren Dak yine Ricardo'ya döndü. "Ayak takımı bu grup için iyi bir isim. Onları bir orduya dönüştürmemiz gerekebilir"

28

Gece Uyumadan

SERA, DAK'LA aralarında özel bir bağ olduğunun her zaman farkındaydı. Birbirlerinden çok farklı olsalar da benzer düşünüyorlardı ve sık sık aynı sonuçlara ulaşıyorlardı. Ve son birkaç dakikadır onun düşünce sistemini yine paylaşıyordu.

Buraya bir işi başarmaya gelmişlerdi. Öğrendikleri bilgiyle Kolomb'a gitmeleri söz konusu bile olamazdı; Amancio kardeşlere karşı onların sözüne inanacağının hiçbir garantisi yoktu. Dolayısıyla olaya doğrudan karışmak zorunda kalacaklardı. Ancak bir isyanı durduracaklarsa, yardıma ihtiyaçları olacaktı. Ve etraflarını saran kaçaklar ile suçlular, yardım bulabilecekleri en büyük şanslarıydı. Özellikle de SQ muhtemelen onlarla hiç ilgilenmediği için. Onları güçsüz ve dolayısıyla da değersiz görüyor olmalıydılar.

"Şu ordu da neyin nesi?" diye sordu Ricardo, Dak'a. "Neden böyle bir şeye ihtiyaç duyuyorsunuz ki?"

Sera öne eğilerek Dak'ın kulağına fısıldadı. "Bundan emin miyiz? Tam olarak?"

"Hey, sır yok," diye çıkıştı Ricardo. "Bu iyi bir başlangıç olmaz."

Sera arkasına yaslandı. "Affedersin. Sadece emin olmaya çalışıyordum. Bu çok önemli bir konu."

"Bence sorun yok," dedi Dak. "Fazla zamanımız kalmadı; yakında olması gerekiyor."

"Neyin olması gerekiyor?" diye sordu Francisco.

Daniel -kendi dünyasına dalmış gibi görünen daha büyük adam- aniden güldü. "Eminim güneş batacaktır. Sonra da ay doğacaktır." Bu kez alaycı bir şekilde tekrar güldü.

"Ah, Tanrım," dedi Ricardo ama tavrı sinirli veya mahcup değil, şakacıydı. "Arkadaşımız göründüğünden çok daha akıllıdır. Değil mi, Daniel?"

"İki artı iki dört eder," diye karşılık verdi adam. "Dört artı dört sekiz eder. Dört kere ikiyi çıkarırsan sana sıfır kalır, dostum."

"Ha?" dedi Dak.

Sera adamdan hoşlanmıştı. Gözlerinde belli ettiğinden çok daha fazlasını bildiğini gösteren pırıltılar vardı; belki de sosyalleşmeyi öğrenmemişti ve böyle telafi ediyordu.

"Her neyse," dedi Ricardo. "Siz ne demeye çalışıyorsunuz?"

Sera deneme zamanının geldiğine karar verdi. Tarihteki bu Kırılma'yı düzeltmek için bir şey yapacaklarsa yardıma ihtiyaçları vardı ve işe koyulmaları gerekiyordu.

"Kaptanın söylediklerini duydunuz," diye başladı. "Bir isyan planlandığı söylentisi dolaşıyor. Şey, aslında biz bunu zaten biliyorduk ve... buraya durdurmaya geldik."

"Siz bunu nereden bilebilirsiniz ki?" diye sordu Ricardo. "Sizi biri mi gönderdi?"

Sera tereddüt etti. Bütün gerçeği anlatmaları söz konusu bile olamazdı fakat belki yalan söylemekten de kaçınabilirdi. "Aynen. Yüksek yerlerde dostlarımız var ve bizi buraya giz-

lice onlar gönderdi. Her şeyi size kanıtlamamızın imkânsız olduğunu biliyorum ama kaptana karşı kimin komplo kurduğunu biliyoruz."

"Kim?" diye sordu Francisco, gözleri ilgiyle parlayarak.

"Siz sıçan beyinliler çenenizi kapasanıza!" diye bağırdı biri, odanın diğer tarafından.

"Affedersin!" diye karşılık verdi Sera.

Gruptaki herkes birbirine sokuldu. Dak daha sessizce fısıldayarak anlatmaya başlarken, Sera, Ricardo'nun balık koktuğunu fark etmekten kendini alamadı. "Amancio kardeşler. Biliyorum, biliyorum, kaptanın güvenini kazandıkları için buna inanmak zor. Ancak düşünürseniz, aslında mantıklı. İsyan çıkarmak kolay değildir, bu yüzden yükseklerden birinden yardım almanız gerekir. Aksi takdirde isyan sona erdiğinde mürettebatın geri kalanının yeni liderleri izlemesi zorlaşır."

"Ne planladıklarını biliyor musunuz?" diye sordu Ricardo.

"Okud... duyduğum kadarıyla..." Dak duraksadı ve Sera onun tarih kitaplarından öğrendiği bir şeyi söylemek üzere olduğunu anladı. Neyse ki Dak hemen kendini toparladı. "Bize yola çıkıldıktan üç gün sonra kardeşlerin geceyarısı kaptanı esir alacağı, elini kolunu bağlayıp ağzını tıkayacağı ve güverteden aşağı atacağı söylendi. Ertesi sabah kaptanın ortadan kayboluşuyla ilgili Kolomb'a son derece sadık olan adamları diğer *iki* subayı suçlayacak ve kimse neler olduğunu anlamadan onları da gemiden atacaklar. Böylece yeni liderlerimiz olacak ve yola tam gaz devam edilecek."

Sera son kelimeleri duyunca yüzünü buruşturdu. En iyi arkadaşı gibi tarih uzmanı olmayabilirdi fakat on beşinci yüzyılda tam gaz gitmenin anlamını bilmediklerinden kesinlikle emindi.

"Vay canına," dedi Ricardo. "Siz ciddi misiniz? Bütün bunlar üç gece sonra mı olacak?"

"Evet."

"Ve siz bütün bunları nereden biliyorsunuz?"

Cevap veren Sera oldu. "Çok iyi kaynaklarımız ve güçlü patronlarımız var." Bu kadarının yeterli olmasını umuyordu.

"Siz kimin için çalışıyorsunuz?" diye sordu Francisco. "Haydi, bize söyleyebilirsiniz."

Sera kaşlarını kaldırarak Dak'a baktı.

"Sadece Kraliçe Isabella'nın çıkarlarını koruduğumuzu söyleyelim," dedi. "O Kolomb'a inanıyor ve biz de ona inanıyoruz."

Ricardo sırıttı. "Ve sadakatiniz karşılığında sizi cömertçe ödüllendireceğine inandığınızdan da eminim."

"Yani bize yardım edecek misiniz?" diye sordu Sera.

"Ah, size yardım edeceğiz. Değil mi, çocuklar?"

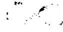
Francisco dağınık saçlarını sallayarak başıyla onayladı ve Daniel yanıtının olumlu olduğunu belli eden bir tavırla güldü.

"Güzel," dedi Sera. "Şimdi biraz uyuyalım. Yarın etrafı araştırırız, bir şeyler öğreniriz ve hatta belki biraz kanıt toplarız. Sonra yarın gece buradaki diğerlerini harekete geçirip geçiremeyeceğimizi görürüz."

"Güzel bir plana benziyor," dedi Dak ve diğerleri de başlarıyla onayladı.

Sera battaniyesini omuzlarına sararak uzandığı yerde büzülüp kıvrandı ve nihayet olabilecek en az rahatsız edici pozisyonu buldu. Sonsuzluk Halkası'nı hâlâ heybede saklıyordu ve onu da vücuduna sarıp karnına bastırmıştı. Uykuya dalmakta zorlanacağını sanıyordu ama bütün gün çalışma-

nın yorgunluğu sonunda kendini hissettirdi ve rüyasız bir uykuya daldı.

Nasırlı, sert bir el ağzını kapadığı için irkilerek uyandığında her yer karanlıktı. Biri kollarını altındaki sert tahtalara bastırmıştı. Kendini kurtarmaya çalışarak çırpındı ve çığlık atmayı denedi ama imkânsızdı. Duyabildiği tek şey kendi boğuk sızlanışı oldu.

Sonra sıcak nefesli bir ses kulağına fısıldadı. "Çeneni kapa, yoksa arkadaşının gırtlağını keserim. Anladın mı?"

Sera sustu ve tamamen hareketsiz kaldı. Hiçbir şey göremiyordu.

"İşte uslu bir çocuk. Şimdi sakince benimle geleceksin. Seni bıraktığımda çığlık atarsan, sonucu hiç hoş olmaz."

El ağzını bıraktı ve konuşan kişi onu çekip ayağa kaldırdı. Arkasında biri duruyordu ve ellerini acıtacak şekilde beline bastırmıştı. Taşın taşa sürttüğünü duydu, bir kıvılcım gördü ve ardından bir lamba yandı; alevi küçüktü ama birkaç adım ötede kendisine soğuk bir tavırla bakan bir adamın durduğunu görebiliyordu.

Adamın tek gözü vardı.

29

Hapishane

"GÖRÜNÜŞE BAKILIRSA aramızda çenesi düşükler varmış," dedi Gözyuvar. "Kendilerini hiç ilgilendirmeyen şeyler hakkında konuşanlar. Ve... *casuslar.*"

Dak ve Riq, Sera'nın hemen yanındaydılar ve Gözyuvar'ın iki adamı onları tutuyordu. Sera olduğu yerde dönüp onlara bakacak kadar bile kıpırdayamıyordu.

Etraflarındaki zeminde birkaç kişi uyanmıştı ve aralarında Ricardo da vardı. Sera sessiz olmasını işaret etmeye çalışarak ona baktı. Belki de ona ve Dak'a ihanet etmiş olabileceğini düşündü fakat yüzündeki şaşkınlık ifadesi samimi görünüyordu. Hatta korkuyor gibiydi.

"Kendinizi savunmak için söyleyecek hiçbir şeyiniz yok, ha?" dedi Gözyuvar, pis pis sırıtarak. "En azından biraz sağduyunuz varmış, hakkınızı vermek gerek. Şu sıçanları hapishaneye götürün ve kahvaltı etmelerine izin vermeyin."

İriyarı adamlar onları götürürken Sera ağlamamaya çalışıyordu.

Mümkün olabileceğini düşünmemişti fakat geminin daha derin kısımlarına, her birine parmaklıklar ve zincirler yerleştirilmiş birkaç küçük hücrenin sıralandığı rutubetli ve leş kokulu bir yere indiler. Hücrelerin hepsi boştu ama Sera buna şaşırmamıştı çünkü limandan daha yeni ayrılmışlardı. Yolculuktaki ilk suçlu olma onuru onlarındı.

Gözyuvar hücrelerden birini açtı ve adamlar üç arkadaşı içeri fırlattılar. Sera gürültüyle yere düşerek başını duvara çarptı. Bir çığlık attı; bu, tutsak alındığından beri çıkardığı ilk sesti. Dak homurdanarak büzülüp top gibi olmuştu ve acıyla inliyordu. Riq başını uyuyormuş gibi kollarına dayamış halde yüzükoyun yatıyordu.

Önce zincir şangırtıları, sonra kilit tıkırtıları duyuldu. Sera dönüp baktığında, Gözyuvar'ı yeni hapishanelerinin parmaklıklarının arasından kendisine bakarken buldu.

"Cık, cık, cık," diye azarladı Gözyuvar. "Son dakikada gemiye binmek için yalvarmaya geldiğinizde siz üç sıçanda bir terslik olduğunu anlamalıydım. Sizi şu anda güverteden atmamamın tek nedeni, gözümün önünde olmanızı istemem. Zamanı geldiğinde soracağım sorulara cevap vereceksiniz. Umarım rahatsızlık ve acıdan hoşlanıyorsunuzdur."

Üç hayduduyla birlikte gıcırdayan basamakları tırmanıp gözden kaybolmadan önce bir kancadan sallanan lambasını aldı.

Sera henüz hiç kıpırdamamış olan Riq'e doğru süründü. Dak'ın iniltileri hâlâ hayatta olduğunu gösteriyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu, Riq'in omzunu nazikçe sarsarak.

Riq sırtüstü döndü. Sera onun sağ gözündeki şişliği ve morarmaya başlamış derisini görünce yüzünü buruşturdu.

"Buraya gelirken haydutlardan biri beni yumrukladı," dedi Riq, zorlukla çıkan sesiyle. "Hiç nedensiz; direnmiyordum bile."

Hepsine kötü davranılmış olmasına rağmen, Riq'in neredeyse çocuksu bir tavırla açıklayışı Sera'nın kalbini sızlattı.

Dak yine homurdandı ve kaynağı görünmeyen bir acıyla yüzünü buruşturdu. "Şu aptal tepegözü sevdiğimi sanmıştım."

"Neler olduğunu merak ediyorum," dedi Sera. Riq'e ağrılarını hafifletmek için kan dolaşımını azamiye çıkarmak amacıyla başını nasıl kaldıracağını gösterdi ve duvarın ıslak ahşabına dayanarak oturdu. "Burada daha dikkatli olmamız gerektiğini biliyordum. Birinin bizi duyup ele verdiği açık."

Dak'ın yüzü acı veya öfkeyle -belki de ikisi birden- buruşmuştu. "Kaptana karşı komplo kuruyor olsaydık bu mantıklı olabilirdi ama biz onu *kurtarmaktan* söz ediyorduk. Sanırım Amancio kardeşlerin her yerde müttefikleri var."

"Daha dikkatli olmalıydık," diye tekrarladı Sera, daha kısık bir fısıltıyla.

"Bence de," dedi Riq. "Gözlerimi bir dakika kapadım ve siz ikiniz bütün görevi mahvettiniz." Şişmiş şakağını nazikçe dokunarak yokladı. "Sanırım halkayı kullanarak buradan gitmek ve daha sonra geri dönmekten başka çare kalmadı. Tabii halkayı kaybetmediyseniz."

"Hayır, kaybetmedim," dedi Sera, öfkeyle. Sonsuzluk Halkası'nı heybeden çıkardığında uyurken bile yanından ayırmadığına sevindi; Gözyuvar'ın heybede değerli bir şey olduğunu düşünemediğine de. "Ama onu kullanarak oradan oraya sıçrayamayız. Bu söz konusu bile olamaz."

"Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu Dak. "O bizim son kozumuz!"

"Hesaplamaları siz yapmak ister misiniz? Bakın, bu şey bizi sadece zamanda dolaştırmıyor. Aynı zamanda uzayda da dolaştırıyor. Onu kullandığımız her seferinde, küresel koordinatlar girmem gerekiyor; tabii bu arada Dünya'nın dönüşünü ve Güneş'in etrafındaki dönüşünü de hesaplayarak..."

"Yani bunu bulamayacağını mı söylüyorsun?" diye sordu Riq.

"Hareket halindeki bir gemideyken halkayı kullanmamın mümkün olmadığını söylüyorum. Tabii kendinizi Ağustos 1492 civarında Atlantik Okyanusu'nda bulmak istemiyorsanız, başka bir plana ihtiyacımız var."

"Buradan çıkmamız gerek," dedi Dak, tuvaleti kullanması gerektiğini söylermiş gibi. "O kadar."

"Sorun değil, değil mi?" dedi Sera. "Sadece çıkalım. Tamam, haydi yapın."

Dak kaşlarını çattı. "Ukalalık etme. Aklıma bir şey gelir." Başını duvara dayayarak gözlerini kapadı.

"Geleceğinden eminim," diye mırıldandı Riq. İnanılmaz bir şekilde, bir dakika sonra horlamaya başlamıştı.

"Ne acayip çocuk," dedi Dak. "Bir rüzgâr gülünün tepesinde bile uyur bu."

Sera hüzünlü bir tavırla gülümsedi ve en iyi arkadaşına bakarken, her şey bu kadar berbat olmuşken, aklına Dak'ın kaybolan ailesi geldi. "Annen ve baban için çok üzgünüm."

Dak şaşkın ama minnettar gözlerle baktı. "Teşekkürler. Ben sadece... Ben sadece bu sorunları çözüp onlara yardım edebileceğimizi umuyordum."

"Evet, ben de öyle." Sera Kalıntıları ve bir mucize gerçekleştirip bütün Kırılmaları düzelttikleri takdirde nasıl sona ereceklerini düşündü. Onlara sahip olmamanın mı, yoksa

en azından sahte anılara tutunmanın mı daha iyi olduğunu bir kez daha merak etti. Ne olursa olsun kendini kaybolmuş gibi hissediyordu.

İç çekti ve Sonsuzluk Halkası'nı ortadan kaldırdıktan sonra rahat etmeye çalıştı. Belki uzun bir uykudan sonra zihni daha iyi çalışırdı.

Daha sonra bir metal takırtısıyla uyandı.

Dak hapishanenin kapısını ileri geri sallıyor, demir menteşeler ahşaba sürtünerek gıcırdıyordu. Ancak kapı her iki yönde de sadece bir santim kadar hareket ediyordu. Hiçbir işe yaramadığı açıktı.

"Sakin ol!" diye bağırdı Riq, ayağa fırlayarak. "O kapıyı açamadan kollarını koparacaksın."

Dak bir adım geri çekildi. "Sadece sabah sporumu yapmak istedim. Bu şeyi açmanın bir yolunu bulmak zorundayız. Ve gemi böyle sallanıp dururken midesi bulanan tek kişi ben miyim? Lanet olsun!"

"Muhtemelen burada olup dışarıyı göremediğimiz için daha kötü etki ediyor," dedi Sera. Ayağa kalkıp Dak'ın yanına gitti ve önce zincirle kilidi, sonra da yerden tavana kadar uzanan parmaklıkları inceledi. Parmaklıkların altında ve üstünde sadece dört-beş santimlik boşluk vardı.

"Pek umut verici görünmüyor," dedi. "Ancak üç duvar ahşaptan yapılmış ve belki onlarla bir şey yapabiliriz."

Her biri bir duvara bakarak incelemeye başladılar. Sera arka taraftakini yokluyordu ve hafif kıvrımıyla nemine bakılırsa geminin gövde duvarı olmalıydı. Bunu anladığı anda

duraksadı; okyanusa kaçmanın ve bunu yapmaya çalışırken gemiyi batırmanın bir anlamı olmazdı.

"Ben bir şey bulmuş olabilirim," dedi Dak.

Sera ne demek istediğini anlamak için ona döndüğü anda merdivenden el ve ayak sesleri duyuldu. Ricardo'nun son birkaç basamağı atlayarak sağlam bir şekilde yere indiğini gördüler. Ricardo endişeli bir yüzle hücreye doğru koştu.

Sera ve diğerleri onunla konuşmak için yaklaştılar.

"Neler oluyor?" diye patladı Dak, Sera aynı soruyu soramadan.

"Beni burada yakalarlarsa öldürürler," diye başladı Ricardo, nefes nefese. "Ama size söylemem gereken bir şey var. Sizi ihbar eden çocuğu bulduk ve öttürdük. Amancio kardeşlere sizden söz edildiğinde..." Sapsarı bir yüzle durdu.

"Ne?" diye zorladı Sera.

Ricardo yutkundu. "Yarın sabah öldürülmenizi emrettiler."

30

Ekmek ve Su

"YARIN SABAH öldürüleceğiz. Büyük isyandan hemen önce bizden kurtulacaklar," dedi Riq.

Dak dehşete kapılması gerektiğini biliyordu; bir köşeye büzülmeli ve hıçkırıklara boğulmalıydı. Ancak yaklaşan tehdit onda farklı bir etki yaratmıştı; kendine acıyarak bir saniye daha harcayamayacağını, yoksa herkesin işinin biteceğini anlamıştı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Sera. Sert gözlerle Dak'a baktı. Riskin farkındaydı.

Dak paniğini bastırmaya çalıştı. "Pekâlâ, Ricardo. Sen yakalanmadan buradan çık. Ortalıkta çaktırmadan dolaş ve bize silah bulmaya çalış. Bunun gerçekleşmesini durdurmak için kullanabileceğimiz her şey olur. Onları daha sonra alabileceğin bir yere gizle. Sonra güvenebileceğin herkesle konuşman gerek; Kolomb'a sadık olan herkesle. Kendi yargını kullanman gerekecek. Çok fazla detay açıklama, dikkatli olmalıyız. Ancak bu gece mürettebat uyur uyumaz harekete geçmek zorundayız. Herkesi hazırla."

"En azından artık doğruyu söylediğimizi biliyorsun," dedi Sera, Ricardo'ya. "Amancio kardeşlerin bizi susturmak istediği açık."

Çocuk başıyla onayladı. "Elimden geleni yapacağım. Ama ya siz ne yapacaksınız?"

Dak sırıttı; Ricardo yanlarına gelmeden hemen önce keşfettiği şeyi kimse bilmiyordu. "Endişelenme. Sana yardım etmek için orada olacağız."

"Şimdi git!" diye bağırdı Sera.

Ricardo merdivene koşup hızla tırmandı.

"Bu mu yani?" diye sordu Sera. "Turta harcı aşkına, harika kaçış planın bu mu?"

"Sende daha iyi bir şey mi var?" Dak tahtayı bir kez daha çekti ve birkaç santim büküldüğünü hissetti. Hücreleriyle yandaki arasında duvarın dibi boyunca uzanıyordu ve yerinden sökmeyi başarabilirlerse, başka bir tahtayı daha sökebileceklerini düşünüyordu. Yandaki hücreye -o kilitli değildi- sürünecek kadar.

"Hayır, yok," diye cevap verdi Sera, tahtayı kendisi de çekiştirirken. "Ama bu şey çok sağlam görünüyor"

"Bir deneyeyim," dedi Riq, Sera'yı nazikçe yana iterek. "Sizin kaslarınız henüz tamamen gelişmemiş."

Dak saygınlığını korumak için bir karşılık düşünmeye çalıştı. "Eh... senin de tam olarak gelişmemiş bir beynin olduğuna göre, sanırım eşitiz."

"İyiydi," dedi Riq, kayıtsızca.

"Evet, iyiydi," diye ekledi Sera.

Dak verdiği karşılığın zayıf olmasını bekliyormuş gibi gülümsedi. "Pekâlâ, sert çocuk, bize ne kadar erkek olduğunu göster de şu şeyi çekip çıkar."

Riq bütün gücüyle çekiştirip durdu ama tahta öncekinden daha fazla kıpırdamadı. Dak hafifçe gülümsedi ama sonra bunun kesin ölümden tek kaçış yolları olduğunu hatırlayınca gülümsemesi silindi.

İç çekti. "Elimizden geldiğince çabalamaya devam etmek zorundayız. Sırayla deneyelim de tırnaklarımız sökülmesin."

"Bütün gün çabalayabiliriz," dedi Sera.

Riq aptal tahtayı çekiştirmeye devam etti.

Üç saat sonra odun parçası bir santim daha gevşemişti. Her çekişlerinde çirkin bir şekilde gıcırdıyordu ve ses yüzünden Dak'ın başı ağrımaya başlamıştı. Her on dakikada bir sırayla çalışıyorlardı fakat artık umutsuz gibi görünmeye başlamıştı.

Bir ara tahtayı çekiştirme sırası Dak'tayken birinin merdivenden indiğini duydular ve aceleyle yerinden fırlayıp duvardan uzaklaşması gerekti. Gözyuvar elinde bir somun ekmek ve küçük bir kova suyla gelmişti. Yanında can sıkıntısından patladıkları belli olan iki muhafız vardı.

"Alın bakalım, sizi işe yaramazlar," dedi Gözyuvar. "Aslında sizi denize atana kadar aç bırakmak niyetindeydim ama yufka yüreğim el vermedi. Biliyorum, ben iyilik timsaliyim."

Muhafızlardan biri kilidi açarak zincirleri gevşetti. Gözyuvar öne çıktı ve ekmeği içeri attı; Riq ekmeği yakaladı. Sonra adam küçük su kovasını yere bıraktı.

Dak gergin bir şekilde izliyor, Gözyuvar'ın üzerine atılmayı ciddi şekilde düşünüyordu. Ancak silahlı muhafızlar tereddüt etmesine neden oluyordu.

"Yiyin," dedi adam. "Bu dünyada ekmek ve sudan daha lezzetlisi yoktur. Haydi ama surat asmayın şimdi; biz kaptan köşkünde güzel bir tavşan yahnisi yiyeceğiz." Gülümseyerek tek gözünü kırptı. "Kilitleyin şunları."

Muhafız zincirleri tekrar parmaklıklara yerleştirdi, halkaları gerdi ve onları yine içeri kilitledi. Üç adam merdivende gözden kayboldular.

Susuzluktan ölen Dak, suya ilk atılan oldu. Kovayı iki eliyle kaparak on saniye ara vermeden içti.

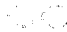
"Hey, bize de bırak!" diye bağırdı Sera. "Ya mikroplar ne olacak?"

Dak dudaklarını şaplatarak memnun bir tavırla iç çektikten sonra suyu ona verdi. "Ciddi misin? Mikroplar mı?"

"Sadece dalga geçiyordum." Sera da uzun uzun içti.

"Bu şimdiye kadar tattığım en lezzetli şeydi," dedi Dak.

Riq ekmeği paylaştırdı ve onu da midelerine indirdiler. Sonra sıra yine inatçı tahta üzerinde çalışmaya geldi.

Akşam olduğunda -ki bunu sadece tahmin edebiliyorlardı çünkü dışarıyı göremiyorlardı- vazgeçmişlerdi. Dak karşı duvara yaslanmış halde oturuyor, bükülen ama bir türlü kırılmayan tahtaya asık yüzle bakıyordu. Hiç konuşmuyordu; diğerleri de öyle. Moralsizlikleri neredeyse elle tutulur haldeydi; hücrelerini paylaşan, yaşam enerjilerini emen, görünmez bir canavar.

Artık Ricardo'ya güvenmek zorundaydılar. Dak ve arkadaşları, sadece isyana karşı bir isyan kıvılcımı başlatmış olmayı umarak başka bir zamana ve yere kaçmak için Sonsuzluk Halkası'nı kullanabilirlerdi. Riq buradan sonra nereye gitmeleri gerektiğini bulmuştu. Sera hızlı bir çıkış için halkayı programlamıştı. Ancak Dak bu fikirden nefret ediyordu; *nefret* ediyordu. Buradan sonra nereye gideceklerini bilmek bile istemiyordu. Buraya bir işi tamamlamaya gelmişlerdi -Tarihçiler onlara güvenmişti- ve başarısız olurlarsa...

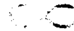
"Gemiye binmemizden öncesine dönsek ne olur? Kendi kopyalarımızın gemiye binmesini engelleyebilir miyiz?" Bunu sorarken hiç de heyecanlı değildi.

"Bu fazlasıyla tehlikeli," dedi Sera. "Geçmişteki kopyalarımızla karşılaşmak mı? Hem de aynı yerde iki Sonsuzluk Halkası olacak, öyle mi? Zaman ve gerçeklik çok kırılgandır. Muhtemelen Kırılmaların yarattığı etkinin nedeni de bu."

"Eh, cesaret verdiğin için teşekkürler," diye homurdandı Dak.

"Ah, gerçeklik dokusunun işleyiş şekli benim suçum değil." Sera omuz silkti.

Yalnız bir sessizliğe gömüldüler.

Dak bir ara uyuyakaldı. Zincirlerin sesiyle uyandığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Uyku sersemi bir halde gözlerini ovaladı ve Gözyuvar'ın orada durduğunu gördü. Adam kilidi açmıştı ve hapishane kapısını tutan zincirleri çözmekle meşguldü.

Dak hiç olmadığı kadar uyanık bir şekilde ayağa fırladı. Zamanı gelmişti; onları almaya gelmişlerdi. Karşı duvara dayanmış, iri iri açılmış gözlerle bakan Sera'ya döndü.

"Hey," dedi, "halkayı çıkar. Onu..." Ama birden durdu. Gözyuvar yalnızdı. Ve onlar üç kişiydi. Bu adamı kolayca etkisiz hale getirebilirlerdi.

Ancak Gözyuvar'ın sözleri Dak'ın planlarını yarıda bıraktı. "Geleceğe geri dönmeniz gerekiyor, ha? Belki de daha uzak bir geçmişe?" Sonunda zincirleri çözdü ve menteşeleri gıcırdayan kapıyı açtı. "Saçmalık! Gloria'nın gemide bir dostu olduğundan emin olmadan sizi bu gemiye bindireceğini sanmıyordunuz, değil mi? Haydi, hemen... bu gemiyi kurtarma zamanı geldi."

31

Ruhun Penceresi

"ORADA, CADININ burnundaki siğil gibi durmayın be!" dedi Gözyuvar. "Haydi!"

"A-ama..." diye kekeledi Sera. "Nasıl... neden..." Nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

Adam güldü. "Ah, canına yandığım, çocuk... Muhafızların hangi taraftan olduğunu asla bilemeyeceğimiz için rol yapıyordum. Gloria ve ben şehirdeyken bile çok dikkatliydik; SQ haftalardır bütün limanlarda dolaşıyordu. Ama siz yola çıkarken o haber göndermişti bile. Ayrıca, görkemli gözümün güzelliği sayesinde kalbimi göreceğinizi umuyordum. Haydi. Bu isyanı durdurmamız gerektiğini biliyorum."

Dak'ın çene kasları gevşemiş gibiydi.

"Dak?" dedi Sera, arkadaşını dirseğiyle dürterek.

Dak nihayet şaşkınlığını üzerinden attı. "Ben sadece... Vazgeçmiştim. Ama sonra sen tek başına geldin ve üçümüzün kafanı kırabileceğimizi düşünüyordum. Şimdi de bizi serbest bırakıyorsun. Kafam çok karıştı." Sonra neşeyle sırıttı. "Haydi, yapalım şu işi."

"Kafamı kıracaktınız, ha? Ne aptal çocuk!"

"Nihayet biri mantıklı bir şey söyledi," dedi Riq, açık kapıdan çıkarken. Sera endişeyle onu izledi. İşte başlıyorlardı. Nihayet tarihi değiştireceklerdi ve korkmuyormuş gibi davranamazdı.

Hepsi hücreden çıktıktan sonra Gözyuvar onları etrafına topladı ve kısık sesle konuştu. "Bu sabah şu kokan çocuğun -Ricardo- gizlice buraya geldiğini gördüm. Ben de ona yaklaştım -ah, o velet balık gibi kokuyor, değil mi?- ve sizin tarafınızda olduğumu söyledim. Bana inanmadı -leş kokulu kalbinin patlayacağını sandım- ama sonra ona son birkaç yolculukta topladığım silahları gösterdim. Toplamak derken, çalmaktan söz ediyorum. Her neyse, sizin şu Ayaktakımı ordunuzu -adına öyle diyor- toplamış. O çocuğun leş gibi koktuğunu söylemiş miydim?"

"Evet," dedi Sera. "Söyledin. Kendim fark etmemiştim."

"O zaman bir şey o küçük burnunu tıkıyor olmalı. Daha sık temizlemeyi dene. Bende işe yarıyor."

Sera sadece, "Iyy," diyebildi.

Gözyuvar ciddileşti. "Fazla zamanımız yok. Planlarıyla ilgili haber yayıldığı için Amancio kardeşler bu geceyarısı harekete geçmeyi planlıyor; benim de casuslarım var."

"Senin bizim tarafımızda olduğunu nereden bileceğiz?" diye sordu Riq.

Gözyuvar kırgın bir tavırla baktı. "Sizin tarafınızda olmasam ne diye hücreden çıkmanıza yardım edeyim ki? Size söyleyeyim, bunu sadece Gloria'ya aşkımdan yapıyorum. Ama çenenizi sıkı tutun, o bunu henüz bilmiyor. Oysa onun sopasıyla bir sığırı dövdüğünü gördüğümden beri güzel yüzünü aklımdan çıkaramıyorum. Ah, ne kadın!"

Elini kalbinin üzerine götürdü. "Güvenlik için küçük işbirliğimizi gizliyoruz. Ama aylardır onunla çalışıyorum. Ve şimdi de burada, hizmetinizdeyim. Tek gözüm olsun ya da olmasın, elinizdeki en iyi destek benim."

Sera adama güvenmeye başlıyordu. Onlarla aynı tarafta olmasa, gerçekten, neden çıkmalarına izin verecekti ki? Yüz ifadelerine bakılırsa, Dak ve Riq de aynı fikirdeydi.

"Eh, ne yapacağız peki?" diye sordu Dak. "Öylece Amancio kardeşlerin kamarasına mı dalacağız? Onları denize mi atacağız? Bu şeyi daha başlamadan mı durduracağız?"

"Göründüğünüz kadar aptal olmayın," diye çıkıştı Gözyuvar. "Bunu yaparsanız isyan çıkaranlar biz oluruz. Hayır, evlat, bu dönek kardeşler kaptana karşı harekete geçene kadar hiç sesimizi çıkarmayacağız. Sonra araya girip günü kurtaracağız. O zaman bu gemideki yaltakçıların hepsi bizi kahraman olarak görecek."

Sera endişesini gizleyemedi. "Plan bu mu yani? Ya muhafızlar aşağı gelir ve yokluğumuzu fark ederse? Ya biz Kolomb'u kurtaramadan Amancio kardeşler ona kötü bir şey yaparsa? Boğazını keser ya da onu zehirlerlerse?"

"Ya ay yarılırsa ve üzerimize kuzu pirzolaları yağarsa?" diye hırladı Gözyuvar. "Ya bacaklarım kopar ve dans etmeye başlarsa? Elimizden geleni yapacağız, evlat. Yoksa kızım mı demeliydim?"

Sera'nın yüzü sarardı. "Kaba güç çok zekice bir plana benzemiyor."

Riq omuz silkti. "Bazen sadece ona güvenmen gerekir."

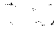
Gözyuvar pöfledi. "Gerçekten burada aptal flamingolar gibi durup ötüşecek miyiz?"

"Dediğim gibi," diye araya girdi Dak. "*Bu işi yapalım.* Dayanamıyorum. Tarihçilerin bizi yapmamız için gönderdiği şeyi yapmayacaksak, burada olmamızın ne anlamı var ki? Harekete geçme zamanı geldi, Sera."

Sera bir an ona düz düz baktı ve sonra başıyla onayladı.

"İşte," diye homurdandı Gözyuvar. "Gidelim."

Ve merdivene yöneldiler.

Neredeyse birbirlerinin üzerine yığılmış halde horladıkları için yukarıdaki muhafızların yanından kolayca geçtiler. Gözyuvar içkilerine bir şeyler katarak muhafızların uykusuzluk sıkıntısına çözüm bulduğunu işaretlerle anlattı; karışımın tarifini varoşlarda karşılaştığı bir kocakarıdan almıştı.

Muhtemelen kediotudur, diye düşündü Sera, çağın bitkisel ilaçlarıyla ilgili bilgisi sınırlı olmasına rağmen.

Dar, sıkışık koridorlardan geçerek geminin derinliklerine doğru ilerlerken kendini kapana kısılmış gibi hissediyor, geminin sallantısından ve terle karışık ağız kokularından midesi bulanıyordu. Az kaldı, diye düşündü. Yakında açıkta canları pahasına savaşıyor olacaklardı ve etraflarında sadece hava ve deniz olacaktı.

Sonunda önceki gece kısa süre uyudukları bölüme açılan kapağa ulaştılar. Ama aşağı inmek yerine, Gözyuvar kapağın etrafından dolaştı ve biraz daha ileride, rastgele gibi görünen bir noktada durdu. Onları susturduktan sonra parmaklarını duvarda dolaştırdı. Hafif bir sürtünme sesi duyuldu ve bir paneli tutup çıkardıktan sonra nazikçe yere bıraktı.

"Silahlar," diye fısıldadı.

Gözyuvar içeri uzanıp bıçak ve kılıçlar çıkarırken Sera onun yanında durdu. Sera kollarını ileri uzattı ve Gözyuvar yakacak odun gibi silahları onun kollarına yığdı. Yığın ağırlaşınca Riq de yardım etti. Sonunda ellerinde en azından bir düzine değişik türde kılıç ve bıçaklar oldu.

"Tamam," dedi Gözyuvar, tek gözünü kırparak. "Sizin Ayaktakımı ordunuzun kendi kulaklarını koparmadan bunları kullanabilmesini umalım."

Sera başıyla onayladıktan sonra dönüp Dak'a baktı. Arkadaşının gözlerinin korkudan çok heyecanla parladığını görünce morali yükseldi. Belki de bu işi gerçekten başarabilirlerdi. Gözyuvar merdivenden diğerlerinin uyuduğu bölüme indi ve Dak da onu izledi. Riq silahları onlara aktarmak için dizlerinin üzerine çöktü; Sera, Gözyuvar'ın iri ellerinin uzanıp silahları aldığını gördü ve kendi ellerindeki silahları da verince yükten kurtulduğuna sevindi.

Başını kaldırdığında, duvarda asılı minik bir aynada kendi yansımasını gördü. Yüzünü görünce içi sızladı. Aniden geri çekilince dar koridorun duvarına çarptı. İçini derin, karanlık bir hüzün doldurdu; çok iyi tanıdığı bir his.

Bir Kalıntı yaşıyordu.

32

Savaşa Uzanan Merdiven

UZUN SÜRMEDİ; başlamasıyla bitmesi bir oldu. Ancak Sera'nın zihninden geçen görüntü -daha çok bir görüntünün *yokluğu*; sanki bir şeyi görmesi gerekiyormuş ama görmüyormuş gibi- o birkaç saniye boyunca onu huzursuz etti. Zihin gözünde, yüzünü o küçük aynada göründüğü gibi gördü. Varlığının her zerresi, bir kadının ortaya çıkıp yanaklarını okşamasını, güzel bir yüzün aşağı uzanıp alnından öpmesini bekliyordu. Bunun olmaması gerçeği öylesine çıldırtıcıydı ki çığlık atacağını veya aklını tamamen kaçıracağını sandı. Ama sonra öylece kayboldu.

Bir Kalıntı. Bir Kalıntı daha yaşamıştı.

Deli gibi göründüğünü tahmin ederek Riq'e baktı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Riq. Yüz ifadesi bir şey belli etmiyordu.

"Evet," diye cevap verdi Sera. "Evet. İyiyim. Sadece... bir an korktum."

Dak aşağıdan seslendi. "Siz aşağı iniyor musunuz, inmiyor musunuz?"

"Hemen geliyoruz," diye fısıldadı Sera.

"Boş verin," diye karşılık verdi Dak. "Biz yukarı geliyoruz."

Sera yine Riq'e baktı ve Riq bilen gözlerle karşılık verdi. "Bir Kalıntı mı?" diye sordu.

Sera şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Sonra başıyla onayladı.

"Kırılmaları onarırsak bunlarla uğraşmak zorunda kalmayacaksın. Dünyayı kurtarmak kulağa hoş geliyor fakat bu süreçte kendimizi de kurtaracak olmamız güzel bir kazanç olacak."

Bu, Sera'nın ondan duyduğu en nazik şeydi. Asıl konu Riq'in ne söylediği değil, nasıl söylediğiydi. İçtendi.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Sera. O kısa anda patlama halinde hissettiği acının yankısı hâlâ kalbindeydi. Ancak şimdi bunlarla oyalanacak zaman yoktu. Gözyuvar'ın başı yerdeki açıklıktan dışarı uzandı.

"Savaş zamanı," dedi.

Sera yığından kalan son silahı aldı. Kolunun yarı boyunda ince bir hançerdi. Sipsivri bir ucu vardı ve yeni bilenmiş gibi parlıyordu. Ellerinde çok yabancı görünüyordu. Alışmak için birkaç hamle yaptı ve neredeyse yeni liderlerinin kalan sağlam gözünü de çıkarıyordu.

"Dikkat etsene be kızım!" diye bağırdı Gözyuvar. "Of! Sanırım artık hepsi biliyor."

Ayaktakımı ordusunun çoğu yukarı çıkmış, dar koridorda toplanmıştı. Ricardo en yakındaydı.

"Sen kız mısın?" diye sordu. "Cidden mi?"

"Cidden," dedi Sera, omuz silkerek. "Ama hepiniz kadar savaşabilirim."

"Savaşamayacağını söylemedim," diye karşılık verdi Ricardo, gülümseyerek.

Sera bu çocuğu muhtemelen bir daha göremeyeceğini düşünerek bir an hayal kırıklığı yaşadı. Ondan çok hoşlanabilirdi; tabii bu kadar kötü kokmasaydı ve zamanda yolculuk yapabilseydi.

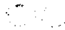
"Pekâlâ, planımızı konuşalım," dedi Gözyuvar, gruba dönerek. "Gidip güvertenin altında bekleyeceğiz. Küçük adam Dak'la ben yukarı tırmanıp Amancio kardeşlerin planının harekete geçtiğine dair işaret bekleyeceğiz. Sonra hep birlikte dalacağız ve Kaptan Kolomb'u kurtaracağız. Zar atmak kadar kolay."

Sera bu planı son kez sorgulaması gerektiğini hissetti. "Gerçekten bu kadar mı? Tek planımız bir grup yetişkin adamla savaşmak mı? Hem de kullanmak bir yana, zorlukla taşıyabildiğimiz silahlarla?"

"Evet," dedi Gözyuvar, homurdanarak.

"Tamam. Bana uyar." Sera gülümsedi; kaynağını bilmese de, aniden özgüven dolduğunu hissetti. Acaba Kalıntı'nın etkisi miydi? Onu seven ve ona inanan birinin hissi; onunla hiç karşılaşmamış olsa bile? Belki. Ne olursa olsun, bu olaya girecekti.

"O zaman beni izleyin," dedi Gözyuvar. Peşinde Ayaktakımı ordusuyla dar koridordan yürümeye başladı.

Yaklaşırlarken Sera tuzlu havanın kokusunu alabiliyor, serinliğini hissedebiliyordu. Kendisinin iki katı büyüklüğünde adamlarla savaşmak zorunda kalmak artık umurunda değildi; en azından temiz ve serin havayı ciğerlerine çekebilecekti.

Güverteye çıkan neredeyse dimdik bir ahşap merdivenin dibinde Gözyuvar onları durdurdu ve duvarın dibine sıraladı. Sera tepedeki delikten yıldızları görebiliyordu ve heyecanlanmıştı. Dak yanındaydı ve kafaları kolayca koparabilecek gibi görünen kıvrık bir kılıç taşıyordu.

"Buna pala deniyor," dedi. "Ya da zaman içinde öyle denecek fakat aslında henüz bunu bilmiyorlar. Orta Doğu kökenli, yani..."

"Şimdi olmaz," dedi Sera. "Şimdi olmaz!"

"Tamam."

Ancak Dak bakışlarını indirmemişti ve tek kelime etmese bile gözleri çok şey anlatıyordu. En iyi arkadaşlar olduklarını söylüyordu; bugüne dek birlikte çok şey yaşadıklarını ve en kötüsünü yaşamak üzere olduklarını. Yine de birlikteydiler ve bu her şeyi düzeltiyordu. Bunu başarabilirlerdi.

Gözyuvar başı eşikte gözden kaybolana kadar merdiveni tırmanmıştı. Her tarafa baktıktan sonra tekrar geri çekildi ve Dak'a seslenerek peşinden gelmesini söyledi.

"İyi şanslar," dedi Sera.

"Sana da. Unutma, Kolomb'un güvende olduğundan emin olur olmaz buradan gitmemiz gerek. Halkayı hazır tut."

"Tutacağım. Yakında hepsi bitecek."

Dak sırıttı. "İkinci Kırılma'ya geçip her şeye baştan başlayana kadar."

"Doğru."

"Evlat!" diye kükredi Gözyuvar, fısıldarken kükreyebildiği kadarıyla. Nasılsa başarıyordu. "Gel buraya!"

Dak son kez Sera'ya bakıp başıyla onayladı ve merdiveni tırmandı; ne kadar hızlı gittiğinin farkında olmadığından, yüzü neredeyse Gözyuvar'ın poposuna çarpıyordu. İkisi birlikte

geceye süzüldüler ve gözden kayboldular. Her yer sessizliğe gömüldü.

Sera gözlerini kapadı ve temiz okyanus havasını ciğerlerine çekmenin tadını çıkardı. İnsanların sık sık fırtınadan önceki sessizlikten söz ettiğini duyardı ve ne demek istediklerini şimdi anlıyordu. Dünyaları her an hareketlenebilirdi.

Her şey başlamak üzereydi.

Uzaktan bir bağırış duyuldu ama söylenenleri anlamak mümkün değildi. Sonra bir daha. Ve bir daha! Bir gürültü, itiş kakış, aynı anda bağırışlar ve tartışmalar. Metalin metale çarpışı. Hızlı bir patlama; biri silahını ateşlemişti. Sera işaret gelmeden merdivenden yukarı fırlamamak için kendini zor tutuyordu.

Aniden Gözyuvar'ın güçlü sesi havayı doldurdu ve Sera'nın kalbi aniden çalmaya başlayan alarmlı saat etkisi yaptı.

"İsyan! İsyan! İsyan! Hainler Salvador ve Raul! Kalkıp savaşın!"

Dak'ın başı merdivenin tepesindeki açıklıktan uzandı.

"Ayaktakımı! Savaş zamanı!"

33

Santa Maria'da İsyan

DAK AÇIKLIKTAN geri çekilirken, küçük ordusu hızla merdiveni tırmanıp güverteye çıkmaya başladı. Dak ayağa fırladı ve gidip yine Gözyuvar'ın yanında durdu. Geminin güvertesi daha bir dakika önce taş gibi sessizdi. Şimdiyse tam bir kargaşa halindeydi; insanlar koşuşuyor, kılıçlarla dövüşüyor, silahlarını ateşliyordu. Ama ateşli silahlar sadece birkaç kişinin elinde vardı ve bir atıştan sonra doldurulması asırlar sürüyordu. Bu savaş çelikle kazanılacak ya da kaybedilecekti.

Asıl sorun, Amancio'nun liderlik ettiği adamların sayısının Gözyuvar'ın savaşmaya ikna ettiği cesur denizcilerinkinden fazla olmasıydı. Ayaktakımı her yönde avaz avaz bağırarak koştururken Amancio kardeşlerin adamlarının dikkatlerini dağıtmaya çalışacak, bu arada Gözyuvar da iki kardeşe saldıracaktı. Kimin hangi tarafta olduğunu anlamak kolaydı: İsyancılar iriyarı, güçlü tiplerdi ve parlak silahları vardı; Dak'ın tarafındakiler dağınık ve zavallı görünüyor, silahları birbirine uymuyordu ve kıyafetleri pejmürdeydi.

Ama Amerikan Devrimi dersini hatırlamıştı. Aşırı düzenli bir ordu karşısında kargaşa etkili olabilirdi. Ve isyancılar kesinlikle bunu beklemiyordu.

"Benimle gel," dedi Gözyuvar, Dak'a dönerek. "Sen ve ben büyük adama gidiyoruz. Kolomb'un yardımımıza ihtiyacı var."

Sera yanlarına geldi. "Ben de geliyorum."

Ve Riq. "Beni unutmayın!"

"Pekâlâ. Ama kafalar uçmaya başladığında korkaklık etmeyin," dedi Gözyuvar, gökgürültüsü gibi bir kahkahayla. "Haydi!"

Gözyuvar kalın bacaklarıyla halatların ve kovaların üzerinden koşmaya başladığında Dak ve diğerleri onu takip ettiler; Amancio kardeşlerin kaptan kamarasının kapısını kırmaya çalıştığı üst güverteye doğru gidiyorlardı. Salvador'un elinde bir balta vardı ve kapının üçte biri parçalanmıştı bile. Karanlık gökyüzünden hafif bir yağmur başlamış, direklere ve kirişlere asılı lambaların titreşmesine ve sönmeye başlamasına neden olmuştu. Dak geminin daha fazla sallandığını da hissedebiliyordu ve ayla yıldızların tamamen gözden kaybolduğunun farkındaydı. Gemi doğruca bir fırtınanın içine giriyordu.

Kaptan kamarası iki tarafında kısa merdivenler olan yüksek bir güvertedeydi. Merdivenlerin ikisinin de dibinde Amancio kardeşlerin muhafızları duruyor, platforma ulaşmaya çalışanları geri püskürtüyordu. Raul az önce birine ateş etmişti ve silahını tekrar doldurmakla, uzun metal bir çubuğu namludan içeri itmekle meşguldü.

"Ne olursa olsun," dedi Gözyuvar, yaklaşırlarken, "en azından dünya isyanın arkasındakilerin Amancio kardeşler olduğunu bilecek. Bu gemiyi kazansalar bile uzun vadede

kaybettiler. İspanya'ya dönmeye cüret ederlerse kafaları mızraklara geçirilir."

Dak sadece orada olmakla bile bir fark yarattıklarını anladı. Bir komployu ortaya çıkarmışlardı ve sadece bu bile gelecek onyıllarda tarihin akışını değiştirebilirdi. Ama hiçbir şeyi şansa bırakamazlardı; SQ'nun Yeni Dünya'ya ulaşmamasını sağlamak zorundaydılar. Buna mecburdular.

Dördü büyük bir direğin etrafından döndüler ve kaptan kamarasının bulunduğu platform tepelerinde yükseldi. Dak yukarı baktığında Raul'un silahını hazırlamış olduğunu ve Gözyuvar'a nişan aldığını gördü.

"Dikkat et!" diye bağırdı Dak ve sola sıçrayıp adamı güverteye devirirken aynı anda silah sesi havayı yardı. Dak küçük demir topun arkalarındaki direğin ahşabına saplandığını duydu.

"Bunun için hepiniz gebereceksiniz!" diye bağırdı Raul. "Hepiniz!"

Dak, Sera ve Riq'in bir yere sindiğini gördü. Hemen ayağa fırlayarak Gözyuvar'ın da kalkmasına yardım etti.

"Teşekkürler, evlat," dedi adam. Tek gözü öfkeyle parlıyordu. "Sizin için ölümüne savaşacağım. Bu işe yaramaz kardeşleri ortadan kaldıralım!"

Dak içinde yükselen alevi hissederken başıyla onayladı; hayatında kendini hiç bu kadar cesur hissetmemişti. "Biri sana, biri bana."

"Tamam. Biri sana, biri bana. Sen sola, ben sağa."

Dak daha fazla konuşmakla zaman harcamadı. Hızla döndü ve sol taraftaki basamakları koşarak çıktı. Ayaktakımı'ndan birkaçı aşağıdaki muhafızlara saldırmıştı; kılıçlar kalkıp inerek birbirine çarpıyor, denizciler yavaş yavaş yeniliyordu. Sera

ve Riq de Dak'a katıldılar. Üçü birlikte çatışmanın arasından geçerek merdiveni tırmandılar.

Salvador kapıya bir kez daha indirmek için baltasını kaldırırken, kapı aniden her yere tahta parçaları saçarak açıldı ve Kristof Kolomb elinde bir kılıçla dışarı fırladı. Gözyuvar diğer merdivenlerde muhafızların arasından geçmeye çalışıyordu. Raul tekrar ateşlemek için silahını hazırlıyordu fakat vazgeçerek silahı bir tarafa attı ve kemerindeki bıçağı çekti. Dak bağırarak ve nasıl kullanacağını bilmese de kılıcını kaldırarak ona saldırdı.

Raul bıçağını savurdu fakat Dak kılıcını aşağı doğru sallayarak bıçağa vurdu. Bıçak adamın elinden fırlayarak güvertenin sert ahşap zemininden sekti. Dak gururlandı fakat Raul hemen diğer eliyle harekete geçti ve yumruğunu Dak'ın yanağına indirdi. Dak başında patlayan acıyla sersemledi. Gözlerinin önünde kıvılcımlar patladı. Silahını düşürdü ve kendisi de düşmeye başladı ama biri onu yakalayarak tekrar doğrulmasına yardım etti.

Bu Sera'ydı. Dak onu göremese bile bunu biliyordu. Sera kollarını onunkilere kenetlemiş, kendini toparlayana kadar destekliyordu. Riq aynı anda Raul'un üzerine atılmıştı fakat Dak izlerken adam onu itti. Riq küpeşteye çarptı ve hafif bir çığlık attı. Dak tekrar yerinde doğrularak Sera'yı bıraktı ve arkadaşının yanında durdu. Birlikte etraflarında olanlara baktılar.

Kristof Kolomb sol taraflarında Salvador'la dövüşüyor, çelik kılıcı adamın baltasıyla çarpışıyordu. Biraz ileride Gözyuvar az önce bir muhafızı tepelemişti ve şimdi kaptanın yardımına koşuyordu. Sağ tarafta, üzerinde durdukları platformun altında, Ricardo ve arkadaşları birkaç muhafızla savaşıyordu

ve onlar da kazanıyor gibi görünüyordu. Çatışma her yerde sürüyordu ve Ayaktakımı ordusu denizcilerin Amancio kardeşlerin muhafızlarına karşı üstün gelmesine yardım ediyordu.

Kazanabiliriz, diye düşündü Dak.

Birden gökyüzü şimşekle aydınlandı ve neredeyse hemen ardından gök gürledi. Bulutlar boşaldı ve sağanak yağmur başladı. Gemi az önce yan tarafına büyük bir dalga çarpmış gibi şiddetle sallandı. Dak, Sera'ya çarptı ve ikisi de güvertede sendeleyerek kamaranın duvarına savruldular. Dak toparlanmayı başarırken Sera yere, Salvador'a karşı kazanıyor gibi görünen Kolomb'un -diğer taraftan saldıran Gözyuvar'ın sayesinde- ayaklarının dibine yuvarlandı.

Dak tam aşağı uzanıp Sera'nın kalkmasına yardım edecekken bir adamın delirmiş gibi avaz avaz bağırdığını duydu. Dak başını kaldırdığında Raul'un delice bir öfkeyle parlayan gözlerle kendisine saldırmakta olduğunu gördü. Dak tepki veremeden adam ona ulaştı ve kollarını Dak'ın gövdesine dolayarak onu yere indirdi. Merdivene savruldular ve birbirlerinin üzerinden dönerek basamaklardan aşağı kadar yuvarlandılar. Dak vücudunun her santimi yumruklanmış gibi hissediyordu ve başı dönüyordu.

Raul'un bağırışları kesilmemişti. Dak'ı daha da sıkı kavrayarak kaldırdı ve aynı anda kendisi de kalkmaya çalıştı. Dak çırpınarak tekmeler savuruyor, kendini kurtarmaya çalışıyordu ama adam çok güçlüydü.

"Başka ne olacağı umurumda değil," diye bağırdı Amancio, yağmur, gökgürültüsü ve savaş gürültüsü arasında. "Ama sen öleceksin! Bu gece!"

Sonra, yine manyakça bir çığlık atarak geminin küpeştesine doğru koştu ve Dak'ı denize savurdu. Dak kendi gırtlağından yükselen çığlıklarla fırtınalı denizin karanlık sularına daldı.

34

Nefessiz

OKYANUS onu yuttu.

Soğuktu; aynı anda vücudunun her yerini ısıran buzdan bir canavar gibiydi. Başı dönüyordu, sersemlemişti, yaralanmıştı ve yön duygusunu kaybetmişti. Her yer karanlık, dondurucuydu ve nerenin yukarısı, nerenin aşağısı olduğunu bilemiyordu. Ciğerleri haykırarak nefes almasını söylüyordu; hemen, hemen, hemen! Ama bunu yaparsa ciğerlerine sadece su çekip boğulacağını bilerek bu dürtüye karşı koydu. Bu yüzden çırpınıyor, tekmeliyor, kendini yüzeye çıkarmaya çalışıyor, içgüdüsel olarak doğru yönde gideceğini umuyordu.

Başı acıyla zonkluyordu. Yan tarafları patlayacakmış gibiydi. Suyun içinde bacaklarını çırpıyor, kulaç atmaya çalışıyordu. Hava ihtiyacı her şeyin üzerinde, kalbinde ve damarlarında kükreyen bir alev gibiydi; ciğerleri biri vücudunu halatla sıkıyormuş gibi büzülüyor, giderek daha da sıkışıyordu. Çığlık atmak istiyordu fakat bunun da sonu olacağını biliyordu.

Suyun dalgalı yüzeyine ulaşmayı başardı.

Derin derin nefes aldıktan sonra ağzındaki suyu tükürdü ve ciğerlerine kaçan suyu öksürdü. Kollarını ve bacaklarını

çırparak okyanusun dalgalarına karşı koymaya çalışırken, nefes alabilmek için ağzını elinden geldiğince yukarıda tutuyordu. Şimşek çaktığında her yer aydınlanıyor, yağmur yüzünü dövüyordu. Vücudu bir türlü durmayan ağır çekimli bir trambolinin tutsağı olmuş gibiydi ve dalgaların hareketiyle yukarı aşağı hareket ediyordu. Ve çok soğuktu. Ellerini ve ayaklarını giderek daha az hissediyordu.

Olduğu yerde döndü ve geminin otuz metre kadar ileride olduğunu, lambalarının fırtınanın ortasında parıldadığını gördü. Yağmur, dalgalar ve şimşekler yüzünden karanlık daha da belirginleşiyordu ve savaşın nasıl gittiğini kestirmek zordu. Ancak bir adamın küpeştede dimdik durarak ona baktığını gördü. Dak adamı tanıyordu.

Kristof Kolomb.

Başarmışlardı. Gerçekten başarmışlardı. Dak'ın bunu köpek balıkları tarafından yutularak kutlayacak olması çok yazıktı. Ya da boğularak. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu.

"Dak!"

Ses imkânsız bir şekilde yakından bir yerden geliyordu. Bütün gücünü kullanarak etrafına bakındı ve karanlıkla yağmurun arasında görmeye çalıştı. Şimşek bir kez daha çaktığında, birkaç metre ötede küçük bir kayık gördü; birileri telaşla kürek çekiyordu. Sera. Riq. Gözyuvar. Adam ona bakarken tek gözü parlıyordu.

Dak tepeden tırnağa heyecanlandı. Dalgaların arasında elini sallamaya çalıştı. "Buradayım! Buradayım!"

"Biliyoruz, salak!" diye bağırdı Gözyuvar, bir kahkaha patlatarak.

Sera fırtınanın arasında sesini duyurabilmek için öne eğildi. "Başardık! Salvador öldü ve kardeşi senin hemen ardından denize atıldı! Kolomb kontrolü ele aldı ve savaş bitti!"

Bu haberi duyunca Dak sevince boğuldu. Ve arkadaşlarını görmek hiç bu kadar...

Aniden biri onu arkasından yakaladı ve sarmaşık gibi bir kol boynuna dolandı. Dak ne olduğunu anlayamasa da boğazını sıkan kola olanca gücüyle vurmaya başladı.

"Dak!" diye bağırdı Sera. "Dak!" Kayığın üzerinde çaresizdi; elinden Dak'a seslenmekten başka bir şey gelmiyordu.

"Sana söylemiştim," dedi bir adam, Dak'ın kulağına fısıldayarak. "Sana öleceğini söylemiştim ve öleceksin. İkimiz birlikte öleceğiz."

Raul.

Dak zor nefes alıyordu. Suyun içinde bacaklarını savurarak adamın dizini tekmelemeye çalıştı. Boğazını saran kolu çekiştirip vurdu ama hiçbiri işe yaramıyordu. Boğuluyordu ve bir kez daha ciğerleri hava için yalvarıyordu.

"Dibe gidiyoruz," dedi Raul.

Ve Sera bir kez daha seslenirken, adam Dak'ı dibe çekti.

Soğuk su. Karanlık. Boynundaki ve başındaki acı. Bütün vücudundaki acı. Ciğerleri hava için yalvarıyordu. Çaresizlik bütün benliğini sararken, kendini kurtarmaya çalışan vahşi bir hayvan gibi çırpındı ve her nasılsa başardı. Başı bir kez daha yüzeye çıktı ve nefes aldı fakat delirmiş adamın bir an sonra tekrar saldıracağını biliyordu.

"Sera!" diye bağırdı, boğuk bir sesle. "Sonsuzluk Halkası'nı kullan! Bizi götür buradan! Hemen!"

Yakındılar ama yardım edecek kadar yakın değillerdi. Sera kayığın kenarından eğilerek umutsuzca ona uzanırken yüzünde korku vardı.

Dak arkasındaki hareketi, sırtına ve boynuna uzanan eli hissetti.

"Sera!" diye bağırdı Dak.

Raul onu tekrar suyun dibine çekti. Bu olmadan önce Dak nefes alacak zamanı zor buldu. Bir kol yine boynuna dolandı ve öncekinden daha da güçlü sıktı. Dak'ın gözleri iri iri açıldı fakat hiçbir şey göremedi. Sadece siyah su vardı. Ağzı açıldı ve soğuk sıvı içine doldu; Dak suyu tükürdü. Adamın kolunu iki eliyle yakaladı ama bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Yapacak başka bir şeyi olmadığı için tekmeler savurdu.

Gözlerinin önünde ışıklar dans etmeye başlamıştı. Göğsü uyuşuyor, acının yerini alıyordu. Ciğerlerini doldurup onu öldürecek tuzlu suyu içine çekme dürtüsüne karşı koymaya çalışırken boğazı tuhaf şeyler yapıyordu.

O anda, ölüm onu almaya çalışırken, aklına anne ve babası geldi. Gözlerini kapadı ve zihninde, yeni bir icadını açıklarken babasının yüzünde beliren aptalca ifadeyi gördü. Annesinin iyi geceler demeden önce alnından öperken gözlerinin nasıl parladığını gördü. Solucan deliğine çekilerek zamanın bir yerinde kaybolurken o son anı gördü.

Onları görüyor, neredeyse varlıklarını hissediyordu. Savaşmaktan vazgeçme zamanının geldiğine karar verdi. Artık süzülüyordu. İnsanların onu çekiştirdiğini hissediyordu fakat artık çok geçti. Ölüm onu sürüklüyordu.

Gördüğü son şey, bir ışık girdabı oldu.

35

Değişiklikler

BRINT. TARİHÇİLERİN gizli sığınağındaki küçük ofisinde oturuyor, duvardaki eski bir sınıf fotoğrafına düşünceli gözlerle bakıyordu. Morali hâlâ bozuktu fakat iyi bir nedeni olduğuna inanıyordu.

Merkezlerini kaybetmişlerdi. SQ üzerlerine çöktüğünden, artık orayı geri almaları mümkün değildi. Saldırıdan zor kurtulmuşlardı ve ağır kayıplar vermişlerdi. Kaçmayı başaranlar şimdi burada, şehrin diğer ucundaki gizli sığınaklarında yeniden toplanıyordu. Neyse ki en kötüsü için hazırlanmışlardı.

En azından Dak, Sera ve Riq güvenli bir şekilde kaçmışlardı; Sonsuzluk Halkası da yanlarındaydı. Bu sadece Aristo'nun planının başarıya ulaşmasını umabilecekleri anlamına gelmekle kalmıyordu; aynı zamanda zaman yolculuğu aleti de düşmanlarının pençesinden uzaklaşmıştı. En azından şimdiki zamanda.

Mari yanağında bir çürükle içeri girdi.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim." Brint fotoğrafa bakarken neden bu kadar etkilendiğinden emin değildi; o şeye bir milyon kez bakmıştı. "Ya sen?"

"Ben iyiyim. Sen neden öyle düz düz duvara bakıyorsun?"

"Ha?" Bakışlarını Mari'ye çevirdi. "Ah, affedersin. Sadece..."

İçinde tuhaf bir his belirdi; güzel ama beklenmedik bir his. Açıklanamaz bir şey. Yerinden kalkarak fotoğrafa yaklaştı, asılı olduğu yerden aldı ve elinde tutup dikkatle baktı. Kolomb Lisesi. Brint sınıf birincisiydi. Yirmi beş yıl olmuştu. İnanmak zordu.

"Okulumun adının Kristof Kolomb'tan aldığını biliyor muydun?" diye sordu, Mari'ye.

"Elbette. Başka kimden alacaktı ki?"

Brint omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım orada geçirdiğim güzel zamanları özlüyorum. Boş ver." Fotoğrafı tekrar yerine asarak düzeltti. Sonra ortağına döndü. "Sen ne düşünüyorsun? Bugünle ilgili?"

"Bence şanslıydık. Ve hayatta kaldık."

"Hep iyi tarafından bakarsın, değil mi?" diye sordu Brint. "Eh, kim bilir. Belki bir kez olsun zaman bizden yanadır."

36

Mola

SERA EN İYİ ARKADAŞINI boğulmaktan kurtarmıştı. Dolayısıyla Dak ona borçluydu.

Sera depoya benzer karanlık ve tozlu bir yerdeki eski tahta yatağın kenarında oturuyordu. Dak'ı okyanustan çekip üçünü birlikte fırtınadan uzaklaştırdığında kendilerini buldukları yer burasıydı. Dak ve Riq yanında yatıyorlardı; üçü de sırılsıklamdı.

Sera soğuktan titreyerek etrafına bakındı. Tavandaki yarıklardan ve deliklerden ışık süzülüyor, ışık huzmelerinde toz zerreleri dans ediyordu. Ortam rutubetliydi ve bayat şarap kokuyordu. Fıçılar, kutular ve sandıklar, bir sürü eski rafı dolduruyordu.

"Biz nerede..." diye fısıldadı Dak fakat sonra susarak ayağa kalkmaya çalıştı. Sera ona ne yaptığını soramadan deponun kirli zemininde hızla koştu. Sera, Riq'in elini yakalayarak onu ayağa kaldırdı ve ikisi birlikte Dak'ın peşinden fırladılar.

Dak deponun kapısında durdu. Kapıya bir poster asılmıştı; posterde bir adam ve bir kadın yan yana duruyor, asık yüzle resimlerini yapan kişiye bakıyorlardı. Resmin altında

büyük siyah harflerle ama başka dilde bir cümle yazılmıştı; Sera yazının Fransızca olduğunu tahmin etti.

Dak donup kalmıştı. Sera nefes alamıyordu. Riq şaşkın gözlerle bir Dak'a, bir Sera'ya bakıyordu.

"Bunlar Dak'ın anne ve babası," diye fısıldadı Sera.

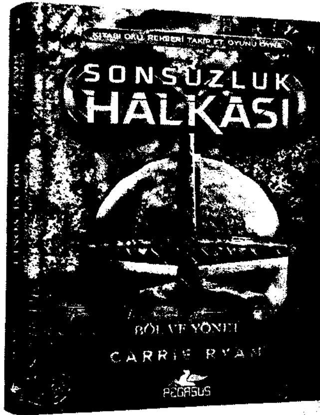
"Ama bu nasıl..." diye başladı Dak.

Riq'in yüzü sapsarı oldu. Boğazını temizledi ve yazıyı tercüme etti.

"Devrim'e karşı işledikleri suçlardan ötürü aranıyor"

TARİH SALDIRI ALTINDA

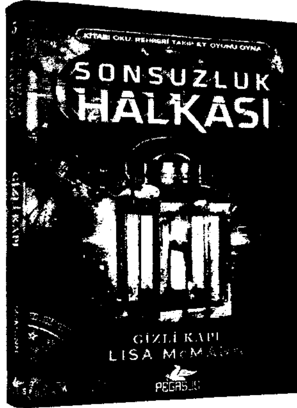
2
BÖL VE YÖNET

Ortaçağda, binlerce Viking savaşçısı yüzlerce gemiyle Paris'i kuşatmıştır. Parisliler şehirlerini savunsa da şehrin düşmesi kaçınılmazdır. Üstelik Dak kaçırılıp işgalci orduya katılmaya zorlanmışken Sera ile Riq ise şehrin savunmasına destek vermektedir. Kısacası hangi taraf kazanırsa kazansın, çocuklar kaybedecektir. Tabii Dak acımasız Viking ordusunda kendine bir yoldaş bulamazsa...

TARİH ESARET ALTINDA

3
GİZLİ KAPI

Dak, Sera ve Riq 1850'de Amerika Birleşik Devletleri'ne döner dönmez tuzağa düşer. O günlerde ülke kölelik konusunda ikiye bölünmüştür. Bu karanlık dönemde kölelerin kaçmasına yardım eden Yer Altı Demiryolu bir umut ışığıdır. Ancak SQ, Yer Altı Demiryolu'na sızmıştır. Dak ve Sera kime güveneceğini bilemezken Riq de bir çocuğun hayatını kurtarmak için her şeyi riske atacaktır.

Sonsuzluk Halkası • Dördüncü Kitap

4
ANTİK LANET

Dak, Sera ve Riq, Maya İmparatorluğu'nda mahsur kalır. Bu topraklarda hangi gizemi açığa çıkaracaklar? Bu gizem, görevlerini sonsuza dek değiştirebilir mi?

Çok gizli Tarihçi Rehberi'yle yeni Sonsuzluk Halkası oyununa ulaşabilirsin.

Geçmişi düzelt. Geleceği kurtar.